

C.Roxane

WHEN TABLES TURN

<http://archive.shriftweb.org/archive/20/whentables.html>

*povídka vznikla v létě roku 2003,
těsně po odvysílání sedmé, tedy poslední série **BtVS**
a ještě **před** uvedením páté série **Angela***

KDYŽ SE KARTY OBRÁTÍ

Copak se asi událo po skončení závěrečné epizody
seriálu *Buffyy, přemožitelka upírů?*
Neexistuje třeba *nějaká* naděje, že by románek
Buffyy & Spika mohl mít pokračování?

Prolog

Když se karty obrátí...

Volná.

Buffy stála, hleděla dolů do kráteru – do jámy, která byla ještě před chvílí městečkem Sunnydale – a cítila se volná.

Volná jako pták.

První, přestože nebyl zničen, byl aspoň poražen. Mňo, možná ne poražen... ale odražen zcela určitě. Každopádně dostal na frak a prozatím byl od něho pokoj. Skoro celý rok s ním bojovala, bála se ho a dovolila mu, aby jí zasahoval do života. Vehnal ji do role generála. Pragmatického, chladně nelitostného vůdce zoufalé a vyděšené armády... bandy holek, které nakonec proměnila v přemožitelky.

Pootočila hlavu a rozhlédla se po nich. Děvčata – *ostatní* přemožitelky – se couraly kolem autobusu, zvedaly ruce, aby si spolu plácly, smály se a vzrušeně gestikulovaly. Všechny byly opojené vítězstvím, vezly se na adrenalinové vlně, na kterou si brzy vypěstují návyk, a pak po ní budou prahnout... hladovět.

Usmála se na ně.

Už nebyla *ta* přemožitelka. Nebyla jediná vyvolená. Nyní byla jen jednou z mnoha. Věčný boj dobře se zlem už nebude záviset na *její* síle, *jejích* rozhodnutích, *jejích* činech... tato tíha nebude nadále spočívat na *jejích* ramenou. Už nebyla sama. Nezodpovídala za všechno a za všechny. Řetězy osudu jediné *vyvolené*, okovy povinností, které ji tak pevně, přepevně poutaly celá

dlouhá léta, začínaly povolovat. Než se naděje, sesmeknou se, a co nevidět zmizí docela.

"Tomu teda říkám *ring volný*." Faithina ruka prořízla vzduch, aby sejmula cosi nebo kohosi neviditelného, a její majitelka zálibně našpulila plné rty. "Senzační mejdan, souhlas, B?" Faith kroužila rameny a otáčela hlavou, až bylo slyšet chrastění obratlů krční páteře. Na odpověď nečekala. "Asi jsem přišla na chuť kopání za domácí tým – rovnou do té odporné prrrr... delky samotného Zla."

Další řetěz povolil a Buffy se usmála. Faith s nimi zůstane. Povede je. Koneckonců je na řadě.

"Co podnikneme teď, Buff? Co bys řekla zmrzlině?" zadoufal nahlas Xander.

Buffy cítila, jak se uvolnil článek řetězu, a vzápětí už na vyschlou zemi dopadlo zrezivělé pouto povinnosti. Klidně by se vsadila, že ho slyšela zařinčet. Xander je bude držet na uzdě. Postará se, aby zůstaly nohama na zemi. Byly doby, kdy držel ostatní zpátky. Nejvyšší čas, aby se ti ostatní ocitli na výsluní jeho citové závislosti.

"Obchoďák? Šaty? Mnohem víc potřebujeme kompletně novou garderobu," vyvěřila Dawn.

Když silný řetěz, který měla pevně ovinutý okolo hrudi, najednou praskl, sjel z ní jako had a poslušně se jí v prachu u nohou stočil okolo bot, Buffy věděla, že jí láskyplný úsměv málem trhá koutky. Dawn je bude bavit, dráždit, štvát, udržovat ve střehu a připomínat jim, proč vlastně bojovali.

"Musíme si najít střechu nad hlavou – něco dost velkého, aby se tam všechny dívky vešly. Budou teď přibývat jako houby po dešti." Giles se zahleděl do dálky. Už spřádal plány a počítal svá kuřátka.

Buffy na něj hleděla s něhou v očích. Želízka, co jí až

dosud svírala zápěstí, se zatím s ostrým cvaknutím otevřela a odpadla. Giles je bude trénovat, učit, dohlížet na ně. Bažantím slepičkám se dostane kázání o morálních principech, donekonečna se mu budou snažit zalíbit a zasloužit si jeho pochvalu.

"Buffy?" ozvala se Willow tiše, téměř plaše, jako by odpověď už znala. "Kam pojedeme?" A Buffy se obrátila ke své nejstarší a nejlepší kamarádce – a usmála se na ni. Willow jí to sice oplatila, úsměv však záhy povadl a vytratil se. Tmavozelené oči odrážely štěstí, které vzápětí přešlo v pochopení, smutek a nakonec souhlas. "Aha," hlesla Willow s táhlým povzdechem a sklopila oči. "Samozřejmě." S tváří ukrytou za oponou vlasů se útlá zrzka vydala nazpět k autobusu. Podpatky se jí bořily do rozbité vozovky, a tak se každou chvíli zapotácela.

"Pojedeme k Angelovi," oznámila Buffy poté, co si založila ruce na hrudi a obrátila se k Gilesovi. "Ubytuje vás, dokud holkám nenajdete něco jiného."

"Júúú, Los Angeles. Tam se skvěle nakupuje," zajásala Dawn, to už držela Xandera za ruku a vlekla ho k autobusu. "A po cestě je mléčný bar *U královny krav*."

"*Tutti-Fruity*?"

"Kulový blesk!" přebila návrh, a když na ni jen tázavě pohlédl, poučila ho: "Koktejl. Růžový a je posypaný kousky skořicových kuliček, co se tak jmenují."

"To zní dobře."

Giles vyčkal, dokud nebyli z doslechu, teprve potom spustil: "K Angelovi? Určitě má místa habaděj, ale skutečně se domníváš, že je správné, abychom...?" Nechal svůj dotaz vyznít do ztracena, ale Buffy bylo jasné, co tím chtěl říci. Jak je pro něj těžké komunikovat s Anjelem. Neřkuli od něho cokoli přijmout. Nejspíš už

navždy. Co se stalo, nelze odestát, na tom nic nezmění ani čas.

"Nemusíte tam zůstat dlouho. Určitě brzy zařídíte nějaký trvalejší domov, ale na plus mínus týden bude pro vás a holky Hyperion perfektním útočištěm."

"Pro vás?" zvedl obočí. "Znovu jsi řekla pro vás. Ne pro nás. Ty tam bydlet nehodláš?"

Usmála se. "Máte postřeh, Gilesi. Ne. Nezůstanu s vámi." Ohlédla se do kráteru. Pradávní mágové měli pravdu. *Opravdu* byla posledním strážcem *Brány pekla*.

"Nyní jsem volná."

A to také byla.

Tíha řetězů, které ji osm let držely v poslušnosti, mizela. Spoutaly ji bez jejího vědomí, proti její vůli. Nestála o to. *Síly* jí nasadily pouta a daly honosný titul *Jediné vyvolené*. Dalšími řetězy ji pak nenápadně omotali pozorovatelé, kamarádi a milenci. A aby toho nebylo málo, kdesi v srdci Evropy si nějakí mniši, kteří ji vůbec neznali a nic o ní nevěděli, udělali seanci a přidali další články dalšího řetězu. Pověsili jí na krk blýskavý *Klíč*. Kotníky na nohou sevřely kovové okovy, jejichž tíha ji posléze stáhla z nebe zase do pekla, kterému se přezdívá svět.

Když začaly přijíždět *potenciální* a objevil se *První*, přibýly celé libry železa. Skoro se jí pod tou tíhou podlamovala kolena. Ale nyní... nyní bylo to břemeno konečně pryč.

Cítila, jak se odrazila ode dna hluboké, temné tůně a stoupá k hladině – ze tmy vzhůru k jasnému, zářícímu slunci. Poprvé po osmi letech strávených v hlubinách měla pocit, že se může volně nadechnout.

Cítila se živá.

Třpytivá.

Volná.

Osvobozená ode všeho – kromě vzpomínek.

Ale na ty bude myslet později. Ne teď. Ne tady.

Naposled se podívala do zejícího jícnu a usmála se.

Také *on* byl nyní volný.

Kapitola 1

Když se karty obrátí... zavládne zmatek

Měl svá léta.

Poznala to podle dokonalosti bledé pleti. Čisté, málem až průsvitné. Zdálo se, že v místnosti utopené v temných stínech září. Když kolem ní kroužil, štíhlé tělo se pohybovalo půvabně, jako by bylo tekuté, a pečlivě si udržovalo odstup. Byl opatrný – ti hodně staří vždycky bývali hodně opatrní. No, *vždycky* ne, pomyslela si s potutelným úsměvem.

Zastavil se.

Poté udělal krok blíž, mohla si ho tak lépe prohlédnout. Když se mu subtilní, porcelánově bílé nosní dírky lehce rozšířily, přeběhl jí mráz po zádech. Hrud' se vzedmula, jako by se nadechl – vdechoval její vůni – učil se ji nazpaměť. V temných, inteligentních očích se zablesklo a stvoření zvědavě naklonilo hlavu. Něco hluboko uvnitř ní sebou při tom důvěrně známém gestu trhlo a její úsměv byl rázem ten tam.

"Máš nejvyšší čas zaprášit podlahu, dědo," sdělila mu, když vylovila z rukávu kolík a zaujala bojový postoj.

Couvnuł a zvedl bledou, křehkou ruku. "Kam ten spěch, přemožitelko?"

Upírův hluboký hlas se zdánlivě rozléhal jejím nitrem, krev se jí splašila v žilách a ruka sevřela kolík pevněji. Pohodila hlavou a zlaté vlasy se při tom nacvičeném pohybu koketně zhoupły. "Chceš na to jít hezky zvolna?" zakřenila se. "Nejdříve se lépe poznat?"

Pohnul se. Udělal dva pomalé, ladné kroky blíž k ní. "Vím už vše, co o tobě potřebuji vědět... Buffy."

"Že by?" zavtipkovala i s tím knedlíkem, co se jí zničehonic vytvořil v hrdle.

"Přemožitelka, která si svou práci *nadmíru* užívá?" vysmíval se medovým hlasem. Rukou s dlouhými prsty si sugestivně přešel po plochem bříše, pohrával si s knoflíčky na vestě, až zlehka položil dlaň na úzké boky. "Kterýpak upír by o tobě neslyšel?" Zatímco se přiblížil o další krok, doslova se do ní vpíjel jeho hlas. "Nesnil... o tobě?" Nachýlil blondatou hlavu dopředu a kouknul na ni zpod hustého obočí, při tom svádívě našpulenými rty šeptal: "*Netoužil... po tobě?*"

Když došel ještě blíž, Buffy cítila, jak jí v hrudi divoce tluče srdce. Byl příliš blízko.

Zdálo se, že se nad ní tyčí, přesto nebyl nijak zvlášť vysoký – převyšoval ji o pouhých pár palců. Proměnili ho velmi dávno, tenkrát byli lidé celkově menšího vzrůstu. Oblečen byl, jak tomu za podobných okolností tak často bývalo, do černého. Volné kalhoty, starodávná košile s nabíranými rukávy a vyšívaná vesta. Lesklé perleťové knoflíčky odpoutaly její pozornost od důlku na alabastrovém hrdle k obrácenému V těsně nad slabinami.

Vyděsila se, kam to probůh kouká, rychle zvedla pohled a udělala kardinální chybu. Podívala se mu přímo do očí.

Před třemi dny...

"Sečteno a podrženo, tímto vám oficiálně sděluji, že je tu nuda na druhou."

Odezvou na její úvodní slova bylo ticho. Skoro viděla Gilese na druhém konci linky. Nepochybovala, že sevřel sluchátko, sundal si brýle, trpitelsky zavřel oči, mírně zvrátil hlavu a stiskl si kořen nosu.

"Co přednášky?" otázal se potichu.

"Kecy," vyhrkla. "Ukecané přednášky. Přednášky plné keců."

"Myslel jsem, že to jde dobře. Zdálo se, že tě studium těší."

"Těšilo, ale už netěší." Dokonce i sobě samotné zněla jako rozmazlený spratek.

Kam se poděla všechna ta zralost a vnitřní mír, jichž pracně dosáhla v průběhu posledních několika let? Let strávených toulkami po zeměkouli za peníze z pojistky, které obdržela poté, co se *Národní organizace pro pomoc při katastrofách* konečně rozhoupala a skončila s papírováním. Strýček Sam prohlásil, že se Sunnydale propadlo do enormně velkého závrtu – a všem majitelům nemovitostí v prokletém městě vypsál velkorysý šek. Peníze si rozdělila s Dawn a oddělila se.

Brouzdání Evropou jí zabralo více než rok. Spatřila proslulé památky, nakupovala v Paříži, opalovala se v Nice, pracovala na vykopávkách v Egyptě a v Turecku ji málem unesli – blondýnky tam jsou stále v kurzu. Dokonce podnikla cestu do staré dobré Anglie, aby se pokochala pohledem na ohořelou ruinu hlavního stanu Rady pozorovatelů.

Obraz zkázy kdysi tak obávané a nenáviděné

organizace Buffy zastavil. Zastesklo se jí po domově. A tak nechala rajzování po světě a zamířila nazpět do Států.

Tři dny se starou partou v novém sídle jí stačily, aby poznala, že na to, aby s nimi žila napořád, ještě pořád není připravená... nebo možná nebyli oni připravení na ni? Ať tak či onak, znovu je opustila. Tentokrát si pronajala malý domek na pustém pobřeží Maine – západní pobřeží bylo vyloučené. Zapsala se na místní vysoké škole a sehnala si práci na částečný úvazek jako lektorka kurzu sebeobrany.

Rok a půl žila úplně normálním životem – a to byla dost dlouhá doba – pak jí něco uvnitř ní napovědělo, že se potřebuje vrátit do hry. Potřebuje—

"Nějakou misi. Dejte mi něco za úkol." Slyšela, jak se Giles zhluboka nadechl. "Potřebuji nějakou výzvu."

Při cestování samozřejmě sem tam narazila na upíra nebo na démona a promptně je vyexpedovala na onen svět, ať už to bylo v jejich případě kdekoli. Ale poslední dobou, kde nic tu nic... vůbec nic. Hned po nastěhování okolí svého nynějšího bydliště zručně vyčistila a zřejmě to neušlo pozornosti. Někdo musel dát ve známost, že kam až oko dohlédne, rozkládá se panství přemožitelky, protože se tam už hezkou chvíli žádají noví šmejdi ani neukázali. Jenomže tak dlouhá okurková sezóna záhy brnkala Buffy na nervy. Skřípěla zuby a bezmocně svírala ruku, ve které ji svrběl kolík po pořádném...

"Zabití," vyhrkla a uslyšela, jak Giles syčivě vydechl. "Potřebuju něco zabít – a to brzy." Ušklíbala se a kápala božskou: "Můj profesor deskriptivní geometrie začíná v tomto ohledu vypadat strašně lákavě. Podle mě by to mohl být démon *Frelock* v exilu," podotkla jedovatě. "Měl byste vidět, jak ohromné má břicho, a ještě

ohromnější množství domácích úloh, co očekává, že udělám."

"Až tak zlé to je?" Po hlase mu poznala, že se směje. "Co kdybys tedy přijela domů? Probereme to." Buffy ztuhla. "S renovací tvých pokojů je už Xander téměř hotov. Vlastně zbývá jen vymalovat. Popřemýšlej o tom," navrhl Giles. "Tady budeš mít práce až nad hlavu. Už několik dnů se tu schyluje k bitvě o to, jakou barvu zvolit." Giles se odmlčel, jako by čekal, co ona na to, a když zůstala zticha, ustaraným tónem tázavě hlesl: "Buffy?"

"Omlouvám se, Gilesi," řekla smutně. "Přece jsem Xanderovi jasně řekla, aby to nedělal. Už při první návštěvě jsem vám říkala, abyste ty pokoje dali někomu jinému, že je nebudu potřebovat."

Zavřela oči a pokusila se obrnit proti vzpomínce na hrdý výraz Xanderovy tváře, se kterým ji prováděl starodávným apartmá. Když jí líčil, kam chce umístit kuchyňský kout, jakou vanu si vymyslel do koupelny, a jak bude fungovat to moderní střešní okno, bylo na něm poznat, jaké si dělá naděje.

Willow nebyla o nic lepší. Váhavě vzala Buffy za ruku a odvedla ji zadním vchodem a po točitém schodišti k východu s výhledem na jezero. Zatímco perlila o tom, kolik *soukromí* bude skýtat střešní byt v tak obrovské budově, zrzka se blaženě culila. "Nikdo tě neuvidí přicházet ani odcházet. Nikdo tě nebude kontrolovat," šeptala spiklenecky, kajícně, smířlivě a také omluvně. Přesto se Buffy v duchu otřepala.

Tohle by nezvládla. Naučila se zvládat svou vlastní vinu. Ta jejich navíc by pro ni byla příliš velkým soustem. Apartmá zdvořile odmítla, sledovala, jak se jim obličejje protahují zklamáním, a ještě tu samou noc

zamířila do Maine.

"To jsme nemohli," opáčil tiše Giles. "Hlavní apartmá je rezervováno pro tebe." Stále mlčela, tak začal smlouvat. "Ať už se rozhodneš vrátit kdykoli, tvé pokoje na tebe budou čekat."

"Já..." Lávalo ji to, ne že ne. Vrátit se do lůna rodiny. Spolupracovat s nimi na vytčeném cíli. Vrátit se k—"Ještě nejsem připravená," raději to dál nerozváděla.

Tichý povzdech linoucí se ze sluchátka jí napověděl, co Giles cítil. "Jak už jsem říkal, až jednou dospěješ k názoru, že jsi připravená, máš tady svůj domov."

"Já... já vím a mám vás za to ráda. Víte to, vidíte? Vy všichni," dodala rychle. "Jak moc vás mám ráda? Dawn?"

"Samozřejmě, Buffy," uklidňoval ji. "Všichni to chápou."

Zhluboka se nadechla. "Bezva. A teď, co bude s tím mým úkolem? Určitě musí existovat nějaká velká zlá věc, kterou je potřeba zlikvidovat... někde... jinde."

"No..." odušil zamyšleně. "Shodou okolností se jako z uděláním zrovna pokoušíme sestavit tým, který má být vyslán na jistou misi."

"Kampak? O co půjde? Jak moc to bude nebezpečné?" zasypala ho dychtivými otázkami.

"Do Izraele, na kopcích nad Haifou jsou—"

"Haifa je kopec. Není tam nic než strmé svahy, domy, kočky a... vzduch provoněný jasmínem. Nevzpomínám si na žádné silné negativní vibrace," namítla, zatímco si s přemýšlivě nakrčeným čelem vybavovala poklid, kterého si užila ve městě na úbočích pahorků na východním pobřeží Středozemního moře. Těžko uvěřit, že by zrovna *tam* mohlo číhat nějaké zlo.

"Ano, ale stejně... asi čtyři míle *na jih* je zřícenina

hradu—"

"Datuje se do období křižáckých výprav?" vychrlila pohotově. "Vzpomínám si na ni." Před očima jí vyvstaly trosky z růžové žuly uhnížděné na útesech vysoko nad pobřežím. "Při okružní plavbě u ní nezastavovala výletní loď... tvrdili, že je to příliš nebezpečné... aha," vydechla, protože jí konečně svitlo. "Takže tam tedy sídlí to velké zlo? Jak to, že ho můj *šestý smysl přemožitelky* nevyčmuchal a nespustil alarm? Snad mi nezrezivěl?" vyděsila se.

"Příčinu bych viděl spíš v členitosti terénu a nesmírném množství maskovacích kouzel," oponoval Giles mírně pobaveným tónem. "Po skončení křižáckých výprav byl hrad opuštěn a Rada ho využívala jako—"

"Jasně. Že mě to hned nenapadlo," skočila mu drze do řeči. "Jestli tam číhá zlo, pak v tom musí mít prsty Rada."

"Buffy, prosím. Mohu to dopovědět, aniž bys mne—"

"Jo, jo. Dám si pusku na zip."

"Výtečně. Rada hrad používala k úschově a ochraně cenného předmětu." Počkal, a když zůstala zticha, pokračoval: "Naneštěstí poté, co První před několika lety zavraždil tolik pozorovatelů, byl hrad uchvácen jedním z přísluhovačů Zla. A ten předmět, malá krabička, byl pro nás ztracen."

"Copak je v té škatulce?" zakousla se do ní zvědavost.

"Všechno." V jeho hlase bylo jasně slyšet dychtivost, touhu a jakousi až zbožnou úctu.

"Tak proč jste tam někoho neposlali už dříve?"

"Poslali," zazněla až příliš lakonická, smutná odpověď.

Opět v přítomnosti...

V upírově hypnotickém pohledu spatřila Buffy svůj odraz. Tvář měla prázdnou, oči vytřeštěné a všude okolo ní se vznášela smrt. Ve třípytivých zrcadélkách sledovala, jak rukou mapuje líce jejího dvojčete a nepřítomně vnímala, že konečky jeho prstů při hlazení studí. Zrcadlíci se Buffy se zvětšily, pak se obraz rozostřil a zbyly jen tmavohnědé studánky jeho očí, zatímco skláněl hlavu níž—

Tmavohnědé?

Jen co upír vybuchl v oblak dusivého prachu, jeho překvapený výraz rozfoukal průvan a Buffy si uvědomila dvě věci.

Spike se mýlil a její kamarádi se v *něm* nemýlili. Celou tu dobu měli pravdu.

Upíři ji nedovedli, a to s konečnou platností *ne* a nedovedli rozparádit – ať už si o tom Spike myslel, co chtěl. Znechuceně nakopla šedý prach na podlaze. Chladnokrevné, nelítostné, zlé, bezduché, vražedné, nenažrané *věci* – tyhle kreatury nikdy nebyly ničím víc. K ničemu se nehodily a zasloužily si jediné – zabít – a to čistou náhodou uměla *moc* dobře. Sama sobě to rázně odkývala. Jo, zabíjení, to je moje parketa. *To* jí nelezlo na nervy nikdy, a když si kdysi bláhově myslela, že by toho mohla někdy nechat, byla naivní. Bylo to nedílnou součástí jí samé a cítila se při tom prostě... *bezva*.

Poté, co se přesvědčila, že se všechen prach spořádaně usadil a nemá v úmyslu na tom v dohledné době cokoli měnit, se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit. Další dobrá věc na této profesi. Když sejmula upíra, pokaždé pak měla blízko k orgasmu. Vlastně nejbližší od doby, kdy ji Spike totálně a nadobro zničil.

V tom měli kamarádi pravdu, naprostou a smutnou pravdu.

Varovali ji, že je nebezpečné spát se Spikem a pustit si ho k tělu. A poslechla je? Ne, neposlechla. A těžce na to doplatila. Nyní v ní už nikdo a nic, ani živý ani nemrtvý, nedokázal vzbudit zájem. Mysleli si, že Spikova nebezpečnost pramenila z toho, že byl upír. Mysleli si, že ji uváděl v pokušení svou nadpřirozenou silou, výdrží a temnotou. Evidentně se pořád ještě domnívali, že to byl sex – čtete *fantastický sex* – co ji zničilo. V tomto však byli na omylu.

Nešlo o sex. Byl to sám Spike. To on ji zkazil, rozmazlil... žádný z jeho následovníků si ani neškrtl.

"Pitomý, podělaný upír," cedila skrz zuby, zatímco se rozhlížela po holých zdech prázdné komnaty. Rychle ji v duchu vyškrtla ze seznamu možných úkrytů a pustila se do průzkumu zbytku hradu.

Ta Gilesova hloupá veledůležitá škatulka někde být *musí*.

Kapitola 2

Když se karty obrátí... vypukne stěhování

"Jak se to pokaždé dozvědí?" otázal se Xander hlasem podbarveným úžasem.

U zábradlí ve druhém poschodí stála Willow s kocourem v náruči. Měla odtud skvělý výhled na Velký sál a obrovské dřevěné dveře hlavního vchodu. Po mramorové podlaze korzovaly skupinky lidí. Většinou

dívky a mladé ženy, ale našli byste tam i několik příslušníků mužského pohlaví. Ptáte-li se na věk, jedním slovem rozmanitý. Týnejdžři, mládež mezi dvacítkou a třicítkou, ale také pár již lehce postarších jedinců, kterým prokvétaly vlasy prvními šedinami. Každý byl jiný. Přicestovali sem ze všech koutů světa a dali vzniknout pestré směsici kultur, jazyků a původu. Minimálně dvě věci však měli společné. Všichni nesli mystickou pečeť přemožitelky a obdivovali tu, na kterou čekali.

Dívky byly z valné části přemožitelky povolané od doby, kdy spolu s Buffy zlomila pravidlo *jediné* vyvolené. Té poslední monumentální bitvy v Sunnydale se jich zúčastnilo jen pár, ostatní přišly až později. A všechny tady byly proto, aby pomáhaly a učily se. Zbytek lidí dole měl v úmyslu stát se učiteli a pozorovateli. Uslyšeli volání a šli za hlasem, který je dovedl až sem, do této školy. Lépe řečeno do budoucí školy. Doufejme. Willow se rozhlédla po Velkém sále a usmála se. Měla radost, kam až to dotáhli.

Život p. S. – *po Sunnydale* – jim přinesl zmatek, bolavé srdce, vzrušení a nakonec zaslouženou odměnu. Po setkání mezi čtyřma očima s Anjelem je Buffy téměř okamžitě opustila. Nestrávila v jeho hotelu ani jednu jedinou noc.

Ona a Giles to očekávali, ale zbytek party byl šokován. Když si je Buffy svolala a oznámila, že jednou provždy odchází, zůstali jako opaření.

Velký Xander se složil jako domeček z karet. Z oka mu vytryskly slzy a osaměle se koulely po pravé tváři. Když zvedl rozřesenou ruku a škemral, aby zůstala, připomínal opuštěné dítě. Buffy uhnula, něžně ho políbila na čelo a couvla.

Dawn zkameněla, tvář proměněnou v nejchladnější porcelán pokřivil vztek. Buffy si s ní pokoušela povídat, ale ona tam jen stála a mlčela. Buffy strnulou sestru objala. Pořád dokola opakovala, jak moc ji má ráda, ale že má všeho po krk, je přetažená a potřebuje prostor. Po celou tu dobu zůstala Dawn nehybná jako socha. Ke konci už zjevně zoufalá Buffy narovнала ramena a odvrátila se od krve své krve, která ji paličatě odmítala pochopit.

Faith se prvně na Buffy zaškaredila a potom se opatrně vymanévrovala zpod zraněného, spícího Robina Wooda. Hlavu mu něžně uložila na čalounění gauče a dávala při tom dobrý pozor, aby nehýbala jeho trupem příliš nešetrně. Pohotovost byla jejich první zastávkou p. S. Sestřičky zaštopovaly panu řediteli vypracované, ale zle dorasované břicho dobrou stovkou stehů. Jelikož paličatě odmítal zůstat v nemocnici, Faith na sebe vzala úkol dohlížet, aby se mu neuvolnila žádná sutura. Nyní se pomalým krokem blížila k Buffy a tmavýma očima podezřívavě pátrala po důvodech a motivech. Dvě služebně nejstarší žijící přemožitelky stály naproti sobě a hleděly si zpříma do očí. Minimálně jednu celou minutu se vzájemně odhadovaly a komunikovaly pouze očima. Potom přestala Faith trpce svírat rty a tvářit se nešťastně, jak to měla poslední dobou ve zvyku, a dala Buffy své... ehm... požehnání. Tmavovlasá přemožitelka praštila plavovlásku do ramene, chápavě pokývala hlavou a udělala čelem vzad, aby zamířila zpátky za svým mužským.

Giles zasmušile sledoval výměnu pohledů, načež sklopil zrak k podlaze. Potom už oči nezvedl, dokonce ani, když ho Buffy spěšně objala. Stále koukal na koberec, dokud nebyla skoro venku ze dveří.

Právě v té chvíli se v nitru Dawn rozletěly na kusy poslední zbytky zhýčkaného dítěte. "Buffy!" vykřikla. "Omlouvám se, Buffy. Je mi to moc líto!"

Dívčina se za ní rozběhla, dlouhýma nohama bleskově zdolala rozlehlé foyer, vzala menší, ač starší sestru do náručí a pevně stiskla. Summersova děvčata se objímala, vzlykala a brebentila o bolesti, strachu, pocitech viny a lítosti. Obě se omlouvaly a odpouštěly si. Potom si navzájem utřely slzy, přísahaly si lásku až do skonání světa – a nakonec – Buffy klidně vyšla ze dveří.

Bez Buffy, bez jejího vedení, komandování a ochrany, byli nuceni přijít na způsob, jak to dál zvládat na vlastní pěst. Dva měsíce p. S. káplí na tajné finanční rezervy Rady. Tři měsíce p. S. Willow rozlouskla poslední heslo. Poté, co obhlédli několik možných míst, ale nic z toho nebylo, šest měsíců p. S. našli nový domov.

Opatrně provedené vyhledávací kouzlo je dovedlo sem, na toto nepravděpodobné místo na New Yorkském břehu [Erijského jezera](#). Užší vedení – Giles, Xander, Dawn a její zrzavá maličkost – odletělo do Buffala a ve značně skeptické náladě vyrazilo na jih. Bez ohledu na to, jak ono místo našli, jim logika napovídala, že je to prostě směšné. Nic pro ně. Vždyť tady lautr nic není.

Mapa je vedla stále dál a dál na jih, pryč od obydlených míst, směrem k jezeru. Projížděli vinohrady, mýjeli farmy, až zahrnuli na silnici kopírující jezerní pobřeží. Na začátku příjezdové cesty byla do země zaražená otřískaná cedule *NA PRODEJ*. Když Xander odbočil a navedl vůz mezi kamenné sloupky brány, vyměnili si pobavené pohledy. Cesta se kroutila a stáčela, nejspíš byla záměrně navržena tak, aby to, co

bylo na jejím konci, ukrývala až do posledního okamžiku. Jednu chvíli jste jeli po silnici lemované jilmy a v té další už jste brzdili před obrovským kamenným sídlem.

Vyklopýtali z půjčeného vozu a zůstali stát v němém údivu. S téměř posvátnou úctou hleděli na dům a žasli. Široké břidlicové schodiště vedlo vzhůru k masivním dřevěným dvoukřídlým dveřím. Nad klenbou vchodu se skvělo kulaté okno o průměru zhruba patnácti stop. Skládalo se z kruhových tabulek mléčného skla soustředěných okolo vitrážového okna ve tvaru kotouče, znázorňujícího žluté slunce na modrém pozadí.

Po obou stranách ústřední části sídla vybíhala křídla budovy orientovaná mírně dopředu – jako paže rozepjaté vstříc příchozím.

Domov, šeptal dům.

Stanu se vám domovem.

Když Willow mrkáním zahнала minulost a pohládila hedvábnou srst J.C., rty jí zvlnil jemný úsměv. Rozhlédla se po jejich domě. Co z něho dokázali udělat. Hlavní budova teď měla v jižním křídle kuchyni, grandiózní jídelnu a dobře vybavenou společenskou místnost. Pravé křídlo, kde kdysi býval impozantní taneční sál, bylo přestavěné na učebny a tělocvičnu. Druhé a třetí podlaží Xander se svou partou chytře přebudoval ve víceúrovňovou knihovnu a byty pro ty služebně nejstarší, alias *Scoobies*. Čtvrté patro, střešní byt, bylo striktně vyhrazeno Buffy.

Vedle hlavní budovy stálo ještě několik menších domků, ze kterých vznikly bezvadné koleje a mohly by tam být také další třídy, pokud by jich snad bylo v budoucnu zapotřebí. Pozemky patřící k této nemovitosti

byly rozsáhlé a táhly se od silnice až k útesům nad pobřežím. Součástí usedlosti byl skleník, loděnice, tenisový kurt, džungli připomínající zahrady a – Willow si nemohla pomoci, prostě se musela usmát, kdykoli na to pomyslela – zbrusu nový hřbitov se staromódní železnou bránou, *zvětralými* náhrobky a jednou velmi speciální hrobkou.

"Will?" Xander jí zamával rukou před nosem a zpřetrhal tok myšlenek. "Planeta Země volá Willow."

"Cože?" zamrkala a teprve pak si vybavila jeho otázku, jak se asi studenti dozvěděli o Buffyině návštěvě. Willow sklopila zrak k hloučkům dole. Někteří se snažili svou nedočkavost skrývat, někteří se tím nenamáhal. Všichni čekali, až se objeví *ona*.

"Jsou to přemožitelky, Xandere," odušila jednoduše, jako by se tím všechno vysvětlovalo. "Evidentně dokážou vycítit, že ji čekáme."

"Přemožitelké smysly?" odfrkl pohrdavě Xander. "Nemohly by to být spíš velké uši malých všeteček?" našpulil rty v parodii na úsměv. "Když Dawnster odjížděl na letiště, nebyl zrovna potichu. Náhodný svědek nepotřeboval nadpřirozené schopnosti, aby při pohledu na ten její potrhlý úsměv od ucha k uchu uhodl, že jede vyzvednout Buffstera."

Willow se na něj jenom usmála. "Chceme-li tady něco udržet v tajnosti, měli bychom být asi opatrnější. Jenomže sem jezdí na návštěvu tak zřídka... to je pak těžké, nebýt z toho *baf baf*."

"Jo," přisvědčil podivně vážným tónem, který byl u něj jinak vzácností. "Ale čím větší poprask během té návštěvy vypukne—"

"— tím kratší ta návštěva pravděpodobně bude," dokončila za něj větu i myšlenku Willow.

Dva staří přátelé si hleděli do očí, dokud lidičky dole neztichli, což bylo neklamným znamením, že na scénu vkročila Buffy. A také že ano. Stála na prahu ohromných dveří, opálená a senzační. Očima pročešávala dav – pro všechno na světě – pořád jako generál, kterým bývala. Sličný obličej hyzdilo mračení, až se blond obočí stáhla k sobě, a Willow v duchu zatoužila, aby prve obětovali trochu času a dali si práci s rozehráním studentů i personálu.

Potom popadla Dawn Buffy za ruku a šťastně ji vtáhla dovnitř. Vysoká brunetka se sklonila, něco malé blondýnce povídala a ukazovala prstem nahoru. Buffy zvedla hlavu a podívala se za ním, přímo na Willow.

Jen co se jejich oči setkaly, mrak na blondýnčině tváři se rozplynul, aby byl vystřídán širokým, šťastným úsměvem. Buffy s Dawn se propletly lidským hemžením a začaly stoupat po širokém točitém schodišti. Willow se zhluboka nadechla, přestala mačkat kocoura, který se jí bezmocně svíjel v náručí, a zlehka ho pohladila na usmířenou. Zaplavila ji ohromná úleva... pořád mne má ráda, pomyslela si šťastně.

Takhle probíhalo každé jejich setkání p. S. Willow vždycky tajila dech a celá napjatá s nejistotou čekala, jak bude přijata. Nikdy nedokázala úplně pustit z hlavy, co tenkrát Buffy provedli.

Když je nejvíc potřebovala, jediný, kdo přemožitelce upírů neochvějně kryl záda, byl upír. Všichni ostatní namísto toho, aby hlídali Buffy záda, jí do nich vrazili pomyslný nůž.

Jakmile Buffy a Dawn zdolaly schody a proklouzly skrz zlatý snop zářivých paprsků pozdně odpoledního slunce, které se dovnitř prodíraly obrovským kulatým oknem umístěným vysoko nad místem, kde stáli Xander

s Willow, jmenovaný záupěl: "Páááni," načež se mu z hrdla vydralo jakési ryze mužské citoslovce, které dosud nenašlo cestu do slovníku. Komicky valil oko na Buffyino poprsí a holé nohy. "Obtažené triko a sexy kraťasy! Velmi odvážné, [Lara Croft hadra](#)."

"Líbí?" zakřenila se Buffy kráčejíci za kamarády – pohorky tiše dusaly po podlaze – svá slova zákeřně podtrhla dobře promyšleným pohybem, kterým si zhoupla ze zad batůžek. Schválně vypnula hrud', až bílá vroubkovaná bavlna objala útlé torzo ještě mnohem těsněji.

"Jo... to si piš! Ale, jak tak koukám... venku je chladno." Významně se podíval z kruhového okna nad hlavním vchodem a otřepal se. Bylo zrcadlovým obrazem kolegy ve zdi za nimi, s výhledem na západ. Lišili se pouze tím, že na východním bylo spodobně slunce a na tom západním měsíc. "Prostředek října na Erijském jezeře? Brrr. Ne, že by to v půli června bylo o moc lepší," suše poznamenal Xander. Scházela mu slunečná jižní Kalifornie a nikdy ho neomrzelo upozorňovat na to, jak mizerné počasí panuje na jezerním pobřeží. "Přisahám Bohu, že na hladině plave ledový škraloup, jak je rok dlouhý." Znovu sjel Buffy chlípným okem. "Ne, že bys nevypadala obzvláště k sežrání, když jsi takhle... prokřehlá," zaostřil na špičky drobných řader a bez uzardění se kochal pohledem na hroty bradavek.

Willow protočila oči. Když si konečně vtloukl do hlavy, že *Buffy & Xander* se na žádném srdíčku nikdy, nikdy, nikdy neobjeví, bylo to s ním ještě mnohem horší. Oplzlý stařík *hadra*.

Buffy k němu sebevědomě kráčela, šla pořád blíž a blíž, až se jejich hrudi téměř dotýkaly. Zvedla hlavu,

čímž mu zakryla výhled na svá kůzlátka, zaculila se do lascivního oka a provokativně pronesla: "No, mohl bys mě zahřát. Ale co by tomu řekl Andrew, kdyby nás uviděl?" otázala se sladce jako med.

"Řekl by mi, abych tě *takhle* popadl." Xander se při řeči natáhl a svýma velkýma rukama truhláře ji objal kolem pasu. "A přitáhl blíž, asi *takhle*," pevně ji k sobě přimáčkl. "A líbal, až zůstaneš bez dechu." Jak řekl, tak udělal. Jeho masité rty se snesly na ty její rozesmáté jako jestřáb na drobnou myšku.

Hihňala se mu v náručí rekordních deset vteřin, než ho s přehrávaným znechucením odstrčila. "Xandere, dost. Andrew se—"

"To nikdy nedozví," dopověděl samolibě Xander. "Je v Clevelandu, s Faith a Robinem. A kromě toho," pokračoval a nějak zvládal vyhlížet rozpačitě, provinile a potěšeně zároveň. "Ne, že bych mu patřil nebo tak něco."

"Jo, jasně," odfrkla si Buffy a obrátila zrak ke kamarádce, která je pozorovala se shovívavým úsměvem ve tváři. "Will, no tak už mu konečně pověz, ať se chová slušně."

Willow významně pozvedla obočí a nasadila trpce ironický výraz. "Ke slušnému chování se ho snažím vést od chvíle, kdy mi ve školce paní Printupové snědl červenou voskovku – leč dosud marně," zašeptala *důvěrně* Buffy do ucha.

"To byla voskovka?" otázal se Xander s předstíraným úžasem. "Já myslel, že žvýkačka." Protočil tmavé oči – to skleněné se pohybovalo v dokonalém souladu s tím pravým – a pleskl se dlaní do čela. "Není divu, že nesnáším červené pendreký a pořád mám červenou voskovitou stolicí."

"Xandere, to bylo před dvaceti lety. Myslím, že touto dobou už bude z tvého organismu dávno venku," odušila Willow a v koutcích rtů jí rozpustile zaškubalo. "Možná byste měli s Andrewem změnit značku lubri—"

"Nemůžu," vyvrískla Dawn s velkým, širokým, falešně nevinným úsměvem. Když se k ní všichni otočili, sladce zopakovala: "Nemůžu... se dočkat, až uslyším, jak získala Buffy tu slavnou skříňku z Izraele. Co vy?"

Willow si rázem zapomněla utahovat z Xandera a dychtivě se obrátila k *Indiana Summers*. Oči jí hořely nedočkavostí. "Máš ji?"

"Mám."

"Dobře," dokončil Xander se svým starým, proslule dokonalým načasováním.

Šťastně se na sebe zazubili. Přátelé, na které na okamžik dýchlo kouzlo minulosti, jako by... jako by se pořád měli rádi a věřili si. Pomalu, počínaje Buffy – smutek vždycky přicházel s Buffy – úsměvy bledly, vytrácely se a působily nevhodně.

"Chcete ji vidět?" přerušila Buffy náhle tak napjaté ticho a pozvedla batoh.

"Ne... tady ne," zarazila ji Willow a nervózně pohladila J.C. Kocour musel vycítit její napětí. Mrskl sebou a seskočil z náruče na zem. Majestátně kráčel chodbou pryč od své paní a nespokojeně mrskal ocasem. "V knihovně." Celá se rozzářila a na rtech se jí opět uhnízdil úsměv. "Když teď Xander dokončil všechny police, máme co dělat, abychom odtud Gilese vůbec vylákali. Je tam i teď... čeká, aby tě přivítal v soukromí."

"Fakt?" Když se Buffy otočila a rozběhla se po chodbě ke svému starému pozorovateli, vrátil se úsměv na rty i jí.

"Pořád mi to láme srdce," odušil Xander. Vzal Willow a Dawn za loket, a pomalu se vydali za Buffy.

"Zlepš se to někdy?" otázala se bezradně Willow.

Koukal smutně a zavrtěl hlavou. "Kéž by, dal bych za to všechno na světě."

Zatímco společně kráčeli po dlouhé chodbě ke knihovně, kde našli Buffy, jak pouští Gilese ze svého medvědího objetí, Dawn ponořená v myšlenkách zůstala zticha.

"Nová knihovna, to zírám!" Buffy se rozhlížela po obrovské, impozantní místnosti.

Willow to tu milovala skoro stejně moc jako Giles. Rozvržení tohoto prostoru věnovali nejvíce času. Bude tu zasedačka, místo na schůzky, jednání – porady *Scoobies*. Na dřevěné obklady spodního podlaží dopadalo tlumené světlo, což vytvářelo útulnou atmosféru, zatímco horní dvě patra teatrálně tonula v šeru stínů. Celkově to hodně připomínalo starou knihovnu na původní střední škole v Sunnydale, jenom větší a...

"Je to tu opravdu hezké. Dobrá práce, Xandere. Máš zlaté ruce, ta rekonstrukce se ti úžasně povedla," zamračeně poznamenala Buffy. "Ale je to... takříkajíc... prázdné," formulovala opatrně, zatímco si prohlížela moře volných polic vonících dřevem všude okolo.

"Ano, to je... zatím." Giles si posunul brýle a kapku záhadně se usmál. "Většina knih pojednávajících o démonologii a čarodějnictví byla ztracena nebo záměrně zničena Prvním. Tato knihovna bude tou největší a nejúplnější – pokud jsi tedy byla úspěšná a získala...?"

"Tuto starou veteš?" zeptala se Buffy, jen co z batohu vytáhla fádňě šedý předmět o velikosti krabice papírových kapesníků. Držela ho lhostejně a trochu

znechuceně. "Ty rytiny jsou fakt ohavné," poznamenala s upřímností sobě vlastní. Bezstarostně převracela krabici v rukou a ohrnovala nos. "Zkoušela jsem ji otevřít, ale ta blbost si nedala říct. Ale moc tam toho nebude, skoro nic neváží." Vyhodila škatulku do vzduchu... Giles se v šoku vrhl vpřed, chytil ji, ochranně přitiskl na svá prsa a držel jako nějaký poklad. "Pročpak je tak důležitá?" zeptala se Buffy zmateně, zatímco její někdejší pozorovatel vydýchal infarkt a kovovou krabici choval v náruči jako živoucí bytost.

"Mé drahé dítě, uvnitř této schránky je tolik knih, že se jimi zaplní všechny tyto prázdné police."

Buffy vyhlížela hodně skepticky, ale jen pokrčila rameny se slovy: "Když myslíte. Nějaké kouzelné udělátko, že jo?" a změnila téma – knihy zjevně stále nebyly jejím šálkem čaje. "A co kuchyně, lidi, vaří se už tady?"

Kapitola 3

Když se karty obrátí... přicházejí k úrazu city

"Není to pěkné?" zeptala se Willow ležící na téže masivní posteli jako Buffy.

"Um..."

"Když o tom začal Xander mluvit – ne, vlastně básnit – pomyslela jsem si: to ani omylem. To nejde. To, co má v plánu, nemůže dokázat nikdo, dokonce ani Xander, náš truhlář s rukama kouzelníka."

"Ach, vy malověrní," zalkal nafoukaně *kouzelník* uložený mezi oběma mladými ženami. Slastně si povzdechl a usmál se na strop – byl spokojený... absolutně. "Jenom do toho, klidně mi pověz, že nejsi ohromená, Buff, srdíčko moje."

"Ale já jsem ohromená," vyhrkla Buffy. Natáhla ruku a poplácala ho po stehně. "Dobrá práce."

"*Fakt* dobrá práce," dodala Willow, překulila se na bok a dala Xanderovi pusinku na líčko.

Bleskově ji popadl a přitáhl na svou hrud', až zapištěla radostí. Zato J.C. se rozzuřil. Zasyčel a těsně předtím, než vyskočil z postele, sekl ještě packou po Xanderovi. Drápky zanechaly na paži čtyři krvavé škrábance. Xander zaječel a pomstil se... na kom jiném než na nevinné Willow. Začal ji lechtat na žebrech. Držel čarodějkou jako ve svěráku, ať se kroutila, jak chtěla. Byli tak zabraní do laškovného *trestání*, že jim chvíli trvalo, než si vůbec všimli, že Buffy vylezla z postele a teď stojí u západního okna a zadumaně hledí na jezero.

Xander s Willow si vyměnili pohled a začali si upravovat oblečení. Pokusí se vrátit do role dospělých. Časy her a malin nezralých jsou holt nenávratně v čudu. Co nabrečíte?

"Teď vážně, Buff. Líbí se ti ta střešní okna?" zeptal se Xander hlasem, ze kterého bylo každému jasné, že moc potřebuje pořádně pochválit.

Buffy se odvrátila od vyhlídky a přikývla. "Samozřejmě, Xandere." Vzhledla k prosklené střeše. "Ukaž mi ještě jednou, jak to vlastně funguje, jo?"

Nemusela říkat dvakrát. Z nočního stolku nadšeně sebral zvláště vyhlížející dálkové ovládání a přešel do módu *živý návod k použití*. "Musíš jenom naťukat čas,

sem," ukázal na klávesnici. "Nastavíš hodinu, kdy se chceš probudit, řekněme..." mrkl na hodinky – 10:58 – pro předváděčku jako stvořený. "Jedenáct nula nula a okna obstarají zbytek," ukázal vzhůru, kde se teď k vrcholu majestátní prosklené klenby pozvolna zvedaly tmavé panely, zapadaly na své místo a zatemňovaly pokoj. "Žádné ošklivé sluneční světlo nepronikne dovnitř, dokud nebude Buffy připravená vstávat a zářit." Xander se zazubil a chlípně zamrkal. "Dlouhá noc? Noční přesčas? Rozštelované vnitřní hodiny? Žádný problém. V požadovanou dobu se okenice otevřou a chrupající Buffy bude něžně vylákána z říše snů mírnými paprsky pozdně dopoledního slunce."

"Úžasné," vydechla Buffy tak užaslým tónem, až se Xander celý rozzářil a pyšně vypnul hrud'. "Páni, bando, vy jste s touhle starou barabiznou dokázali opravdické divy."

"Jasně, je to prostě *úžasné*, co Xander se svou partou dokázal," přitakala Willow s křivým úsměvem. Zvedla dotčeného J.C. ze země a zavrtala si nosík do hedvábné srsti. "A ty milióny na kontech Rady taky nebyly na škodu."

"Prasata," zasyčela Buffy, okamžitě vzteky bez sebe, a hned jedovatě pokračovala: "Žili si jak prasata v žitě. Já makala ve dne v noci, mastná až *v uších* jsem prodávala hamburgery a místo dovolené obden zachraňovala svět a ti—"

Dozajista pohříchu výstižný přídomek naštěstí přehlušilo hlasité skřípění a rumplování. Zatemňující okenní panely v kolejničkách sjely pekelnou rychlostí dolů a v tu ránu ložnici zaplavil oslepující jas.

Oslněná Buffy mrkala, mžourala, oči jí pálily, a tak si neodpustila jízlivé: "Jak že jsi to prve říkal? Něžně

vylákána z říše snů mírnými paprsky—"

"Spojka," skočil jí Xander do řeči. "Může za to spojka. Z nějakého důvodu vždycky, když se to spustí automaticky, prokluzuje. Měl jsem za to, že už jsem ji opravil." Vypadal tak zklamaně, že se ho Buffy zželelo a zašla ho obejmout. "Asi ji budu muset vyměnit," povzdechl si s provinile sklopenýma očima.

"Božínku, Xandere, netrap se. Však ty na to nakonec přijdeš," povzbuzovala ho Willow. "Jenom si vzpomeň, jak dlouho ti trvalo, než jsi zjistil, z jakého důvodu ti to s holkami nikdy neklapalo."

Xander se na ni nechápavě zadíval.

"Přece proto, že ve skutečnosti máš rád *kluky*," napověděla Willow a něžně poškrábala J.C. pod bradičkou. Zhlédla, jak se Xanderovi nebezpečně zablýsklo v očích – bylo vážně legrační, jak i to skleněné oko dokázalo vyjádřit emoce – a předběhla ho. "Pamatuj, cos mi slíbil. Žádné další poznámky, vtípky ani narážky na mou *čičinku*."

"Will, jsem zdrcen. V žádném případě jsem neměl v úmyslu ti připomínat, že jediná čičinka, kterou si poslední dobou můžeš pohladit, je ta chlupatá koule, co se na mě zle kouká z bezpečí tvé náruče."

Zatvářila se zraněně. "J.C. není zlý," ohradila se. Xander jen mlčky předvedl škrábance na předloktí. "A tys zrovna porušil slib," zdůraznila. Zranění způsobené jejím mazlíčkem jednoduše přehlédla.

"Ehm... když už na to přišla řeč... no... co se vlastně stalo mezi tebou a Kennedy?" vmísila se do diskuze Buffy. "Snad mezi vámi není... konec?"

Willow zkroutila obličej. "Oficiálně ne... ale neoficiálně jo."

"Copak se stalo?"

Pokrčila rameny a pohlédla na Xandera, očima prosila o pomoc.

"Není to Tara," pronesl mistr úsporně vyjádřených postřehů, se soucitným výrazem.

"Aha. Tím se to ovšem vysvětluje," odušila suše Buffy. "A co ty, Xan-mane? Dawn mě už o tobě a Andrewovi poinformovala, ale neznala žádné šťavnatě brutální, pikantní podrobnosti. Jakkpak jste se s Andrewem... však víš... dali dohromady?"

S odpovědí byla zjevně na řadě Willow, protože Xander byl náhle stížen syndromem ukousnutého jazyka. "Praštili do toho jedné noci při sledování *Voyager* maratónu, když si navzájem brečeli na rameni a oplakávali Anyu – skoro nejdokonalejší ženu světa – a skončili vzájemným *utěšováním*."

Buffy si prakticky odfrkla: "Anya," ale hned se zastyděla.

Willow odjakživa žasla nad tím, že Buffy dokázala svým přátelům odpustit téměř všechno. Vraždu, pokus o zničení světa, zradu a více než sto let života o cigaretách a krvi. Ale exkomunikované démonce nebyla schopná nikdy docela odpustit, že měla sex se Spikem. Což bylo o to zajímavější, že vyspání s Rileym odpustila Faith celkem snadno. A také s Xanderem a možná i s Angelem. A neměla Buffy jednu dobu zálsuk na Robina? Willow tušila, že nešlo o to, *co* udělala, ale *s kým*. Faith měla obrovské štěstí, že nikdy nevyjela po Spikovi.

Teď upoutala Willow pozornost Xanderova oka a hlavou mu naznačila, ať vypadne a důlek vezme s sebou.

Možná dozrál čas na vážný rozhovor. Musí dát s Buffy řeč. Příliš mnoho věcí zůstávalo příliš dlouho nevyřčeno. Buffy vypadala, že je v přemýšlivé náladě. A Dawn byla na přednáškách, chodila na vysokou v

Buffalu. Takováto příležitost se jí už nemusí znovu naskytnout kdovíjak dlouho. Xander pochopil. Omluvil se, že musí zkontrolovat partu, jestli se při budování koupelen v ubytovně hoši neflákají, a nechal děvčata o samotě.

"Jak dlouho miníš zůstat?" zeptala se Willow a trochu se přikrčila. Tiše doufala, že se Buffy neurazí.

"Den nebo dva." Buffy působila poněkud nepřítomně.

"Jenom?" vydechla zklamaně. "Všichni jsme doufali, že aspoň o trochu déle."

Stejně jako tomu bylo pokaždé, když přišlo na přetřes toto téma, Buffy začala vyhlížet ostražitě. Neklidně procházela místností, ohmatávala tu to, tu ono, otevírala šuplíky v prádelníku, který vybrala Dawn, a nakonec přešla prsty po masivním kovovém rámu paty postele.

"Tomu říkám postel," odušila tichým hlasem.

Willow pohlédla na mamutí lůžko, na němž Xander trval. Královská velikost, ocelový rám a čelo i patu postele tvořily svislé kovové tyče. Tahle postel vydrží cokoli, prohlásil, když ji objevil v jednom z místních obchůdků se starožitnostmi.

"Vybral ji Xander," podotkla, aby nepřišel o zásluhy.

"Ahá," přikývla chápavě Buffy, která zatím dokončila okruh a znovu skončila u okna s výhledem na jezero.

"Buffy, nemohli bychom něco... cokoli udělat, aby ses tady cítila... pohodlněji?"

Přemožitelčina tvář se proměnila v masku dokonale skrývající soukromé myšlenky. "Ne."

Willow si skousla ret, byla pevně rozhodnutá přimět Buffy k řeči. "Vzpomínáš si ještě, jak jsme byli nejlepšími přáteli a mohli jeden druhému říci absolutně cokoli?" otázala se tiše hlasem, ze kterého zazníval stesk. "Leželi jsme na tvé posteli, lakovaly si nehty a

Xanderovi dělali culíky. Přijde mi to tak dávno. Jako minulý život."

"Však také ano."

Ta tři slůvka pronikla do Willow a neomylně našla cestu do samého jádra. Když zasáhla jizvy na duši a znovu otevřela staré rány, čarodějka zavřela oči. Bláhově se domnívala, že se naučila kontrolovat bolest, pocit viny a utrpení, které způsobila tím, že vytáhla Buffy z nebe. Takovou spoustu věcí bylo možné vystopovat nazpět, až k onomu osudnému kouzlu. Měla na kontě tolik bolesti. Pevně stiskla J.C. a chvíli ho houpala v náručí.

"Jsi připravená na prohlídku zbytku domu?" zeptala se Willow, když knedlík v jejím hrdle konečně splaskl.

Buffy pokrčila rameny, a tak to vzala za *ano*. Zbylou část dne strávily procházkou po sídle a venkovních budovách. Zpočátku byla Buffy celá nesvá z množství pozornosti, kterou svou přítomností přitahovala, ale po chvíli se zdálo, že si zvyká. Willow ji dokonce přistihla, jak několika mladším děvčatům oplácí úsměv. Cestou ji upozorňovala na vylepšení, která už v domcích provedli, a líčila, co mají v plánu do budoucna. Na každou Buffyinu otázku horlivě odpovídala v naději, že něčím vykřesá jiskru zvědavosti, která by mohla zažehnout ohýnek zájmu. Poté už by scházel jen krůček k tomu, aby zůstala a pomáhala.

Usedlost byla vybudována koncem devatenáctého století, rodinou Bethlehemových. Abraham a Alma Bethlehemovi vlastnili stejnojmenné ocelárny. Zdejší panství bylo jejich letním sídlem a ve své době bylo nejvelkolepější rezidencí široko daleko. Alma očividně měla spiritualistické zájmy, jelikož poblíž založila malou komunitu *Lily Dale*, která byla dodnes domovem lidiček,

kteří se zabývali spiritismem, věštěním budoucnosti, čarodějnictvím a výkladem tarotových karet.

"Když jsme to tu kupovali, neměli jsme ponětí o tom, jak mocná část země to je," vysvětlovala vzrušeně Willow. "Věděla jsi, že v okruhu padesáti mil vzniklo několik náboženství? Tomuto místu se říkalo *spálená země*, protože tady tolikrát započalo spirituální obrození. V Palmyře objevil Joseph Smith Knihu Mormonovu. Právě tady tři sestry Foxovy získaly slávu tím, že nejen prohlašovaly, že jsou schopny komunikovat s mrtvými, ale také své schopnosti veřejně předváděly a to s úžasně přesnými výsledky. Jemima Wilkinsová se probudila z komatu a tvrdila, že je posedlá mocným duchem. A ten seznam pokračuje skoro do nekonečna," žvatlala vesele Willow. "Ale nejen to, je zde také kolébka moderního hnutí za práva žen. Věděla jsi, že se nedaleko odtud narodila [Susan B. Anthonyová](#)? A první setkání sufražetek se konalo jen kousek dál po silnici." Když se zastavily u zábradlí ve druhém patře, na témže místě, kde včera se Xanderem čekali na Buffy, Willow se šťastně zakřenila. "Není divu, že nás mé vyhledávací kouzlo zavedlo zrovna sem. Copak vůbec může existovat lepší místo pro školu přemožitelek?"

"Se vší tou spirituální energií všude okolo, zaklepe tu občas na dveře taky něco, co kope za stranu zla?" zeptala se Buffy, zatímco shlížela do Velkého sálu.

"Vlastně ne, ale máme na budovách tolik zábran a ochranných kouzel, že dost pochybuji, že skrz ně dokáže něco projít." Willow se odmlčela a vnímala chlad na zátylku. "Když jsme se sem nastěhovali, nebyly tu absolutně žádné negativní vibrace. Giles říkal, že to je dobře. Prý potřebujeme klidovou zónu daleko od vlastního dění – bezpečné místo na přeskupování a

trénink. Ale poslední dobou..." znovu na chvíli zmlkla a oknem nad hlavním vchodem se zadívala na tmavnoucí oblohu. "Poslední dobou jsem cítila, že se něco dotýká magických barikád a zkouší je. Jako by to něco hledalo slabé místo – pokoušelo se nalézt cestu dovnitř."

"Tak co, okružní jízda pěškobusem po areálu prozatím skončila, mé dámy?" ozval se za nimi Xander.

Obě nadskočily leknutím a kouzlo, které na ně vložila Willowina slova, bylo zlomeno.

"Ano, zbývá už jen tamta... věc venku. Dawn chce být u toho." Willow si vypůjčila Xanderovo zápěstí a mrkla na hodinky. "To je teprve půl sedmé?" podivila se a vyhlédla ze západního okna. Slunce se pomalounku potápělo do jezera. "Vždycky zapomenu, jak brzy v této roční době přichází soumrak."

Xander si odfrkl. "Když to není soumrak, přijde mlha, a když není ani mlha, rozprší se. A když neprší, tak—"

"Padá sníh!" dopověděla za něj Willow. Milovala Xanderovo skuhrání, bylo takové... uklidňující. A vzhledem k tomu, že se přestěhovali ke [sněhovému pásmu](#), měl Xander ke skuhrání důvodů, co hrdlo ráčí.

"Will!" Xander v šoku zalapal po dechu a hrozivě jí zakmítal ukazováčkem před pihatým nosíkem. "Co jsem ti říkal o tom slově na čtyři písmena?"

"Umm," pokoušela se vypadat, že o tom přemýšlí. "Abych ho neříkala?"

"Správně," rázně pokýval hlavou. "Nikdy to slovo neříkej nahlas." Obrátil se k Buffy. "Minulou zimu ta *bílá hmota, která nesmí být jmenována*, napadla o Halloweenu a neslezla dokud... no... vlastně mám dojem, že u zahradní zdi ještě pořád leží pár plácků *té věci*."

Buffy nakrabatila čelo. "A ty teď po mně chceš,

abych se přestěhovala k tomuto jezeru na zápraží Sibíře?"

Willow ho praštila do ramene a proklála pohledem.

"Auúúú," zaúpěl a zašklebil se. "Nevlídne klima venku je však štědře kompenzováno vlídností jak lidí, tak útulného interiéru. Pojd' do knihovny a já ti záhy předvedu místní pizzu a *pravá* křídylka *Buffalo*. Jsou tak ostrá, že se propálí i nejhlubší závějí."

V knihovně našli příjemně komorní skupinu. Očekávali je pouze Giles, Rona a jedna mladá přemožitelka, kterou Buffy nepoznala. Celé odpoledne se cítila jako ve vitríně. Věčně musela uhýbat před zvědavýma očima studentů a personálu, takže nyní uvítala poloviční samotu.

"Ahoj, Buffy. Nečekám, že si mě budeš pamatovat," zavrňelo mládě, půvabně vstalo a podalo jí ruku. "Jsem Amy Zawatski, setkaly jsme se, když jsi tu byla naposledy. Na chvíli." Dívčina měla kaštanové vlasy a v hlase tázavý tón, nicméně se nemýlila. Až doteď neměla Buffy zdání, že vůbec existuje. Zklamaně potřásla hlavou. "Aha, to nevádí. Jsem si jistá, že toho nosíš v hlavě příliš mnoho, než aby sis každého pamatovala. Já jen, že to je pro mě ohromná čest, znovu se s tebou setkat," perlilo děvče.

Buffy si vyprostila ruku. Bilo do očí, že ji přehnaně uctivý pozdrav strašně znervózňoval.

"Amy, byla bys tak laskavá a nechala nás? Rád bych s Buffy probral pár věcí."

Další zklamání. Velká hnědá kukadla zamrkala, ale Amy se zdvořile rozloučila a s radostným úsměvem opustila knihovnu.

"Je s námi už déle než rok," poznamenal Giles, jen co

za ní zapadly dveře. "Hodná holka a ukazuje velký potenciál – budeš ji mít ráda, až... když ji lépe poznáš."

Buffy vzdychla a unaveně si složila tělo na židli. Protočila oči na Gilese a natáhla se přes stůl pro plátek pizzy. "Určitě je to drahoušek, ale nemám v plánu se tady zdržet na tak dlouho, abych ji stihla poznat. Tak o co jde?" pokrčila rameny a strčila špičku dobroty do pusy, ukousla si a jala se žvýkat.

"Jde o to, že tě ty holky potřebují," vyprskla Rona.

Willow se celá schoulila. To byla holt celá Rona, co na srdci, to na jazyku. Když se rozdávala diplomacie, šla si radši stoupnout do fronty na upřímnost.

Buffy zaskočilo. Měla co dělat, aby se neudusila tvrdošíjným chuchvalcem sýra. Když ho konečně propasírovala dolů hrdlem, zachrčela: "Co by ode mě asi tak mohly potřebovat?"

"Trénink?" Roniny čokoládové oči metaly blesky.

"Mají přece vás, lidi, a tohle všechno." Buffy povšechně zakroužila rukou ve vzduchu, aby poukázala na areál školy, ve které se nacházeli. "To je po čertech víc, než jsem tenkrát měla já."

"Zajímá tě vůbec, že většina těchhle holek upíra nikdy ani neviděla?" Rona držela hlavu v jasně agresivním úhlu, bradu vystrčenou dopředu. Šla za svým jako buldok.

"A to má být můj problém? Proč?"

"Máš zkušenosti, máš za ušima, umíš v tom chodit, umíš je najít. Je jich tu jako šafránu, to vím taky, ale ty bys i tu hrstku dokázala vyčmuchtat," prohlásila krutě Rona. "Tohle ti šlo odjakživa nejlíp. Pro upíry jsi setsakra přitažlivá."

"Rono!" vyjekla Willow.

Buffy strnula, její tvář se opět proměnila v prázdnu a

nečitelnou masku.

"To by stačilo, Rono," okřikl ji Giles. Vstal a nyní se tyčil nad černou hubaticí. "Tohle si Buffy nezaslouží. Ona je—"

"Potřeba tady. Všichni se jí moc bojíte. Chodíte kolem ní po špičkách, místo abyste jí jasně řekli, ať už se kurva vysere na ty svoje sobecký sebezpytující vejlety, zvedne zadek a posadí ho tam, kam patří. Sem. Ať dělá, co dělat má... vede nás."

V rozlehlé knihovně zavládlo ticho. Když Scoobies čekali na Buffyinu reakci, bylo by slyšet upadnout i onen pověstný špendlík. Služebně nejstarší přemožitelka dlouho seděla tiše a nehybně, oči upřené na Ronu, a teprve poté promluvila.

"Co po mně vlastně chceš, Rono?" zeptala se tiše. "Mám jít ven, chytit párek upírů, přivést je sem a ochočit, aby je holky mohly používat jako sparing partnery při bojovém výcviku?"

Rona se zhluboka nadechla a pod Buffyiným upřeným pohledem najednou vyhlížela nejistě.

"Legrační," poznamenala Buffy nebezpečně břitkým tónem. "Nebyla jsi to právě ty, komu se dělalo *tak strašně špatně* z toho, že se Spike potlouká okolo přemožitelek?"

"Jo," přiznala bez mrknutí Rona a dokonce vystříhla omluvný výraz. "Byla jsem to já, ale to už je dávno. Od té doby jsem dospěla a hodně se poučila. Tehdy jsem si neuvědomovala, jaké máme štěstí, že můžeme trénovat s opravdickým upírem. Nedokázala jsem to ocenit. Byla jsem prostě příliš vyděšená, abych..." hlas se jí vytratil.

"Ano, jistě," vmísil se Gilesův hlas. "Spike výtečně vyhovoval—"

Buffy doslova vyletěla ze židle. Ať už chtěl říci

cokoli, bylo to přehlušeno skřípěním dřevěných nohou o borovicová prkna.

"Vyhovoval?" zavrčela. Zablesklo se jí v očích a ruce sevřela v pěst. Po bouřce přišel déšť. Oči se jí zalily slzami a hrdlo se svíralo bolestí. Rty sebou škubly, jako by měla něco na srdci, a pak byla zčistajasna pryč. Utekla od stolu a rozrazila dveře knihovny.

"Je mi to strašně líto," zašeptala zděšená Rona do napjatého ticha, ve kterém společně sledovali, jak Buffy mizí. "Nevím, proč jsem to řekla. Měla jsem vědět, že ji jakákoli zmínka o Spikovi rozesmutní."

"Nikdy nebyla nešťastná kvůli Spikovi," pronesla Willow, když vstala a vydala se za kamarádkou. "Vždycky jen kvůli nám."

Kapitola 4

Když se karty obrátí... prolévají se slzy

Buffy vyrazila ze sídla do tmavé noci. Zahnula na sever, pryč od obydlí, směrem ke staré zahradě. Překotný úprk skončil srážkou s náhrobkem. Lapala po dechu, točila se dokolečka a posléze jí došlo, že se ocitla na hřbitově. Při její poslední návštěvě tam ještě nebyl a vypadal podezřele stejně jako *Restfield* doma v Sunnydale. Bylo to strašidelné.

Procházela mezi řadami náhrobních kamenů. Některé poznala a teď na ně vyjeveně třeštila oči.

Jak je tohle možné?

Nějaký ohyb časoprostoru? Nebo snad Willow

vykouzlila nějaký přechod do *Zóny soumraku*? Neměla ponětí, a tak se dál celá popletená toulala mezi náhrobky, když vtom spatřila důvěrně známou hrobku a málem upadla.

Spiku, vykřikla v duchu strašlivou, instinktivní touhou.

Bez rozmyšlení se rozběhla k povědomému bílému mramoru. Utrhla řetěz opatřený zámkem a těžké veřeje se poslušně rozletěly dokořán. Křídla dveří hlasitě udeřila do stěn hrobky a jejím mozkiem se rozlehlo bouchnutí. Vytřeštěnýma očima pročesávala šerý interiér. Nerozsvícené voskovice v okenních výklencích, omšelé křeslo před letitým přenosným televizorem a... obrovský kamenný sarkofág.

I když na něj dopadal její stín, Buffy poznala, že je prázdný. Nic v něm nebylo. Ani na víku si nic nedávalo dvacet.

Aby nestála v cestě paprskům měsíce, udělala pár kroků stranou. Chtěla se na kamennou rakev podívat v lepším světle. Její stín poslušně odešel spolu s ní, ale světlo stejně lepší nebylo. Srdce jí zběsile bušilo v hrudi a Buffyiným smyslům chvíli trvalo, než zaregistrovaly, že někdo stál přímo za ní, na prahu otevřených dveří, v měsíčním svitu – a teď překážel světlu luny.

Pomalou se otočila.

"Nejprve jsme si jen chtěli postavit malý hřbitov – akorát pár náhrobků – na trénování – kvůli atmosféře, však víš," řekla tiše Willow, když vkročila do hrobky. "Místní kameníci specializovaní na vytesávání náhrobků nás zbožňují. Myslí si, že jsme cvoci, ale mají nás rádi. Jsme pro ně pravým požehnáním. Koneckonců, kdo jiný by od nich kupoval zmetky? Žasla bys, kolikrát je

náhrobní kámen téměř hotový a teprve potom se vloudí nějaká ta chybička," odmlčela se a ironicky se usmála. "Truchlíci pozůstalí z nějakého důvodu nemají rádi, když jsou jména jejich milovaných vyrytá chybně."

"Udělalí jste falešný hřbitov. Abyste tady mohli... trénovat. To chápu," soukala ze sebe přerývané, krátké věty mezi jednotlivými údery srdce. "To chápu," zopakovala Buffy. Potom zavřela oči. "Ale proč... tohle?" ukázala na hrobku kolem sebe.

Willow polkla.

"No... začali jsme rozmisťovat náhrobky a vůbec jsme si neuvědomili, že vlastně kopírujeme Restfield. Když nám konečně došlo, co děláme, hodně jsme se nasmáli. Potom jsme v tom... prostě pokračovali. Některé náhrobní kameny a sochy jsme schválně objednali, aby byly jako ty, co jsme si pamatovali. Stala se z toho téměř soutěž. Nejspíš jsme podvědomě toužili uchovat aspoň malý kousek Sunnydale. Lehce ujetá zábava, což?" vydechla zoufale.

Když Buffy zůstala zticha, Willow sklopila oči ke špičkám svých bot a zhluboka nabrala dech do plic, než navázala: "Hřbitov byl stále větší a propracovanější. Když jsme se dostali až tak daleko, našli jsme—"

"Proč jste postavili repliku Spikovy krypty?" zasyčela rozzuřená Buffy.

Willow zvedla hlavu a při pohledu na výraz blondýnčiny tváře podvědomě couvla. Ochromil ji strach, hrdlo se jí zúžilo, až téměř nebyla schopná dýchat, ale na poslední chvíli dostala spásný nápad. Ustoupila stranou a povolala na pomoc kamarádku lunu. Zvedla roztrěsenou ruku a ukázala na kamenný sarkofág, jehož předobraz tak často posloužil Spikovi místo postele.

Stříbřité světlo dopadalo na boční stěnu z hrubé žuly, takže bylo možné přečíst vytesaný nápis.

SPIKE

1880 – 2003

Milovaný upír mnohokrát pomohl zachránit svět...

Buffy vzlykla a celá se proměnila. Svěsila bojovně vzpřímená ramena. Hněv se vytratil. Nebezpečí pominulo.

"To byl nápad Dawn," odušila opatrně Willow. Snažila se odhadnout Buffyiny pocity a nějak ji upokojit. Chtěla Buffy konečně vytáhnout z ulity mlčení a promluvit si s ní o Spikovi, o minulosti a posledních dnech v Sunnydale. "Ta písmena tam vyryl Xander osobně. Prý proto, aby si o nás rytci nemysleli, že jsme šílení, ale to byla jenom záminka – oni už dávno věděli, že jsme praštění, a nedivili se lautr ničemu." Willow počkala, jestli na to Buffy něco neřekne, a když ne, pokračovala: "Abych pravdu řekla, myslím si, že to Xander *potřeboval* udělat vlastníma rukama."

Viděla, jak se Buffy hrou do očí slzy. Jinak ovšem nedala ničím najevo, co se jí honí hlavou. Krásná tvář orámovaná blond vlasy byla bezvýrazná, bledá a v šeru hrobky vypadala jako bez života.

"Když jsme dospěli do tohoto stádia, objevili jsme – přesněji řečeno, Dawn se do ní propadla – šachtu. Ukázalo se, že je to vchod do systému jeskyní, které se rozbíhají několika směry a vedou... bůhvíkam. Myslíme si, že by to mohla být část staré **podzemní železnice** vedoucí z domu k jezeru. Ještě předtím, než

Bethlehemovi postavili toto sídlo, tu byl nějaký mnohem starší dům. Podle nás patřil jednomu **abolicionistovi**, zastánci zrušení otroctví. To je vlastně jedno," Willow se silou vůle ovládla a přestala přednášet. "Potřebovali jsme ho nějak bezpečně zamaskovat – nechceme přece ztratit žádné studenty. Tehdy nás napadlo postavit nad tím vchodem nějakou hrobku. A prostě se nám zdálo... vhodné... přiřknout ji Spikovi."

Buffy krátce obhlédla kamenné desky, které tvořily podlahu, načež popošla blíž k žulové rakvi. Půvabně klesla na kolena, usedla a rameno si opřela o studený kámen. Váhavě vztáhla ruku a dotkla se vyrytých písmen. Willow mlčky přihlížela, jak Buffy znovu a znovu prsem obkresluje slova *Milovaný upír*.

"Všem nám chybí," zašeptala Willow.

"Nechybí."

Štíhlý ukazováček sjel na další řádek a obtáhl všechny litery.

"Mnohokrát pomohl zachránit svět," četla podivně dutým a vzdáleným hlasem. "Byl to jen chlápek, kterého bylo dobré mít po boku, když vypukla apokalypsa," prohlásila pevně a studeně. Poté se Buffy zhluboka nadechla a Willow spatřila, že se jí třesou ramena. "Vyhovoval," pokračovala, ale při posledním slově se jí zlomil hlas. "A dobře to věděl. Věděl to..." vzlykala s mokrou tváří položenou na kámen a dlaň tiskla k písmenům jeho jména. "Věděl to, protože jsem mu to tak často říkala... při každé příležitosti jsem mu to vtoukala do hlavy. Doslova."

Willow se ulevilo, ale současně se zhrozila. Úlevu přinesl fakt, že jí Buffy konečně důvěřovala natolik, aby se jí svěřila se svými city ke Spikovi. Jenomže ta hrůza bolesti, se kterou se Buffy pořád ještě potýkala, ji

vydělala. Rozbolelo ji z toho srdce. Přála si, aby mohla *něco* udělat, aby to utrpení zmírnila. Tolik toho Buffy dlužila. Udělala tolik chyb. Kéž by tak existovalo něco, čím by to všechno napravila.

Dostala nápad.

Skoro tři roky to strašilo v jednom zastrčeném koutku její mysli – a ona to zarputile ignorovala – až do tohoto okamžiku. Myšlenka tak temná a děsivá – a naprosto tabu – že si ji dokonce ani teď netroufala zkoumat příliš do detailů. Skousla si ret, neboť si nebyla jistá, zda je to vůbec možné. Ne, že by to někdy *udělala*, ale třeba – kdyby věděla, že je to nemožné – by ji to konečně nechalo na pokoji a přestalo to na ni číhat v temných zákoutích mozkových závitů.

"Buffy, jak vlastně Spike umřel?"

Blond hlava vyletěla vzhůru. Smaragdové oči se zabodly do zelenohnědých. Přemožitelka vyskočila na nohy a zaujala pohotovostní postoj. V očích se jí zatřpytilo duo světýlek, nebezpečí a smrt.

"Ani na to *nepomysli*, Willow."

"Nemyslím. Nepomyslím," lhala Willow a urputně vrtěla hlavou. "A jestli zemřel přirozenou smrtí, ani by to nešlo," ujela jí pusa.

"A tak to taky zůstane," odušila varovně Buffy. Poté něco v jejím nitru, vytažené na povrch stresem toho dne, nečekaným objevem hrobky a blízkostí samotného Spika, zřejmě uprchlo. Poprvé se rozpovídala o tom, co se událo v Bráně pekla.

"Na Spikově smrti nebylo vůbec nic mystického," svěřila se smutně. "Když bylo po všem, těsně předtím, než jsem odešla z Hyperionu, jsem se Angela zeptala na ten amulet. Asi jsem doufala, že možná... ale řekl ne. Takže ho nemůžeš přivést nazpátky, Will," zašeptala. "A

neměla by ses o to ani pokoušet. Ať už přijdou upíří obrácení v prach kamkoli, musí tam být lépe, než jak mu bylo v Sunnydale... se mnou."

"Miloval tě," prohlásila Willow s takovou jistotou, že nemělo smysl dál to popírat.

"Ano, miloval," přitakala. "A já ho za to nechala trpět. Pokaždé, když to řekl. Pokaždé, když to dal najevo... jsem mu ublížila." Buffy se pomalu otáčela dokolečka a pečlivě si prohlížela interiér krypty. "Dokonce i v těch posledních okamžicích poté, co jsem poznala, že je připravený položit za mě a za osud světa život, se mi podařilo uštvědit mu poslední ránu."

Všechny emoce, všechna bolest, kterou Buffy obvykle skrývala, se jí nyní zrcadlily ve tváři. Když se obrátila k Willow, křivila rty v jakési příšerné parodii na úsměv. "A víš, jak jsem to udělala? Chytře. Počkala jsem, až byl polapen v proudu slunečního světla, které přitahoval. Potom jsem mu setsakra pateticky poradila, ať odejde, ať uteče a zachrání se – přitom jsem celou tu dobu věděla, že i kdyby nechal práci nedokončenou, je na to příliš pozdě. Odmítl, jak také jinak. Tak jsem ho vzala za ruku... a on začal hořet. Teprve tehdy se mi povedlo říci slova, o která žebřal tři roky. Pověděla jsem mu, že ho miluji." Buffy vyštěkla ohavným smíchem plným hnusu ze sebe samé. "*A on mi to neuvěřil.*"

Začala chodit sem a tam a Willow věděla, že Buffy už není s ní, ve falešné hrobce na pobřeží Erijského jezera. Byla zpátky v Bráně pekla. Byla se Spikem.

"*Ne, nemiluješ*, řekl mně. Mně!" zvedla hlas, až téměř křičela, a bila se do prsou. "Konečně jsem našla odvalu povědět mu, co cítím... co jsem cítila. Co jsem cítila celé... celé roky a on mi neuvěřil. *Ne, nemiluješ, ale děkuji ti, žes to vyslovila*, řekl tak klidně, s takovou

jistotou a tak zatraceně *uhlazeně*." Prudkým pohybem si otřela oči a rozmazala slzy. "A co já na to? Co udělala ta velká hrdinka, záchránkyně světa, přemožitelka? Uculkla jsem rukou a opustila ho. Nechala jsem ho shořet. Zdrhla jsem. Zachránila jsem si zadek a on shořel tam dole v Pekelné bráně... sám a přesvědčený, že není milován."

Buffy se zastavila vedle křesla, položila na ně ruku a obrátila se k Willow. Čekala na ortel.

"Jestli stál ve slunečním světle," meditovala zamyšleně čarodějka, vzpomínala, jak jí u nohou vybuchla podlaha, a vytvořil se světelný sloup, který skrz otevřenou Danthazarovu pečeť svedl slunce do podsvětí. "Nemohla jsi udělat vůbec nic." Chytila Buffy za paži a stiskla, aby kamarádka ztracená v časoprostoru jejím slověům vůbec věnovala pozornost. "Nemohla jsi ho zachránit před upálením."

"Víš to jistě?" odsekla Buffy. "On mě jednou zachránil."

Willow ji pustila a plácla si ruku na pus. V duchu se vrátila v čase a vybavila si Buffyin divoký taneční záchvat, který zapříčil jistý démon. Skončila by v plamenech – kdyby Spike pohotově nezasáhl a nezastavil ji.

"Holým faktem zůstává, Will, že já to ani nezkusila. Když mě odmítl, jednoduše jsem ho opustila. A když jsem pak koukala do té jámy – když jsem už na beton věděla, že je pryč – cítila jsem úlevu. Zbavila jsem se břemene jeho lásky a on se konečně zbavil mě."

Svezla se na kamennou zemi a přitáhla si kolena k hrudi. Objala je rukama a rozvzlykala se.

"Byl volný a já už mu nemohla dál ubližovat."

Willow na nic nečekala, poklekla vedle ní, vzala si Buffy na klín, objímala ji, kolébala a brečela spolu s ní.

Kapitola 5

Když se karty obrátí... dějí se nečekané věci

Buffy vycouvala ze své příjezdové cesty na málo frekventovanou pobřežní silnici. Jen co přeřadila ze zpátečky na neutrál, naposledy pohlédla na malý domek, který jí byl tady v Maine přes rok domovem. Potom, s křivým úsměvem a lehkým srdcem, šlápla na plynový pedál a vyrazila na cestu k domovu. Když odbočila na dálnici, začala si zpívat s rádiem, hopsat na sedadle a šťastně bubnovat rukama do volantu. Její staříčkový Jeep ukrajoval míle a ona doufala, že to vydrží až do cíle. Koukla do zpětného zrcátka na krabice a tašky s oblečením, které byly nacpané vzadu – veškerý její světský majetek.

Nebude parta překvapená, když prostě přijede a začne vybalovat?

Poté, co se v hrobce zhroutila a vylila si srdce, vzala roha. Dokonce ani nepočkala na Dawn. Potřebovala čas o samotě, aby si utřídila v hlavě, co se stalo. Tak se slibem, že se na chvíli natáhne, zbavila Willow. Jakmile se však dostala do svého podkrovního bytu, rychle naškrábala vzkaz a vykradla se zadem – to soukromé schodiště mělo fakt něco do sebe. Jednu míli k hlavní silnici, kde si chytila stopa do města, lehce zdolala pěšky. Z Buffala do Maine odlétala jen dvě letadla denně. Měla kliku, protože ještě chytila to pozdější.

Co musí udělat, věděla dříve, než vůbec přistála na

letišti v Bangoru, přesto jí to trvalo skoro dva týdny. Musela ukončit studium, rozloučit se s hrstkou přátel, které si tu udělala, probrat svoje věci a zapakovat ty, co nevyhodila. Zbavit se nábytku, odhlásit vodu, proud a tak. Teprve pak mohla zavřít dům a vyrazit na cestu. Nyní tedy mířila domů a byla si naprosto jistá, že je na to ta správná doba.

Během její poslední návštěvy se toho tolik událo. Veliký holčičí pokec s Dawn. Důvěrná sounáležitost s Willow a Xanderem. Náklonnost a úcta, co vycítila z Gilese. Hrobka.

Přestala zpívat. Jen co pomyslela na prázdné mauzoleum, které vybudovali její přátelé, do duše i na tvář se jí vplížil smutek.

"Já tě *milovala*," zašeptala. "Ty jeden hloupej, paličatej, nanicovatej upíre." Utřela si osamocenou slzu z líčka. "Jenom bych si přála, abych mohla... a kdyby přání byly koně, všichni bychom..." Pokoušela si vybavit přesné znění starého rčení, až jí na čele naskočily vrásky. "Kdyby přání byly koně, všichni bychom byli... upatlaní od koňských hovínek?" zahihňala se, hodila lidovou slovesnost za hlavu a sevřela pevněji volant.

Povědět Willow o Spikovi byla taková úleva. A navíc měla pocit, že ji ta rozmluva jaksi očistila. Se svými city, které chovala ke Spikovi, se smířila už dávno, ale ne se svým selháním, když došlo na něj.

Po celá léta byla tak pevně spoutána řetězy odpovědnosti, které vyfasovala k postu *jediné vyvolené*, až ztratila ze zřetele vlastní lidskost. A bylo zapotřebí definitivní smrti nešťastně zamilovaného upíra, aby ji znovu našla. Své vlastní potřeby potlačovala do takové míry, že oslepla k citovým potřebám ostatních. Jako

přemožitelka uspěla na výbornou. O tom žádná. Ale jako kamarádka? Sestra? Milenka? Žena?

Jsi ženská jako řemen, řekl jí jednou Spike.

Smutně zavrtěla hlavou.

"Ne, Spiku. Tys byl chlap jako řemen."

Odhodlaně vystrčila bradu a zadívala se přes volant, soustředila se na silnici před sebou. Nyní už nemohla pro Spika udělat vůbec nic. Byl pryč. Mohla jen ctít jeho památku a žít svůj život tak, jak by chtěl, aby ho žila.

Tak tedy ujížděla domů, za sestrou a kamarády.

Vracela se ne jako nějaký vůdce, co sedí samotný a izolovaný na zakrváceném piedestalu, ale tak trochu jako... starší rádce. Parta prokázala, že dokáže stát na vlastních nohou. Upřímně žasla, co všechno za těch posledních pár let dokázali. Fakt, klobouk dolů. Věděla, že už je nebude muset vláčet na hřbetě, ani se snažit žít podle jejich ideálů. Proto taky vybudovali tu hrobku, aby jí dali najevo, že se jí naučili brát takovou, jaká je, a přestali ji soudit.

Dawn, Scoobies, krypta – všechno mělo svůj podíl na tom, že se rozhodla vrátit, ale klíčovým faktorem byla kupodivu Rona.

Ona sama byla povolána do služby *jediné vyvolené*, když jí bylo pouhých patnáct let. Byla dítě, a přesto byla nucená čelit světu zla docela sama – měla jen pozorovatele, který si držel odstup a leccos před ní tajil. První pozorovatel dlouho nevydržel, potom se však na ni usmálo štěstí, a vyfasovala Gilese. Ten už byl lepší, jenomže byl spoutaný pravidly a sešněrovaný tradicemi Rady pozorovatelů. Jedinkrát si troufnul vzepřít, a ta prasata ho jednoduše propustila.

Ronina nevybíravě kousavá slova jí připomněla, kolik nedostatků měla ta slavná *Rada*. Místo, aby ji

podporovali, nechali ji plácát se v tom skoro samotnou a často bez informací o důležitých detailech. V mnoha ohledech mívala pocit, že bojuje s Radou stejně namáhavě jako s démony. Stručně řečeno, kladla Radě za vinu to, jak dopadla. Čím se stala. Tvrdou a bezcitnou mlátičkou upírů.

Zakřenila se a zesílila rádio. Byla připravená pomoci Gilesovi a partě vydupat ze země novou, vylepšenou verzi Rady pozorovatelů. Tentokrát takovou, co to bude dělat správně.

A já na to dohlédnu.

Willow nervózně okusovala tužku, ale pak si uvědomila, co dělá a proč. Vyndala ji z pusy, položila na dlaň, zavřela oči a silou vůle se uklidnila. Když je zase otevřela, tužka se jí naprosto klidně vznášela nad rukou. Položila ruku na stůl vedle bloku, a tužka začala opisovat pečlivě ovládané kroužky. Tohle bylo jedno z prvních kouzel, které zvládla, a kdykoli toho na ni bylo moc, kdykoli cítila, že ztrácí kontrolu a podléhá magii, pokaždé se vrátila k tomuto prostému cvičení sebeovládání.

Tužka kroužila vzduchem a Willow sklopila oči ke svým poznámkám. Posléze se podívala na skříňku, která stále tvrdošijně odolávala všem snahám o otevření. Po téměř dvou týdnech studia si byli s Gilesem víceméně jistí, že vědí, co je potřeba ke zvednutí víka.

Bytost, která na něm byla vyobrazená.

Do kovového víka krabice byla vyrytá nyní už stěží rozeznatelná mužská postava s křídly na zádech a korunou na hlavě. Z očí se jí klikatily čáry, které považovali za znázornění šlehajících plamenů. V ruce

třímala další blesky, že by meč? Dospěli k názoru, že okřídlený muž představuje nějakého anděla – démona světla – a že mystickou schránku dokáže otevřít pouze někdo takový.

Podle všeho pocházela ze středověku, bylo však možné, že byla ještě mnohem starší. Dokonce mohla být vytvořena oním legendárním Merlinem, za časů krále Artuše. Ať už ji ale vyrobil kdokoli, udělal to už hodně, hodně dávno, jelikož on sám již zmizel v propadlišti dějin. Nyní bylo o této schránce známo pouze to, že každá kniha, která kdy byla napsána o čarodějnictví, upírech, démonech a tak podobně, byla magickým způsobem automaticky okopírována a uložena uvnitř. Jedno bylo jisté, schránku zapečetil nějaký anděl a otevřít ji mohl zase jenom anděl.

Jenomže jak toho anděla najít a navíc ještě přesvědčit, aby jim onu kouzelnou komprimovanou knihovnu otevřel? Toť otázka.

A tak teď pracovala na kouzle, které by lokalizovalo a poté otevřelo portál mezi dimenzí nebeskou a tou jejich, které říkali svět. No a právě tohle jí děsně bralo nervy. Hrozně moc se to blížilo kouzlu vzkříšení. Kdyby tenkrát na vrácení Buffy použila toto kouzlo a nechala ji projít v její nebeské formě, místo aby ji nacpala zpátky do již práchnivějícího a násilím znovu oživeného těla, nemohlo se to vyvinout jinak, lépe?

Způsobila jsem Buffy tolik bolesti a tak zbytečně. Willow zavrtěla hlavou. Co se stalo, stalo se. Minulost nezmění. Ale *možná* by mohla dát Buffy nějaké to štěstí v přítomnosti. Kdyby se jí povedlo najít správnou dimenzi, mohla by prostě použít tohle kouzlo a přivést nazpět...

Upíři už sami o sobě nepatřili do přirozeného řádu

věcí, a tak pravděpodobně nezáleželo na tom, jak našli svou definitivní smrt. Kromě toho tu pořád byla otázka, zda démon uvnitř mrtvoly člověka vůbec zemře, když se fyzické tělo rozpadne na prach. A jestli se Spikův démon vrátil do nějaké dimenze, ze které původně pocházel – a na *to* nebyl nikdo nikdy schopen přijít – pak by mohlo být možné... a co jeho duše? Jak by ta pasovala do téhle rovnice? Možná...

Ťukání tužky na okenní tabulku vytrhlo Willow ze zamyšlení. Zamrkala, v hlavě jí tepala oslepující bolest. Promasírovala si spánky a pohladila černý kožíšek.

"Pomoz mi, J.C.," poprosila kocoura, ale ten místo rady jenom zamňoukal.

Tak tedy pohlédla na schránku, aby hledala pomoc u ní. Přinutila se myslet na skříňku, na knihy v ní a na prázdné police v knihovně, které by mohly zaplnit. Protože byla stále magicky zapečetěná, použije jako ukazatel k té správné andělské dimenzi samotnou schránku. Měla by být schopná ji navádět – *jestliže* se dokáže nepřetržitě soustředit. Jakmile vystopuje kouzlo k jeho zdroji, otevře portál a vybídne jednoho z andělů, aby jím prošel.

Sklopila oči k části kouzla, na němž pracovala.

"Snažně tě prosíme ** Ó, velebný ** anděli světla."

Zamračila se na poslední řádek, který napsala. Proč jen ji z těch slov mrazí? Málem si udělala na mozku uzal, ale pořád nemohla přijít na žádnou asociaci, a tak napsala další řádek.

"Sestup k nám a nahlédni do našich srdcí."

Buffy se vyptávala Angela na medailon, zašeptal nezbedný rarášek v koutku její mysli. Neznamená to snad, že tajně doufala, že by Spike mohl být někde v dosahu? Willow se zašklebila a nezvedeného pokušítele

zahnala.

"*Poznej naše touhy,*" zapsala.

Xander jí vybral tu obrovskou postel. Proč? Kdopak na ní – podle něho – měl asi jednou s Buffy ležet?

"*Hledáme toliko dobro,*" naškrábala na papír.

Dawn přišla a bez skrupulí ji požádala, aby přivedla Spika nazpět. Rona přiznala, že postrádají upíra. Dokonce i Giles...

S tichou kletbou odstrčila blok. Chvěla se vypětím a nejistotou. Pokusila se levitovat další tužku, ale ta prosvištěla pokojem a zabodla se uprostřed jednoho z jejích obrázků.

"Ach jo, J.C.," zašeptala a opět vzala do náručí svého kocoura. "Co si mám počít? Giles se chce dnes v noci pokusit udělat kouzlo a já nejsem připravená. Nejsem s ním ještě ani zdaleka hotová."

Buffy ucítila mravenčení, které bylo příznakem nebezpečí. Na pohled naprosto klidná nevzrušeně natankovala Jeep, současně však sáhla svými smysly do prostoru, aby našly příčinu. Když vřela hubici na stojan, všimla si stínu ve stínu, který vrhala benzínová pumpa.

Upír!

Pružným krokem prošla po chodníku, zaplatila obsluze a vydala se okolo malé budovy. Chtěla se k upírovi přikrást zezadu.

Doufala, že se k němu připlíží a zajme ho živého – nebyla by parta nadšením bez sebe, kdyby dorazila s upírem přivázaným na zahrádce? Už jen pohled na Roninu tvář by jí vynahradil lopotu spojenou s cestováním s alergikem na denní světlo. Naneštěstí se jí

ta zatracená věc postavila do cesty, a tak to byla nucená zabít.

"Máme holt pech," ulevila si zklamaně, zatímco sledovala, jak se upírka obrací v prach. "Líbilo by se ti jezero a je tam jistá užvaněná copatá osina v zadku, přemožitelka, co by se o tebe určitě dobře starala."

Sfoukla prach z kolíku a odkráčela zpátky k Jeepu. Když opouštěla čerpací stanici, spatřila motel a z náhlého popudu k němu zajela a ubytovala se. Co by si cestou domů nedala na čas. Aspoň se v noci pořádně vyspí. No a třeba najde ve stínech na číhané nějaký jiný dáreček pro partu. Koneckonců je slušnost přivést nějaké "zápisné".

"Samozřejmě, že jsi připravená," prohlásila Kennedy. "Jsi ta nejmocnější čarodějka, co kdy chodila po světě."

Willow si přendala magickou schránku z ruky do ruky a pohledem hledala pomoc u Gilese.

"Pokud potřebuješ víc času," odušil jasně zklamaným hlasem, "potom si ho samozřejmě vezmi tolik, kolik potřebuješ."

"Mám v tebe naprostou důvěru," nedala se Kennedy a přistoupila blíž. "Jsi jednička, Willow. Máš nad sebou kontrolu. A," uchopila Willow za paže, "máš mě. Vzpomínáš? Slíbila jsem ti, že tady pro tebe vždycky budu jako pevný bod ve vesmíru, abych tě ukotvila." Willow se zahleděla do Kennedyiných vášnivých očí a její pochyby se začaly rozplývat. Cítila, jak jí v prsou rozkvétá síla a sebedůvěra. "Ty to zvládneš, Willow. Já vím, že ano."

Willow se zhluboka nadechla, kývla a rozhlédla se po přízemí knihovny. Kvůli nebezpečí – kdo ví, co si ten

anděl pomyslí o bandě pouhých lidí – se rozhodli, že bude nejlepší omezit počet přítomných na minimum. I tak však bylo v místnosti nějak moc těsno.

Vedle dlouhého stolu stál Giles. Houpal se ze špiček na paty a zase zpátky, při tom si zuřivě leštil brýle do vysokého lesku. Nyní, když souhlasila, že to zkusí, se z něho všemi směry šířilo málem radioaktivní vzrušení.

Dawn byla hned vedle Gilese. Na své přítomnosti neústupně trvala. Tvrdila, že se jako bývalý *klič* musí zúčastnit každého otevření dimenzionálního portálu. A bylo prostě snazší jí vyhovět, než snášet trucování, jakmile by nebylo jejím.

Pro případ, že by se něco semlelo a situace se jim vymkla z rukou, tu kromě Kennedy zůstaly ještě další dvě přemožitelky. Faith si v rohu tiše povídala s Robinem. Rona ležérně seděla na kraji stolu a vrhala nesouhlasné pohledy na Kennedy – ty dvě byly odjakživa na kordy. Musela ucítit, že se na ni Willow dívá, protože černá perla sjela ze stolu a vydala se za ní.

"Jestli máš pochybnosti," řekla, "tak bys možná *měla* počkat a zkusit to někdy jindy."

Kennedy se za to na ni zaškaredila a Willow si rychle stoupla mezi ně. "Ne, Rono," vyhrkla a snažila se skrýt neklid i ukazováček zkřížený s prostředníčkem. "Jsem si jistá, že to bude v pohodě."

Rona se na ni ještě jednou naposled pátravě zadívala, načež se otočila a klackovitou chůzí se vrátila ke stolu. Příliš dlouhé nohavice džínů táhla za sebou, takže se při každém kroku ozýval zvuk, který vydával textil, šoupající se o podlahu.

Posledními dvěma lidmi v knihovně byli Xander a Andrew. Jakou záminku použili, aby sem získali přístup, by nedokázala vymyslet, ani kdyby se rozkrájela na

nudličky. Ale rozhodně jim to spolu sluší, pomyslela si Willow s úsměvem. Domácí putička Andrew pečlivě setřásal kapky deště z nového pláště, který věnoval Xanderovi krátce poté, co Clevelandský kontingent dorazil.

"Je to *pršiplášť*," uslyšela říkat Xandera.

"Je, ale nemusel jsi ho tak promočit," lamentoval Andrew. "A jen se podívej na svoje vlásky," mlaskal rozduřděně, zatímco něžně uhlazoval Xanderovy tmavé kadeře. "Jsou celé rozčuchané. Ten anděl se na tebe jednou koukne, otočí se na patě a hned zase—"

"Připravená, brouku?" optala se Kennedy, čímž Willow nenápadně připomněla úkol, který měla před sebou. Když čarodějka přikývla, Kennedy se nedechla a zaječela: "Hej, chásko! Trochu klidu tady. Willow je připravená a potřebuje, abyste sklapli."

Willow těžce polkla a v rozpacích sklopila oči. Se skloněnou hlavou přešla k symbolu, který předem nakreslila na borovicová prkna podlahy a usedla doprostřed. Vše bylo připraveno. První a zároveň nejzákladnější věcí, kterou musela udělat, bylo sledování magické stopy kouzla od schránky nazpět ke zdroji. Existovaly tisíce dimenzí a ona musela najít tu jedinou pravou.

Položila ruku na kovové víko a soustředila se na vnímání magie. Plně zaměřená na schránku a sílu, která ji zapečetila, zpěvavě odříkávala slova vyhledávacího kouzla. Čekala, ale nic necítila. Zmocnila se jí panika. Tohle dokážu, vím, že to dokážu. Vlastně se to ničím neliší od toho, jak Spike vždycky *prostě věděl*, kde hledat Buffy. Když nezachytil její vůni, jednoduše se naladil na její auru a šel za ní.

Zoufale pokračovala v deklamování. Nenápadně se

ohlédla na své přátele... kéž by tu tak místo Faith byla Buffy. S Buffy za zády se při provádění kouzel cítila mnohem bezpečnější – stejné to bylo s Buffy, vždycky bojovala lépe, když jí Spike kryl záda. Willow potřásla hlavou a přinutila se uvolnit. Zavřela oči, aby se lépe soustředila, když vtom jí před vnitřním zrakem probleskl obraz Spika.

Pak už šlo všechno ráz na ráz. Cítila, jak se její hmotné tělo a duch oddělují. Cítila, že ji něco navádí jako střelku kompasu, otáčí kolem dokola. Najednou *znala* polohu nebeské sféry, kterou hledala.

V duchu zajásala a změnila slova popěvku. Chystala se otevřít portál.

Když se začaly objevovat vlny a realita se posunula, vzduch se chvěl a třpytil. Zaplálo jasné světlo, z té oslepujících záře vytryskly Willow z očí slzy a stékaly jí dolů po tvářích. V místnosti se zvedl vítr, zběsile kroužil knihovnou a kvílel podél prázdných polic. Pečlivě formulované pozvání musela do přízračné nicoty křičet, aby byla ve skučení vichru vůbec slyšet.

"Snažně tě prosíme, ó, velebný anděli světla. Sestup k nám a nahlédni do našich srdcí. Poznej naše touhy. Hledáme pouze dobro. Hledáme pouze vědění."

Z vířícího tunelu okamžitě zazářila dvě jasně červená světla. Okolo nich se začala formovat mužská postava. Rychle se zhmotnila a sotva vystoupila z portálu do jejich dimenze, žhnoucí oči pohasly.

Na bytost zezadu zářilo nějaké sněhobílé světlo, takže její přední část zůstávala ve stínu. Oslňující zář skrývala detaily a okolo celé postavy vytvářela chvějivou, blýskavou gloriolu. Stvoření udělalo krok blíž k Willow a dál od světla. Nad hlavou se mu vznášela běloskvoucí svatozář. Willow mžourala přimhouřenýma očima a

pátrala po křídlech.

Poté se ona bytost sklonila a pravila: "Čaues, Zrzko."

Při zvuku povědomého hlasu Willow cítila, jak jí klesá čelist.

"Jsi fakt potěcha pro oči," pokračoval Spike shůry, "ale raději sklapni papulku a zaklapni ten portál, mazlíčku." Otočil se a zahleděl se do víru. "Dej na mě, určitě nechceš, aby se to, co je tam, dostalo sem." Zrovna když to říkal, spatřila Willow další dva páry červených světel. Kolem nich se už začínala rýsovat další dvě stvoření.

Příslušnou formuli doprovodila mávnutím ruky a brána mezi dimenzemi se zabouchla. Kreatury zůstaly zamčené venku a Spike v nyní bolestně ztichlé knihovně.

Stál – jak to dokázal pouze a jenom Spike – v centru pozornosti, bezmála nahatý a přesto naprosto v pohodě. Ne, že by se měl zač stydět, pomyslela si Willow a cítila, jak jí při pohledu na něj hoří líčka. Byl oděn pouze proklatě úsporným kouskem šedé látky ovinutým kolem boků po vzoru polynéských mužů, jen mnohem, mnohem kratším.

Štíhlý, pevný, bledý, dlouhý, skvostný, půvabný, sošný, to byla jen některá z přídavných jmen, která jí vytanula na mysli, když hladovými očima hltala jeho tělesnou schránku.

Dokonale navrženou kostru, šlachy a oblé svaly pevně obepínala mléčně zbarvená pružná kůže. Willow dovolila očím, aby se krátce pokochaly šíří ramen, svalstvem paží a plochým břichem – už dříve měla tu čest vidět ho nahoře bez. Oči chvíli otálely na kříži, na důlcích nad hladkými oblinami hýždí, které vykukovaly nad nízko posazenou bederní rouškou. Jedno ze silných, lehce ochlupených stehen bylo celé dáno všanc jejímu

pohledu. Čekala by, že bude mít nohy hubenější, ale měl hezky oblá lýtka a dokonce i chodidla byla prostě perfektní.

Spike byl krásný a byl si toho vědom.

"No, mám takový dojem, že teď už *všichni* víme, co na tobě B viděla," odtušila Faith, jen co se chůzí kočkovité šelmy přiblížila k téměř nahému upírovi a začala kolem něho kroužit jako každý správný sexuální predátor. Když se před ním zastavila, zavrňela: "Jsi... udělaný... pěkně." Zálibně putovala očima odshora dolů, od krku k ramenům, k hrudi a po břišních svalech k—

"Myslím, že už jsme toho viděli víc než dost," zavrčel Robin, vytrhl Andrewovi z rukou pršiplášť a hodil ho Spikovi. "Zakryj se."

Při Faithině důkladné obhlídce nehnul Spike ani brvou, pouze ji sledoval očima. Plášť chytil, a když se do něho soukal, zaculil se na ni.

"Jak vidím... postrádali jste mou jiskrnou osobnost, což?" odtušil do pléna. Rozhlížel se kolem sebe a nafukoval se po vzoru kohoutů na smetišti.

"Ne tak docela," odpověděl za všechny Robin.

"Copak jste mě nepřivolali nazpět z onoho světa?" Tmavé, poněkud huňaté obočí se mu spojilo nad výrazným nosem.

"Doufali jsme v příchod někoho poněkud jiného," ozval se Giles. Svezl se do křesla a začal si mnout spánky.

"Koho?" zeptal se Spike lehce dotčeným tónem.

Dawn udělala krok dopředu a prozradila: "Anděla."

"Angela? Neříkejte mi, že ten nagelovanej nádiva koupil kolík do té své chlapácké, leč špekovité hrudi. On—"

"Ne Angela s velkým A, ale anděla s malým a."

"Anděla? Křídla, svatozář, bla bla bla?" Dawn přikývla a Spike zařval smíchy. "Není divu, že se tváříte, jako byste v ranním müsli našli švába. Čekali jste archanděla Michaela a místo něho jste vyfasovali mě? Dobře vám tak, řekl bych."

Nato se odmlčel a zkoumavě se zadíval na Dawn, jako by si na ní teprve až teď všiml nějaké změny. Prohlédl si ji od hlavy k patě, pohříchu zvědavě, ale nedejte se mýlit, ryze platonicky, a zakřenil se na ni zpod zamyšleně nakrabaceného čela. "Páni, Prcku," vydechl užaslým hlasem. "Tys nám vyrostla do krásy, je z tebe vytáhlá dlouhonohá vodomilka."

Dawn začala mrkat, jako by jí něco padlo do oka, a pohnula se směrem ke Spikovi. Snad si na něj chtěla sáhnout, jestli je opravdický, ale zastavil ji Gilesův hlas.

"Co se pokazilo, Willow?" otázal se pozorovatel. "Jak to že tady nakonec máme Spika?"

Willow až doteď jen tiše seděla na podlaze. Při Gilesových slovech sebou trhla. "Nevím jistě. Snažila jsem se myslet jenom na schránku a na knihy v ní, abych po stopách magického zámku došla do správné dimenze. Byla jsem si docela jistá, že mám tu jedinou pravou." Popleteně se mračila a pokoušela si vybavit, na co přesně myslela.

A pak jí došlo, co se pokazilo.

"Já... já to zvorala," přiznala. Zhluboka se nadechla a pokračovala: "Už prve jsem se vám pokoušela povědět, že jsem jenom obtížně udržovala koncentraci. Během provádění kouzla a dokonce už i předtím, když jsem skládala zaříkání, mi v jednom kuse utíkaly myšlenky. Měla jsem se soustředit na anděla na krabici a místo toho..." zvedla oči ke Spikovi. "Místo toho jsem pořád myslela na tebe."

Mírně se k ní naklonil a provokativně zamrkal. "Malounko jsem ti popletl hlavu, není-liž pravda, zrzečko má milená?"

Bezmocně přikývla. "Myslím, že místo toho, abych otevřela nebeský portál, jsem otevřela... vstup tam, kde jsi byl ty. Kdes to vlastně byl?"

Znovu se všechny hlavy v knihovně obrátily ke Spikovi. "Bylo to peklo," hlesl tiše a zachvěl se příliš realisticky na to, aby to nebyla pravda. "Čistokrevné, nefalšované, nekonečné peklo. Cos čekala? Kam jinam by měl někdo jako já podle tebe přijít?"

"To je tak nefér," zamračila se Willow. Spike k ní natáhl ruku a ona ji přijala. Chytila se ho, sevřela chladné zápěstí a nechala se vytáhnout na nohy. Ještě pořádně nestála a už planula spravedlivým hněvem a rozhořčeně prskala: "Položil jsi svůj život... dobrá, tak teda neživot, ale každopádně jsi ho položil za záchranu světa. Měl ses dostat na nějaké mnohem pěknější místo."

"Děkuju, lásko," zachraptěl Spike, a znělo to hodně upřímně. "Za soucit, ale hlavně žes domotala svoje čáry máry, protože myslela na mě."

Willow vzhlédla do jeho zářivých modrých očí a měla dobrý pocit. Fakt moc dobrý pocit. Pokazila, co se dalo, pravda, ale možná to tak mělo být. Třeba se tím alespoň trošičku napraví něco z toho, co provedla v minulosti.

"Vítej zpátky, Spiku," řekla jasným hlasem a pevně ho objala. "Všem jsi nám moc chyběl."

Kapitola 6

Když se karty obrátí... dějí se podivné věci

"Nevšiml sis, na něm něčeho podivného?" optal se Andrew poté, co Willow a Dawn, s Kennedy a Ronou za patami, odešly spolu se Spikem z knihovny.

"Myslíš kromě toho, že je to upír nešťastnou náhodou přivolaný z pekla čarodějkou, co si pustila mozek na špacír?" otázal se jedovatě Xander. "Moment, počkej. Už vím, co na něm bylo *podivné*," zavrčel a vrhl na Andrewa mrzutý pohled. "Byl celej *nahej*."

"Vážně?" nevinně utrousil Andrew. "Ani jsem si nevšiml."

"Tak ty sis nevšiml?" zachrčel Xander. "Úplně jsi slintal, milej zlatej, a jestli si myslíš—"

"Andrew má pravdu," ozval se Giles, čímž *díkybohu* efektivně utnul Xanderovu žárlivou scénu. "Něco na něm bylo poněkud odlišné," poznamenal a cítil, jak se ho zmocňuje zmatek.

"Nezeptal se na Buffy," řekl tiše Robin.

Giles překvapeně zvedl hlavu. "To je pravda," přitakal. "Nesmírně zvláštní. Buffy vždycky byla středem jeho vesmíru. Že se na ni nezeptal..." nejistě se odmlčel. "Myslel bych, že to, kde je a jak se má, bude mezi prvními věcmi, o které se bude zajímat." Sundal si brýle, chvíli je mlčky studoval, než si obroučky opět posadil na nos a obrátil se na Faith. "Co si o tom myslíš ty?"

"Co si myslím?" Zhluboka se nadechla, mimoděk vypjala hrud' a tmavýma očima pročesala místnost, než

pokrčila rameny. "Nevím, co si mám myslet. Willowiny hokus-pokusy nejsou zrovna moje parketa."

"Dobrá tedy," odušil Giles. "Jaký máš pocit z jeho přítomnosti?"

"Jsem nabuzená," vyhrkla a Robin vedle ní znatelně ztuhnul. Blýskla po něm smyslným úsměvem. "Nechápejte mě špatně. Spike je setsakra žhavej borec, takovej byl ostatně odjakživa, ale jeho oči, co říkají: *pojd' sem brouku, budeme si hrát*, pekáč buchet na břicho ani rumba koule v kalhotách nemůžou za to, že mám mokrá kalhotky." Obrátila se na Gilese, její hustá obočí postupně splývala v jedno jediné, zatímco ve tváři se usazoval nezvykle vážný výraz. "Síla," hlesla. "Když se na mě podíval, cítila jsem, jak z něho prýští tolik síly, že jsem v ní div neroztála jak sníh na jarním slunci."

"Cítila jsi zlo?" otázal se Giles a při čekání na odpověď bezděky zatajil dech.

Opět pokrčila rameny. "Ne tak docela. Bylo to spíš jako..." zaváhala. "Já nevím... možná... posedlost nebo starosti?"

"Starosti?" zopakoval Giles, cítil se ztracen.

"To je ono!" vykřikl radostně Andrew. Když se k němu všichni otočili, přenesl váhu z jedné nohy na druhou a zdál se jakýsi nesvůj. "Vypadal ustaraně," vysvětlil. "Těsně předtím, než Willow zavřela portál, a pak ještě jednou, když ho Faith osahávala očima—"

Tohle už evidentně našťvaný Robin nevydržel a vyletěl: "Neosahávala ho očima."

"To si piš, že jo." Faith si provokativně olízla rty, zahákla palce za poutka na pásku a vyzývavě vystrčila bok. "Něco vám na tom snad vadí, pane Woode?"

"Ani trochu, paní Woodová," odvětil černý manžel nebezpečným tónem, který jemně zaváněl

Shakespearem.

"Takže..." odušil Xander a při tom těkal pohledem mezi novomanželi. "Beru to tak, že líbánky skončily?"

"Ty teprve začínají," slíbila Faith a s hříšně svůdným úsměvem se zahleděla do mandlových očí svého životního druha. Atmosféra v knihovně natolik zhoustla živočišnou vášní vznikající mezi těmi dvěma, že by se dala krájet.

Giles si ostentativně nahlas odkašlal. "Umm, ano... nechte toho." Koukal z ebenu na alabastr a toužil po vědru ledové vody. "Co kdybychom se nyní vrátili k diskuzi o Spikovi?"

"Ano. Bavme se o Spikovi," souhlasil Andrew tak nadšeně, že se na něj Xander znovu zamračil.

Giles obrátil oči v sloup. Neměl potuchy, proč se vlastně namáhá. Spike se očividně nezměnil. Upír byl zpátky necelou hodinu a už teď měl na všechny jako obvykle příšerný vliv.

"Proč prostě nejdete do... ehm... postele," navrhl oběma párům podrážděně. Děsně mu lezli na nervy. "Já se zatím zajdu podívat, jak jsou na tom děvčata s naším nově vzkříšeným upírem."

Sotva vešel Giles do Buffyina apartmá, Dawn řekla: "Něco s ním není v pořádku," a vrhla ustaraný pohled směrem ke koupelně. Skrz pootevřené dveře slyšel Willowin tichý, škemravý hlas.

Kennedy stála přede dveřmi a úzkostlivě nahlížela do koupelny. Gilese vylekalo, že měla v ruce kolík a svírala ho tak pevně, až jí zbělaly klouby.

"Co se stalo?" vyzvídal. "Spike napadl Willow?"

"Ne!" vykřikla Dawn. "Ne, nic takového."

Giles ucítil, jak ho zaplavuje úleva, a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

"Když jsme stoupali do schodů, zničehonic se mu zamotala hlava a byl dezorientovaný," vložila se do toho Rona. "Jakmile jsme se dostali až sem, posadil se, ztichl a ztratil náladu. Chtěl po nás, abychom odešly, ale... no, Willow dospěla k názoru, že je akorát utahaný a potřebuje se nakrmit."

"On je opravdový upír, že ano?" ujišťovala se Amy Zawatski, jedna z jeho oblíbených mladých přemožitelek. Stála vedle Dawn, tichá a vystrašená. Její pihy ostře kontrastovaly se smetanově bílou pletí, a jak tak celá ohromená nevěřičně zírala na koupelňové dveře, hnědá kukadla měla ještě větší než normálně.

"Amy?" oslovil ji a uvažoval, co tam asi dělala.

"Zaběhla jsem dolů do skladiště pro nějaké oblečení a vzala z mrazáku sáček krve," skočila mu do myšlenek Dawn. "Nemůžu si vzpomenout, kdy jsme ji koupili. Myslím si, že nebyla moc stará, ale asi musela být." Odmlčela se a s vyděšeným výrazem ve tváři pohlédla ke dveřím do koupelny.

Rona se ujala slova: "Zatímco se oblékal, Dawn tu krev ohřála v mikrovlnce."

Dawn vypadala, že se každou chvilku rozbrečí, když chraplavě šeptala: "Vypil ji a pak se mu... udělalo špatně."

"Od té doby zvrací," dopověděla Rona.

"Spikovi se udělalo špatně potom, co vypil krev?" podivil se Giles, a obě dívky přikývly. "To je... zajímavé," poznamenal cestou ke koupelně.

Kennedy musel doslova odstrčit, aby vůbec mohl projít. Nebylo divu, že Willow její majetnické manýry začaly unavovat. Spike seděl na zemi. Ruce přehozené

přes ohnutá kolena, hlavu svěšenou mezi nimi. Willow seděla vedle něj a konejšivě ho hladila po zádech.

Vzhlédla a sotva poznala Gilese, ve tváři se jí odrazila úleva. "Je mu špatně," řekla prostě.

"Byl jsem o tom informován." Poklekl, ale nebyl si jist, co může nebo vlastně, co by měl udělat.

"Nechce mi říct, co je špatně. Nebo co ho bolí," žalovala tiše. "Řekl jenom, že je mu fajn, a že bychom ho měli nechat o samotě."

Giles se nad tím ubohým stvořením zamyslel.

Spike měl na sobě jen typické černé džíny. Dawn by mu ani nic jiného z jejich zásob náhradního šatstva nevybrala. Byl nahoře bez. Potřísněné triko viselo přehozené přes vanu. Ani na nohou nic neměl, buďto neznala Dawn jeho velikost nebo neměli na skladě žádné okované kožené boty, které by uznala za hodna objímat jeho chodidla.

Ramena shrbená dopředu, takže mu ze zad trčely lopatky. Svalnaté paže opřené o roztažená kolena, dlouhé bledé prsty bezvládně visely k zemi. Hlavu svěšenou, krk ohnutý a do tváře nebylo vidět. Giles viděl jenom zranitelné výběžky obratlů páteře a rozčuchané bíle blond vlasy, divoce trčící na všechny strany. V ostrém světle bylo poznat, že má tu a tam ve vlasech pramínky barvy roztaveného zlata. Nikdy dříve si jich nepovšiml a měl hrozně podivné nutkání si na ty pozlacené vlny sáhnout.

Ať už procházel Spike čímkoli, rozhodně vyhlížel bezmocně, alespoň v této chvíli.

V minulosti se párkrát vyskytla situace, kdy k němu pocítil něco blízké soucitu, ale bez ohledu na to, do jak žalostného stavu se podařilo Spikovi dostat, nebo jaké mučení protrpěl, Gilesovi se pokaždé podařilo zůstat nad

věcí a zachovat si jistou netečnost. Měkkost vůči upírům nebyla nic míň než sebevražda. Angel mu tuto skutečnost objasnil se značnou zručností.

Pak také musel brát ohled na Buffy, chránit ji před škodlivým vlivem tohoto démona. Neustále jí připomínal, stejně jako sobě, že Spike je jen kreatura bez duše. Že na to, aby mu věnovala pozornost, stojí příliš hluboko pod její úrovní, a že se mu nikdy nesmí věřit. Na druhou stranu mu Spike dokázal, že se ve všem mýlil. Upír si vysloužil duši, získal Buffyinu lásku a obětoval se pro záchranu světa.

Giles tedy sám sobě dovolil soucitně pohlédnout na skloněnou hlavu a shrbená ramena. Všichni se dušovali, že kdyby to měli zopakovat, leccos by udělali jinak. Nyní k tomu dostal příležitost.

"Spiku?" oslovil ho tiše, a sám byl nemálo překvapen něžností tónu svého hlasu. "Mohu pro tebe *něco* udělat?"

Ten tón očividně překvapil i Spika. Upír zvedl hlavu právě tolik, že když kouknul přes svou ruku, Giles zahlédl modrý záblesk jednoho oka.

"Jsem krapet zmlácený. Potřebuju se natáhnout a pořádně si odfrknout, toť vše," zabručel Spike, když zase sklonil obličej k podlaze. "Jestli mi *fakt* chceš pomoci, Ruperte," zašeptal. "Pošli pryč tyhle hloupé dobračky."

"Jistěže," odušil Giles a zvedl se na nohy. "Pojď, Willow," řekl a podal jí ruku.

Zavrtěla hlavou a otevřela pusou, aby se hádala. Ale dříve, než stihla pronést jediné slovo, zvedl si ukazováček ke rtům, aby ji umlčel, a hlavou ukázal ke dveřím. Neochotně přikývla, ruku přijala a nechala se odvést z koupelny.

V okamžiku, kdy vkročili do Buffyina obývacího pokoje, Kennedy vykřikla úlevou a majetnický si vtáhla

Willow do náručí.

"Spike potřebuje trochu času o samotě," oznámil Giles. "Připozdívá se a podle mého udělá kapka odpočinku dobře nám všem."

"Ale—" zaprotestovala Dawn.

"Spikovi je špatně!" vyštěkla Willow a prala se s po čertech silnou Kennedy, aby se osvobodila. "Potřebuje—"

"Mít pokoj," odsekl Giles tichým hlasem a zvedl ruku, aby zarazil jakoukoli další argumentaci. "Dovedu si představit, že cestování mezidimenzionálními portály musí být poněkud vyčerpávající."

Dawnina tvář začínala podezřele připomínat mezka a navíc si tvrdohlavě překřížila ruce na hrudi. Willow na něj vrhla svůj *pohled* a Giles pochopil, že si s nimi bude muset promluvit v soukromí. Tohle celé koneckonců *byla* rodinná záležitost. A tak z pokoje vyhnal přemožitelky. Kupodivu jediná Rona bez řečí odešla. Kennedy s Amy se svorně domnívaly, že by měly zůstat a Spika ohlídat. Kennedy dokonce zašla tak daleko, že navrhla nemocného upíra spoutat, za což si od Willow vysloužila studený pohled.

"Ano, Spikovi je špatně," spustil Giles k Dawn a Willow, sotva byly ostatní konečně pryč. "Podle všeho si myslí, že jediné, co potřebuje, je odpočinek. Po věčné stránce to nedokážu posoudit, zato ale vím, že mu nijak nepomůže, když ho každý uvidí, jak je mu zle, třese se a zvrací." Zamyšleně nakrčil čelo. Pátral po slovech, kterými by vyjádřil své pocity. "Spike své slabosti vždycky skrýval za hroživou maskou. Ve skutečnosti, alespoň podle Buffy, celá ta otravná osobnost *à la Spike*, nebyla nic víc než trik k zamaskování faktu, že je... Jak jen to říkala? *V jádru jako marshmallow*," citoval s

křivým úsměvem. "Jsem si jistý, že se vzpamatuje mnohem rychleji, pokud nebude cítit potřebu zachovávat si svou nebezpečnou reputaci."

"To dává smysl," připustila Willow. "Ale stejně si nemyslím, že bychom měli odcházet, dokud—"

"Běžte už chrnět, vy otravy národa," ozval se unavený, laxně artikulující Spikův hlas ze dveří koupelny. "Přesně to totiž udělám já." Odstrčil se od futer a kráčel pomalu, ale jistě do ložnice.

Willow a Dawn se rozběhly za ním. Vrkaly a cukrovaly, a při tom stáhly z postele přehoz. Ukázalo se námořnický modré povlečení, které si Buffy vybrala při poslední návštěvě. Sotva se Spike zhroutil na tmavé prostěradlo, netrpělivě setřásl jejich nápomocné pacinky.

"A teď ven," zabručel a vyčerpaně zavřel oči.

Willow se na nevrlého upíra usmála a poplácala ho po holém rameni. Ještě pečlivě zatáhla závěsy a pomocí dálkového ovládání vytáhla střešní okenice. Konečně se připojila k Gilesovi, který kroutil hlavou na prahu ložnice.

Dawn zaváhala vedle postele, pak se sklonila a něžně políbila Spika na čelo. "Dobrou noc, Spiku."

"*Brou, Velký Doušku.*"

Když uslyšela novou přezdívkou, Dawn nejprve strnula, ale pak se musela v duchu rozhodnout, že si to nevezme osobně, a eventuální protest spolkla. Když odcházeli, aby nechali upíra v klidu odpočívat, místnost rozzářil její šťastný úsměv.

Ledový říjnový déšť ustal a zanechal po sobě těžký mlžný závoj. Vznášel se nad náhrobky a halil pěšinku. Přestože neviděla pořádně na cestu, procházela Amy

Zawatski tmou a hustou mlhou jistým krokem a mířila ke kryptě. Smysly měla ve střehu, aby ji včas upozornily na případné nebezpečí.

Podívala se na přetržený řetěz na vchodu a pomalu strčila klíč zpátky do kapsy. Zatlačila do železných dveří a opatrně se protáhla dovnitř. Očima prozkoumala každý kout, než si povšimla velké dlaždice ležící na podlaze a odsunutě stranou. Nakoukla do díry ukryté pod žulovými čtverci a bez váhání vklouzla do otvoru, kterým se dostala do jeskyně dole.

Rozsvítila baterku a sebejistě vykročila kupředu, šla tunely, jako by ji něco vedlo. O pár minut později vstoupila do rozlehlé sluje s jen nahrubo otesanými stěnami, zahalené stíny. Uprostřed stál kamenný oltář pokrytý kostmi a klacíky.

Kráčela k oltáři, když vtom se od stěny oddělil jeden ze stínů. Zdálo se, že k ní proudí, jako by byl tekutý. Amy zalapala po dechu. Jen co se přiblížil, temnota se proměnila v planoucí záři. Oslepila ji dvě rudá světla. Cítila, jak se stvoření zvětšuje, dotýká se stropu a obklopuje její tělo.

Vykřikla a začala se vzpírat.

Kamenné stěny popraskaly.

Oltář se rozpadl.

Do krku se jí zabořily tesáky.

Konec nastal rychle.

Kapitola 7

Když se karty obrátí... věci se otevírají

Willow se s leknutím probudila. Něco se přihodilo, něco zlého. Odhodila deku a posadila se na kraj postele. Pokoušela si uspořádat myšlenky. Ucítila, jak ji J.C. šťouchá hlavičkou do boku a poslušně ho pohladila.

"Vzbudila jsem tě, miláčku?" omlouvala se šeptem, když vzala svého mazlíčka do náručí a vstala. Došla k oknu, zabořila si tvář do hebké kožešiny a vyhlédla ven, na usedlost utopenou v mlze.

Pořád to cítila, se znepokojivou jistotou věděla, že jejich barikády byly rozbity, obrana narušena. Zadívala se na sever, ke hřbitovu... odtamtud to přišlo. Žádné velké překvapení. Umístila zde nejméně ochran. Už dříve cítila, že si tam něco oťukává terén.

"Tady jsme pořád v bezpečí," pošuškala J.C.

Když se první paprsky úsvitu opřely do mlhy, až se jemně rozzářila, stála Willow stále na stejném místě a zadumaně hleděla z okna.

"Jsi ranní ptáče," poznamenal Xander, když u paty schodiště vedoucího do podkroví narazil na Willow.

"Ty taky," nedala se.

"Jo, ale já aspoň spal," odušil starostlivě, jen co si všiml jejich kruhů pod očima.

"Ty tedy určitě," odfrkla si. "Chceš po mně, abych uvěřila, žes spal, když se ti Andrew konečně vrátil z

Clevelandu?"

"No..." upřesnil uspokojeným a setsakra samolibým tónem. "*Trochu* jsem se vyspal. Naproti tomu ty vypadáš, jako bys byla vzhůru celou noc. A," pokračoval: "jelikož čirou náhodou vím, žeš vystrnadila Kennedy do společné ložnice..." Willow zvedla obočí. "Byla pěkně hlasitá a zvuk se těmito chodbami skvěle nese," bránil se.

"Chtěla spoutat Spika," objasnila a znechuceně potřásla hlavou. "Stěží se udržel na nohou a ona si myslela..." odmlčela se. Zbytek si však Xander hravě domyslel, měla ho totiž vepsaný ve tváři.

"Tady nejde o Spika, že ne?"

Smutně k němu zvedla oči. "Kennedy vytahuje na světlo to nejhorší, co ve mně je," přiznala. "Já jsem *věděla*, že na to kouzlo ještě nejsem připravená, ale ona..."

"Tě přemluvila, aby ses do toho přesto pustila," dokončil vědoucně. "Místo, aby tě kotvila, postrkuje tě."

Willow přikývla. "Pokoušela jsem se jí povědět, že je po všem, ale ona je... paličatá."

"*Zhýčkaná* je slovo, které bych použil já," vzal ji pod paži a společně začali stoupat po schodech do patra. "Měla jsi v plánu zkontrolovat Spika, že jo?"

"Jo," přikývla. "V noci se mu udělalo špatně. Vyzvracel krev, kterou vypil."

"Fakt?" podivil se. "Když jste ho odváděly z knihovny, vypadal v pohodě. Ačkoli," vzpomněl si na řeči, které vedli po Spikově odchodu. "Andrew měl dojem, že je Spike trochu mimo."

"Že by? Spike a trochu mimo?" Koutky Willowiných rtů se uličnický zvedly, a když bral za kliku podkrovního apartmá, Xander cítil, jak mu v nitru bublá smích.

"Pššš," udělala Willow. "Jestli spí, nechceme ho přece probudit."

Proplížili se obývacím pokojem a po špičkách se vkradli do zešeřelé ložnice.

Spike byl nahý, ležel roztažený na zádech. Zpod temně modré příkrývky, kterou měl ovinutou kolem boků, vyčnívala proláklina pod jednou pánevní kostí a většina nohou. Jak tak koukal na Spikovo vypracované břicho nad příkrývkou, Xander pocítil podivné svírání ve stejné oblasti a přinutil se zvednout oči. Zběžně omrkl bledou hrud'. Spike měl jednu ruku pod polštářem a druhou nedbale pohozenou vedle sebe. Hlava se mu ve spánku překulila na bok a tvář teď měla o poznání lepší barvu.

"No sláva," špitla Willow. "V noci musel vstát a nakrmit se." Zatahala Xandera za zápěstí, ale ten ještě nebyl připraven k odchodu.

"Jak to, že jsem si nikdy dřív nevšiml, jak je krásný?" otázal se své nejlepší kamarádky, zatímco se očima zvolna pásl na Spikově tělesné schránce.

"Všiml," vyvedla ho z omylu Willow. "S největší pravděpodobností jsi ho právě proto tak moc nenáviděl."

Xander sebou trhl, jako by ho pravda jejích slov udeřila do tváře.

Vždycky se domníval, že důvodem žárlivosti, která v něm vzplanula pokaždé, když si vzpomněl na Spika s Anyou nebo na Spika s Buffy, byla děvčata. Nikdy by si nedovolil ani pomyslet, že by tomu mohlo být jinak. Nyní, při pohledu na tvrdě spícího upíra, byl konečně schopen pochopit a hlavně připustit, že pro jeho závist existovala docela jiná příčina.

"Andrew je stavěný trochu jako on," odušil překvapeně.

Willow namyšleně nakrčila nosík. "Všimla jsem si."

"Do prkýnka, Will," vydechl Xander, v rozpacích náhle rudý až za ušima. "Jak dlouho už to víš?"

Jenom pokrčila rameny a záhadně se usmála.

Buffy se probudila ze snu o Spikovi, usmála se, slastně se protáhla a mrkla na hodiny. Do desíti scházelo pár minut – není se co divit, že mám hlad jako vlčice. Vylezla z postele a odcapala bosky do koupelny. Měla dost času na blaženě dlouhou sprchu. Z motelu se musela odhlásit v jedenáct a do té doby neměla na práci nic víc, než na sebe hodit nějaké to šatstvo.

Šťastně si broukala jakousi melodii, která jí utkvěla v hlavě, a zalezla pod vodu. Když pojedje bez zastávky, mohla by se domů dostat za soumraku. Najednou se nemohla dočkat, až už bude v sídle u jezera.

"Beru to tak, že pořád ještě není vzhůru?" optala se Willow skupinky shromážděné okolo knihovního stolu.

Dawn zavrtěla hlavou. "Myslím si, že ne, ale jistě to nevím. *Někdo*," vyslala vražedný pohled Xanderovým směrem, "mi nechce dát klíče, takže ho nemůžu zajít zkontrolovat."

Xander nonšalantně pokrčil rameny. "Až se probudí, půjde ven." Dawn ho za to zavraždila pohledem ještě o chlup surověji. "Rona stojí přede dveřmi, a až z nich vyjde, přivede ho sem dolů."

Dawn vydala jakýsi neartikulovaný zvuk s nešťastným přízvukem.

"Rozhodli jsme se, že za zamčenými dveřmi bude v

největším bezpečí," osvětlila trpělivě Willow. "Koneckonců, tohle je škola pro přemožitelky *upírů*, a—"

"Nechtěli bychom, aby ho někdo, kdo ho nezná, rozprášil," kousavě dopověděl Robin.

"Nebo někdo, kdo ho zná," varovně zvýšil hlas Xander.

Svou jasnou snahou bývalého protivníka ochránit Willow mile zaskočil. Usmála se. Věci se vážně mění, pomyslela si.

"Podařilo se někomu kontaktovat Buffy?" zeptala se Willow a koukla prvně na Dawn a pak na Gilese.

"Telefon byl odpojen." Gilesovi to zjevně dělalo starosti a současně byl zděšený.

"Chudák B," ozvala se Faith. "Její mazlíček upír je na opuštěném z pekla a ona to ani neví." Potřásla hlavou, až se její krátké tmavé vlasy divoce rozhoupaly. "Vypařila se do neznáma a nechala ho v obklíčení přemožitelky. Kdopak se o něj postará, když je teď bez paničky?" zeptala se s prohnáním úsměvem. Jiskrnými temnými očima pročesávala místnost, na moment se zastavila u Dawn, hned pak je ale zabodla do Xandera. "Vsadím se, že ochotných dobrovolníků je tu habaděj."

"Včetně tebe, Faith?" zeptal se provokativně Andrew.

Zakřenila se na manžela. "Ne, já už jednoho pořádného chlapa mám." Obrátila se zase na Andrewa a přeslazeným tónem ho politovala: "Věčná škoda, že nemůžeš říct totéž."

"Ty!" zapištěl Andrew. "Abys věděla, tak Xander je—"

"Dost!" zařval Giles. "Chci říct," protočil oči, "že toho špičkování už bylo dost." Pohlédl na hodinky. "Je přesně jedenáct hodin. Jestli se Spike brzy nevbudí,

tak—"

"Jedenáct?" skočila mu Willow do řeči. Náhlým strachem se jí rozbušilo srdce. Obrátila se na Xandera. "Řekni mi, že jsi zrušil to—"

"Střešní okna!" zaječel a už valil knihovnou ke dveřím a ven, co mu nohy stačily. Willow v závěsu za ním.

Když vyběhli schody, Roně stačil jediný pohled na jejich vyděšené tváře a bez dlouhých řečí vykopla dveře. Willow proletěla kolem ní a z gauče v obývacím pokoji cestou stáhla přehoz. Jestli už není na uhel, mohla by jím Spika přikrýt.

Jen co vrazila do sluncem zalité ložnice a ucítila štiplavý zápach spáleného upíra, zoufale vzlykla. Xander stál vedle postele jako hromádka neštěstí a koukal dolů. Přinutila se podívat tamtéž. Čekala, že uvidí prašnou eventuálně vypálenou siluetu. Chyba lávky, chrpově modré lůžkoviny byly pomačkané, ale čisté a neporušené, po prachu ani památky. Zírala na ně celá zpitomělá. Něco nebylo, jak má být. Ty příkrývky—

"Ta smrtící okna maj jako bejt tvoje představa kanadského žertíku na uvítanou, Harrisí?"

"Spiku!" Willow bleskově udělala čelem vzad. Spike stál v šeru koupelny. Docela zapomněla, že do ní vedly dveře nejen z obýváku, ale i z ložnice. "Ty jsi živý!" polykala slzy úlevy.

"No, technicky vzato je pořád ne-mrtvý," opravil ji automaticky Xander, načež se zhroutil na postel a pokoušel se popadnout dech.

"Až se přestaneš dusit a dělat chytrého, Harrisí, myslíš, že bys mohl ty proklaté okenice zavřít?" otázal se netrpělivě Spike. Funicí Xander natotata vyskočil a vrhl se po dálkovém ovládní. "Tahle koupelna je pěkná,

ale už jsem si jí užil víc než dost, na můj vkus. Jo, a buď té lásky, Zrzko. Hodíš mi kalhoty?"

Při hledání Spikova ošacení se Willow prostě nemohla přestat usmívat. Černé džíny, co mu přinesla Dawn, nemohla nikde najít, ale objevila jedny šedivé. Nejspíš musel ctít, ehm, nosit pro změnu jinou barvu.

"Cos udělal s těmi druhými?" zeptala se, když mu je s cudně odvráceným zrakem hodila do koupelny.

"S těmi druhými?" Bylo jasné, že Spike nemá potuchy, o čem je řeč.

"Však víš, s těmi černými."

"Netuším," řekl, sotva se nasoukal do džínů a vkročil do nyní zatemněné ložnice. "Byly přímo—"

"Bože, Spiku!" vyjekla Willow, když spatřila jeho ruku. "Jsi popálený."

Stočil končetinu a zvědavě se na ni zadíval. "Jo, kapku."

"*Jak se popálil?*" ozval se hlas Dawn, která zrovna vrazila do Buffyiny ložnice a maširovala si to rovnou k upírovi, obhlédnout škody.

Xander mlčky ukázal ke stropu a Dawn chápavě přikývla.

"Střešní okna?" otázal se Giles, právě vcházející do pokoje.

"Co má tohle být, další rodinná sešlo— Jaúúú!" zaúpěl. Dawn mu totiž do spáleného masa šťouchla prstíkem. "Brzdi, Doušku."

"Prcek se mi líbil trošku víc," zahihňala se.

"Tak to ses neměla takhle vytáhnout, vid' že jo?" poškádlil ji.

"Jsou to dva roky, Spiku," odtušila tiše. "Lidé se mění. Změnila jsem se."

Willow bezděčně zatajila dech a čekala, co na to

Spike. Věděl, co právě prozradila? Věděl, co ta mladá žena nabízí? Choval k Dawn nějaké romantické city?

"Kdepak, Prcku," něžně se na ni usmál a Willow vydechla úlevou. "Možná je teď z tebe *ajfelka*, ze které i tomu nejžízlivějšímu upírovi rozbolí břicho, ale pro mě už vždycky budeš ten starej protivnej *Prcek* s proříznutou klapačkou."

Dawn vyhlížela zklamaně, ale silou vůle si nasadila úsměv na rty a optala se: "Víš, že tě miluju, že jo?"

"Jasně, že jo," nafouknul se. "Jak bys taky mohla odolat kouzlu mé osobnosti a tak vůbec?"

"Upír jeden natvrdej," zamumlala láskyplně.

"Hej hola!" do dveří strčila hlavu Rona. "Vím, že jsem měla všechny ostatní držet venku, ale Andrew asi dostane psotník— Hej!" vykřikla, když zmíněný mladý muž nakráčel do ložnice koupelnovými dveřmi.

"Já věděl, že se uchýlíš ke klasickému obchvatnému manévru," řekl Andrew, vrhl na ni sladce povýšený úsměv a šel si stoupnout vedle Xandera.

Spikovy modré oči těkaly mezi oběma muži a Willow sledovala, jak se Xander bolestně napnul. Dobře věděla, že Spikův jazyk dovede spustit červenou stejně snadno jako jeho tesáky. Udělala krok k němu, snažila se upoutat jeho pozornost a varovat ho, aby se mírnil.

"Obchvatný manévr?" zeptal se Spike. Rty našpulené, obočí provokativně vyklenuté. Willow ztuhla. Tohle by mohlo být zlé. "Vsadil bych se, že na tohle jsi dobrý. Studoval jsi umění války, chlapče, což?" Andrew blýskl nervózním úsměvem a přikývl.

"Body pro tebe, kamaráde." Spike rejdl očima nahoru a dolů po Andrewově hubeném, černě oděném těle. "Asi nemáš žádný hadry do foroty, co bych si moh' vypůjčit?"

Andrew zatleskal radostí. "Mám! Mám něco právě

tak akorát," rozštěbetal se. "Pojď se mnou dolů do našeho pokoje a já ti v cuku letu obstarám obleček na míru."

Spike se zaculil na Xandera, modré oči mu jiskřily dobrou náladou, přikývl a poslušně následoval Andrewa z ložnice.

Všichni současně vydechli, podívali se na sebe a vyprskli úlevným smíchem.

O několik hodin později byli už zase zalezlí v knihovně. Spike byl konečně náležitě ustrojen. Andrew oblékl upíra od hlavy k patě do klasické černé a dokonce odněkud vyčaroval dlouhý černý kožený plášť. Spike opět vypadal jako starý *zlý* Spike, seděl pěkně v bezpečí uprostřed a na klíně se mu spokojeně rozvaloval J.C..

"Máš fakt přítulnou čičinku, Zrzko," poznamenal Spike, když pohladil kočičí srst.

Xander si odfrkl. "Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá."

"Chtěl jsi tím snad něco říci, Harrisí?" otázal se Spike.

"Jenom to, že J.C. nemá rád nikoho kromě Willow," odušil Xander. "Nikdy jsem neviděl, aby se mazlil taky s někým jiným. Ty a tohle zlomyslné stvoření musíte mít něco společného."

Spike chvíli jen nechápavě zíral. "J.C.?"

"Jimminy Cricket," vysvětlila stydlivě Willow.

"Mluvicí cvrček? Hádám, že jsi tenkrát potřebovala provětrat svědomí," zahleděl se na ni s hlavou zkoumavě nakloněnou na bok a vážným výrazem ve tváři. "Fungovalo to?" zajímal se.

Pokrčila rameny. "Vlastně ne, ale můžeš si ho půjčit,

kdykoli budeš chtít."

Spike se zakřenil a podrbal kocoura pod bradičkou. J.C. začal hlasitě příst rozkoši.

Willow sledovala, jak se upír mazlí s jejím kocourem, a hrálo ji u srdce. Nebyla si jistá, jestli se změnil Spike nebo ona. Neměl tyto dobré vlastnosti náhodou odjakživa? Nebyli k nim jen slepí, protože prostě měli předsudky? Od svého návratu byl ke všem laskavý. Dokonce si odpustil mučení Xandera kvůli Andrewovi – ignoroval příležitost srazit někdejšímu nepříteli hřebínek. A že by mohl, všechno mu nahrávalo na smeč. Takováhle šťavnatá munice se mu jen tak znovu nenaskytne. Jedna věc však byla jistá. Už se nedivila, jak ho mohla Buffy milovat. Naopak začínala uvažovat, jak mu mohl někdo odolat.

Při tom pomyšlení se zamračila. Jeho neodolitelnost představovala problém už teď. Několik nových přemožitelek ho začalo pronásledovat, chodily za ním po chodbách nebo prostě číhaly někde v jeho blízkosti. Osobně si nebyla jistá, jestli byly jenom zvědavé anebo ho vážně chtěly rozprášit. Cítila, jak se v ní zvedá vlna touhy ho chránit. Dokud se situace neuklidní, Spike se tady nebude smět potulovat sám.

Vzpomínka na zvědavé přemožitelky jí kohosi připomněla. "Viděli jste dneska někdo Amy?"

"Ne, neviděla jsem ji od chvíle, kdy včera v noci odešla z Buffyina apartmá," ozvala se Rona.

"Co tam dělala?" zeptal se Giles.

"Potkaly jsme ji cestou," řekla Willow. "Však víte, jak je na všechno zvědavá." Willow se láskyplně usmála, vybavila se jí Amyna zvědavá hnědá kukadla a nekonečný proud otázek. "Jakmile zahlédla Spika a její přemožitelkové smysly sebou začaly cukat, nic, co jsem

řekla, ji nemohlo přinutit odejít."

"Zvláštní, že se sem dneska nevecpala," zamračil se Giles.

"Takže, co ten portál? Zaslechl jsem cosi o jakési schránce," vmísil se náhle do hovoru Spike. Willow si všimla, že má ve tváři výraz, který nedokázala pojmenovat.

"Ach, ano. Schránka," odušil Giles. Podal ji z police a toužebně se na ni zahleděl. "Willow, když už přišla řeč na tuto schránku," začal váhavě.

Willow zadržela dech, měla strach, na co se zeptá.

"Myslíš, že bys mohla...?" Zvedl krabici a ukázal na obraz nakreslený na podlaze.

"Chceš, abych to zkusila znovu," konstatovala nešťastně.

"Ne, pokud si myslíš, že na to není správný čas..."

"Čas s tím nemá co dělat, Gilesi," přiznala. "Problém je ve mně." Zhluboka se nadechla a rozhlédla se po nejbližších přátelích. "Minule jsem ztratila kontrolu. Nedokázala jsem se soustředit." Udělala obličej, hrála si s prsty a pohlédla na Spika. "Měli jsme kliku, že to byl Spike, ke komu se mi zaběhly myšlenky."

"Máš recht, Zrzko," prohlásil Spike. "Je to příliš nebezpečné. Co když se ti příště zatoulají k jinému ptáčkovi, co se ti uhnízdil v srdíčku?"

Willow přikývla na souhlas.

"Aha, už chápu," vydechl Giles. "Obáváš se, že budeš myslet na někoho, kdo by nemusel mít radost, kdyby byl povolán zpátky?"

"Tara." Kennedy to jméno nevyšlo, spíš znechuceně vyplivla s očima bolestně upřenýma na Willow. "Mohl jste klidně říci její jméno. Není to tak, že bych—"

"Ukažte sem tu plechovku, Ruperte," skočil jí Spike do řeči, čímž si vysloužil Willowinu nehynoucí vděčnost. "Možná se mi povede vyháčkovat zámek a tu zatracenou věc otevřít." Usmál se na Willow. "Tím by se Zrzčino dilema vyřešilo."

"Pochybuji, že budeš mít větší štěstí než my ostatní," podotknul Giles a nadmíru zdráhavě mu drahocennou skříňku předal. "Je zapečetěna za pomoci magie. Nikdo jiný než anděl ji nemůže—"

"Zámek nikde," pokýval hlavou Spike, zatímco ji zamyšleně obracel v rukou. "Jenom tenhle protivný hňup na víku."

"Ano, přesně tak," odsekl Giles a natáhl se, aby mu schránku sebral.

Spike s ní ale pohotově ucukl. "Ještě jsem si ji pořádně neprohlédl, Rupříku."

Giles si dlouze trpitelsky povzdechl, zatímco upír pokračoval ve studiu předmětu ve při. Pečlivě si prohlédl jeden roh, pak schránku obrátil vzhůru nohama a prostudoval opačný roh. Otočil krabici a přimhouřenýma očima se pozorně zadíval na jistý bod na spodním sváru.

"Ah ha," vydechl těsně předtím, než starodávnou schránkou nevybíravě bouchnul o kraj stolu. Giles vyrazil pronikavý výkřik, ale když se skříňka Spikovi v rukou otevřela, rychle ho zadusil. Samozřejmě ten výkřik, nikoli Spika. Z krabice se vynořily hadovité obláčky utkané z modré mlhy a plazily se k jeho prstům.

"Pusť to!" vykřikla Willow.

Spike schránku upustil, jako by se proměnila v krucifix a popálila ho. Když z ní začala stoupat další modrá pára, raději couvnul. Ta se vznášela vzhůru v oddělených pramíncích, které připomínaly chapadla obří chobotnice. Vlnily se ve vzduchu a vteřinu od vteřiny

byly hustší a hmotnější. Kroutící se údy mířily do polic a z konečků jim vystřelovaly modré chomáčky plamínek. Místnost naplnila vůně ozónu a oslnivě jasná zář znemožňovala sledovat na vlastní oči, co se vlastně děje.

Modré světlo zčistajasna pohaslo, chapadla zmizela, schránka byla opět zavřená a police už nebyly prázdné. Kniha vedle knihy, svazek za svazkem, kam až oko dohlédlo, knihovna jimi byla narvaná až po strop. Na každé pídí každé police trůnila nějaká *bichle*.

"Knihovna," pronesl užaslý Giles, s bez nadsázky nábožnou úctou. "Je plná."

Kapitola 8

Když se karty obrátí... všechno je popletené

V blízkosti jezera ležela mlha tak hustá, že bylo nutné používat stěrače, aby na čelním skle nezůstávaly kapky vody. Když vůz šerifa Erijského okresu zastavil na konci příjezdové cesty, stěrače se s tichým svištěním vytrvale komíhaly sem a tam. V této mlze dokonce i halogenové reflektory osvětlily jen malou část obrovské budovy.

Kapitán Becková vypnula motor a rozeprala si bezpečnostní pás dříve, než z podpažního pouzdra vyňala standardní Berettu. Detektiv si temný dům prohlédla tak důkladně, jak jen to bylo v okolní tmě možné, načež se naklonila a z karabiny na opasku sundala želízka.

Policistka otevřela dveře SUV a svezla se ze sedadla řidiče. Když kráčela kolem velikého vozidla, pod

nohami jí křupal šterk. Otevřela zadní dveře. Pistoli a náramky opatrně položila do zavazadlového prostoru. Právě když se s nataženou rukou skláněla, rozletěly se vchodové dveře domu.

"Kdes byla, Liddy?"

Kapitán Lydia Becková se prudce narovнала. Sundala si klobouk s širokou krepou a hodila ho na zbraň, potom zabouchla a pečlivě zamkla dveře vozu.

"Zavolala jsi mi teprve minulou noc," ohradila se Liddy, jen co se otočila ke starší sestře. "A dneska ráno... a odpoledne... a ještě jednou ve—"

"Tohle je důležité!" Eloisino křehké tělo se třáslο a sestřino rozrušení dělalo Lydii čím dál větší starosti.

"Dobře, dobře, Elly," uklidňovala ji, když stoupala po schodkách na verandu. "Tak jsem teď tady a ty mi můžeš hezky v klidu všechno povědět, nad šálkem kávy." Uchopila Eloise za vyhublý loket a něžně ji kormidlovala zpátky do domu. "Proč je zhasnuto?" zeptala se, jakmile vešly dovnitř.

"Abych viděla, jak jinak."

Lydia si povzdechla.

Když se před těmi dlouhými roky odebrala jejich matka na pravdu boží, přestože byla Eloise o deset let starší, byla to patnáctiletá Lydia, kdo se o ně postaral. Eloise byla odjakživa *jiná*. Někteří o ní tvrdili, že je *zvláštní*, ostatní říkali, že má halucinace nebo že je praštěná, zato obyvatelé Lily Dale o ní mluvili téměř uctivě jako o *požehnané*. Ať už byla Eloise se svými vizemi a prorocstvími čímkoli, vždycky stála alespoň jeden krok mimo realitu. A dokonce i nyní, když už Elly překročila padesátku, se musela Lydia o staršího sourozence starat.

"Co přesně *vidáš* v těchto dnech?" zeptala se Lydia,

když rozsvítila světlo v hale.

"Magii, zázraky a masakr." Eloisina vyzáblá tvář zářila radostí. "Pojd'," řekla a zase zhasla. "Ukážu ti to."

Lydia následovala sestru důvěrně známými spleťnými chodbami jejich rodinného domu, kde prožily dětství. Z letitých zkušeností již věděla, že dokud jejím skeptickým očím neukáže to, co ji tolik vytočilo, Elly jí nedá pokoj.

"Podívej!" triumfálně vydechla Elly poté, co zavedla Lydii na zadní venkovní verandu s výhledem na záliv a ukázala na sever, na protější břeh.

Dům, ve kterém vyrostly, byl poslední na *Grove's Point*, úzkém poloostrovu, který vybíhal do Erijského jezera a vytvářel malý vnitrozemský záliv.

Lydia se poslušně zadívala za sestřiným ukazováčkem přes zvlněnou hladinu zahalenou mlhou a v duchu uvažovala, jak má skrz mlhu hustou tak, že by se dala krájet, podle Elly něco uvidět.

"Tam na útesech. Copak to nevidíš?" zeptala se dychtivě Elly.

Lydia přimhouřila oči a rozeznala jen světla—

"Bože, Elly," vydechla unaveně. "Snad tě pořád ještě nerozčiluje ta Bethlehemovic barabizna, co?"

"Nerozčiluje?" podivila se její sestra. "Kdepak ty věci, to ne, Liddy." Ellyiny oči se zatřpytily. "Jsem vzrušená... nadšená. Musíme tam zajet," vyhrkla.

"Proč? Nesnažíš se mě ještě pořád dát dohromady s tím Angličanem, vid' že ne?"

"No... to ano," připustila Elly zdráhavě, leč vrozená upřímnost jí velela nic netajit. "Ale proto tam jezdit nemusíme. Měla jsem vizi, vlastně několik, a—"

"Vize?" přerušila ji Lydia.

"Bylo mi svěřeno poslání," přitakala Elly s hrdým, šťastným pousmáním. "Jsem tam zapotřebí, abych byla

prostředníkem mezi dimenzemi."

Lydia zasténala.

Buffy unaveně odbočila na *Old Lake Shore Drive*.

"Už tam budeme, zbývá jen pár mil," poznamenala a otočila hlavu doprava. Ještě zahlédla nenávistný pohled, který na ni vrhl upír skrčený na podlaze vedle ní, než zase sklonil tmavou hlavu. I když posunula sedadlo spolujezdce úplně dozadu, bylo mu tam hodně těsno.

V Rochesteru sjela z dálnice, aby naposledy natankovala, a při té příležitosti také něco slupla. Poté, co doplnila pohonné látky do nádrže Jeepu i do svého břicha, špatně odbočila a minula nájezd. Pokrčila rameny a začala bloudit matoucími kruhovými ulicemi města a nazdařbůh hledat nějakou jinou cestu na dálnici. Zrovna když projížděla obzvláště zpustlou čtvrtí, ucítila vibrace, kterým říkala *upíří radar*. Následovala ten pocit a zastavila před starým skladištěm Kodaku. Rychlý průzkum uvnitř přinesl své ovoce. Upíra, který byl nyní opatřen roubíkem, pečlivě spoután a namačkán na podlaze Jeepu vedle ní.

Popravdě řečeno, dost ji zklamalo, jak snadný to byl úlovek. Slunce ještě nezapadlo, a když se k němu přikradla, upír pořád spal jako Budulínek. Vždycky ji udivovalo, že po východu slunce byli někteří upíří prakticky tuzí, zatímco jiní se ve dne klidně courali po venku, jen se drželi ve stínu. Konkrétně v případě tohoto lenošného upířího ospalce jí dalo největší práci dostat ho do auta, aniž by v posledních paprscích zapadajícího slunce vzplál jako římská svíce. Podařilo se, ale stálo ji to krásnou ledově modrou přikrývku, za kterou dala před pár měsíci majlant. Smutně se zahleděla na propáleniny

a fleky, které nyní hyzdily saténový povlak.

"Rona tě dokáže mnohem líp ocenit," slíbila schoulenému upírovi, když projížděla hlavní branou na dlouhou, klikatou příjezdovou cestu.

Dvou zahalených postav, které proklouzly do areálu těsně za ní, si ovšem nevšimla.

"Něco se blíží," řekla tiše Willow. Nemusela zvyšovat hlas, stačil tón, jakým to pronesla. Okamžitě si získala pozornost a umlčela všechny přítomné.

Horlivě třídili knihy. Willow už měla na laptopu spuštěnou databázi a zařazovala je podle data, tématu, autora a žánru. Faith nejprve projevovala o knihy eminentní zájem, ale když ji Giles požádal o pomoc – vzala roha. Prohlásila, že studenti už jsou dost dlouho bez dozoru, a že jim trochu protáhne tělo v tělocvičně. Xander a Kennedy následovali jejího příkladu. Nadšeně unikli *pro ně* nudné práci. Robin se sice ještě chvíli zdržel, ale ani on neměl slabost pro papír. Preferoval digitální formu. Opustil knihovnu s omluvou a výmluvou na nekonečnou práci při přípravě dokumentace potřebné k žádosti o akreditaci školy.

Břímě inventury závratného kvanta svazků tedy dopadlo na Gilese, Andrewa, Dawn a Willow. Spike sem tam nějakou prolistoval, ale jinak jen tak bloumal knihovnou a nezdálo se, že by ho to příliš zajímalo. Rona seděla na stole a bedlivě ho sledovala. Willow si vlastně nebyla jistá, jestli fungovala jako jeho neoficiální strážce nebo ochránce. Nejspíš tak trochu obojí. Dva v jednom. Ať už si Rona myslela o stávající situaci cokoli – a jak Ronu znala, dříve či později jim svůj názor určitě poví – její přítomnost Willow uklidňovala.

Černá perla, co slovo to perla, byla jejich skála. Její vyrovnaná, i když někdy negativní a kousavá osobnost jim pomohla přestát nejdřívější časy. Willow upřímně pochybovala, že by se při rekonstrukci sídla a jeho přestavbě ve školu dostali takhle daleko, kdyby nebylo Rony, která otevřeně poukazovala na jejich chyby a bez nejmenších zábran zpochybňovala každičké jejich rozhodnutí. Měla jedinečný talent vypíchnout nedostatky a pomoci nalézt lepší řešení.

Rona neměla žádné oficiální povinnosti, žádný stanovený rozvrh, přesto byla pokaždé tam, kde jí bylo zapotřebí. Původní Scoobies s ní počítali a jednomyslně ji přijali mezi sebe, do užšího vedení.

Sotva pronesla Willow svá varovná slova, Giles zvedl hlavu od čarodějnického lexikonu, který studoval. Andrew přestal donekonečna hučet do zjevně znuděné Dawn. Spike ztuhl a Rona seskočila ze stolu.

"Odkud?" zeptala se přemožitelka. Už se připravovala bránit svého svěřence.

Willow otočila hlavu na východ a zavřela oči, pokoušela se pochopit kolísání v magických zábranách. "Prošlo to branou," zašeptala. "Rychle se blíží."

"Co je to?" vyhrkla Rona.

"Nebezpečí," odvětila Willow. V žaludku ucítila nepříjemné mravenčení strachu. "Cítím démona." Zaplavila ji nevíra a zmatek. Jak se dostal dovnitř? Její barikády měly zastavit cokoli zlého, nezvaného nebo nelidského.

Rona klidně přikývla – už čelila horším věcem – a z postranní kapsy na nohavici kalhot vytáhla kolík.

Všichni byli shromážděni u dveří knihovny, chystali se jít ven a postavit se nebezpečí bok po boku, když vtom Willow zaregistrovala, že se k nim nepřidal Spike.

Stál vedle stolu a sklesle koukal do země.

"Jděte," nařídila ostatním. "Vyhlaste poplach. Hned budu venku." Vrátila se za Spikem a jemně se dotkla lokte v koženém rukávu. "Copak je?" zeptala se něžně a čekala na odpověď. Když uběhla minuta a on pořád nic, zkusila to znovu. "Ty víš, co je venku?"

Přikývl, ale oči nezvedl.

Buffy zastavila před masivními vchodovými dveřmi. Nedočkavě vyskočila ven, a když obcházela čumák Jeepu, divže při tom neposkakovala radostí. Otevřela dveře spolujezdce a popadla upíra za límec flanelové košile.

"Bud' vítán na *Sunnydale Memorial School of Slayage*," zazpívala vesele, když ho vytáhla z vozu na zmoklé kočičí hlavy. "Docházka je povinná a budeš mít za úkol... asistovat při nácviu," sdělila mu se zlomyslným úsměvem. Zamířila ke dveřím a to nyní vrčící, vzpírající se a strašlivě vyděšené stvoření vlekla za sebou. "Co ty na to?" položila řečnickou otázku. "Chceš vědět, jak dlouho tu zůstaneš?" pokračovala zlověstně pořouchlým tónem a teatrálně rozkopla dveře. "No, to se teprve uvidí," odpověděla, načež vhodila úlovek do středu lidí shromážděných ve Velkém sále.

"Chce si někdo rozprášit upíra?" zavolala hlasitě od prahu.

"Je to Buffy!" vykřikla Dawn z chodby tak nahlas, že to uslyšela i Willow.

Ta zalapala po dechu překvapením a úlevou. Chystala

se rozběhnout ke dveřím, když vtom Spike zvedl hlavu a zoufalý výraz jeho tváře ji zastavil.

"Ty ji nechceš vidět, vid'?" zeptala se udiveně. "Proto ses na ni nezeptal... proto vypadáš poplašeně pokaždé, když na ni přijde řeč."

Spike znovu svěsil hlavu, jeho útlý krk se ohnul dolů a krční páteř měl odhalenou a zranitelnou. Willow se bezděky zamyslela, jak je možné, že tento celkem starý upír občas vypadá tak křehce.

"Proč?" hlesla, byla z něho naprosto popletená.

"Bojím se toho, co uvidím, když se na ni podívám," zamumlal tak potichu, že mu stěží rozuměla.

Chtěla se ho zeptat, co tím myslel, když vtom pojednou zvedl hlavu a očíchal vzduch. Ožil tak náhle a tak nečekaně, že vykřikla leknutím. Zmizel s vražedným zavrčením. Vystřelil ke dveřím takovou rychlostí, že Willow zahlédla už jen stříbrošedou šmouhu.

Vystartovala za ním. Dveřmi knihovny proběhla právě včas, aby ještě spatřila, jak přeskočil zábradlí ve druhém patře a nohama napřed padá do Velkého sálu dole.

"Spiku, ne!" vykřikla zděšeně.

Kapitola 9

Když se karty obrátí...
jde tělo na tělo

"Co ty na to, Rono?" otázala se samolibě Buffy. Zvedla upíra ze země a pravda trochu surově mu natočila obličej vzhůru k místu, kde stála Rona, opřená o zábradlí

druhého podlaží. "Nechceš si ho vzít na paškál, zkusit ho ochočit a naučit pokládat prkýnko na záchodě, stlát si postel a... prostě žít pospolitě?"

Sotva pod sebou spatřila Rona Buffy s upírem, vypoučila oči a čelist jí klesla, až měla pusku jako kapr.

"Seš zpátky!" zavýskla šťastně Dawn.

Giles se zamračil. "A přivezla jsi dalšího upí—"

Najednou Buffy spatřila, jak za Gilesem vyletěla nějaká postava s bílou svatozáří. Přízrak se vznese do vzduchu, snadno rozehnal lidi u zábradlí a snášel se k ní, jako by na temných křídlech. Instinktivně pustila upíra a uskočila vzad, aby nestála v cestě.

Nohy v okutých bagančatech přistály přímo na ramenou pijavice, odsouzené tímto k záhubě. Šlachovité nohy v tmavě šedých džínech se po obou stranách upírovy hlavy ohnuly v kolenou. Bledé ruce s dlouhými prsty ji pevně uchopily – jedna za bradu, druhá za týl – a rychle zkroutily. Ozvalo se ostré křupnutí páteře a Ronin nový mazlíček byl náhle bez hlavy. Poté se nohy narovnaly. Upír vybuchl a proměnil se v oblak prachu, který se pomalu snášel k zemi a zakrýval popravčího. Toho bylo slyšet, jak doskočil na mramor podlahy.

Jen co se prach usadil, Buffy nevěřícně zamrkala na to, co odhalil.

Když Willow doběhla k zábradlí a bez okolků se prodrala dopředu, jejím očím se naskytl tento obrázek. Spike opět vypadal ztraceně a zoufale. Hlavu měl svěšenou, oči zabodnuté do země. Buffy tam stála jako zkamenělá, obrovské oči v bledé tváři bezvýrazně upřené na Spika.

Jako by vycítila její příchod, Buffy zvedla hlavu. Zraněné, zrazené oči se zavrtaly přímo do Willowiných provinilých.

"Byla to nešťastná náhoda," chtěla říci čarodějka, ale poslouchaly ji pouze rty. Plíce odmítly spolupracovat, a tak neměla dost vzduchu, aby z ní vyšel byt' i jen jediný hlásek. Omluva se změnila ve scénu z němého filmu.

Buffy stiskla rty a Willow zasténala. Nebýt silné Roniny paže, která ji včas objala kolem pasu, svezla by se na zem jako zbytečná hrouda žele ze špatného svědomí ochuceného selháním. Vděčně se o ni opřela s důvěrou, že ji přemožitelka unese.

Smaragdové oči nebezpečně zamžikaly, a pak otevřela Buffy pusy, jako by hodlala něco říci.

"Zrzka za to nemůže, přemožitelko." Spike promluvil nahlas a zřetelně, i když měl pořád sklopenou hlavu. "Tak zůstaň v klidu."

Willow sledovala, jak Buffy sevřela čelisti, pak – mnohem pomaleji – zavřela přemožitelka oči. Dýchala zhluboka, její hrud' se zvedala a klesala.

Otočila se na patě a dlouhými kroky rázovala ke vzkříšenému upírovi. "Jak ses mohl opovážit?" procedila Buffy skrz zatnuté zuby. "Jak ses mohl opovážit mi nevěřit..."

Zvedl hlavu, podíval se na ni, a pak v šoku vytřeštil oči.

Na to, aby dumala o tom, co uviděl, měla Willow pouhopouhou jednu vteřinu. Vzápětí už mu Buffy dala rychlý úder z boku do nosu. Jeho hlava se zvrátila dozadu ve spršce krve.

"... když jsem ti pověděla, že tě miluji!" skoro ječela, zatímco napřáhla levou ruku a vši silou ho praštila do čelisti.

Ztratil rovnováhu, zapotácel se, a ona pohotově zneužila jeho oslabení. Předvedla ukázkový kop s otočkou a její něžná nožka mu přistála na hrudi silou,

jako když kopne kůň. Šel tvrdě k zemi, s hlasitým křupnutím dopadl hlavou na mramorové dlaždice. Okamžitě byla na něm. Sedla si mu obkročmo na prsa, popadla ho za košili, jednou rukou s ním lomcovala a druhou ho mlátila. Byla bez sebe vzteky a ztrátou a láskou a šokem a vinou a nadějí a...

"Že by byl na vině ten laskavý a něžný způsob, jakým se mnou odjakživa zacházíš?" podařilo se mu zachroptět v kratinkých přestávkách mezi jednotlivými ranami.

Nepustila ho ani na okamžik, ale přestala s ním třást, přestala ho i bít a přitáhla si ho blíž. "Když jsem ti říkala, že tě miluju, myslela jsem to *vážně*," zuřila.

Otřel si pramínek krve z horního rtu a věcně odušil: "Já to věděl."

"Tak proč...?" Dokonce až z druhého podlaží viděla Willow, jak se Buffyiny oči zalévají slzami.

"Čím jiným jsem tě měl přinutit odejít?"

Buffy se rozechvěly rty. Hlasitě vzlykala. Posmrkávala. Potom se usmála tak zářivě, že venku by to rozpustilo mlhu nad jezerem.

"Spiku," zavyla a začala ho líbat stejně zběsile, jako ho prve bila. Tvrdě, hluboce a dlouze. Po tom, že mají publikum a všichni diváci se usmívají, ani nevzdechla. Buď to jí to bylo jedno nebo je vůbec nevnímala.

Zabořila mu prsty do vlasů, pevně ho uchopila a protáhla mu krk. On zvedl ruce a položil jí dlaně na boky, s konečky prstů vmáčknutými do ní. Přemožitelka nepřemožitelka, nakonec se i ona musela nadechnout, a tak odtrhla rty od rtů. Strpěl jí to, ale bylo na něm jasně patné, že jen značně neochotně. Majetnický hleděl dolů, do jeho temně modrých očí. On koukal nahoru, do jejích jasně zelených očí. Na obnažené, nehlídané tváři se mu odráželo zbožňování, uctívání, oddanost, úcta a

bezmezná láska.

Pozorovat ty dva bylo krásné a zároveň úžasně bolestné.

"*Jak si ochočit upíra. Napsala Buffy Anne Summersová,*" zarecitovala potměšile Faith, stojící nad propleteným párem s širokým úsměvem na rtech. "Dík za lekci zadara, ale nemyslíš, že už jste toho těm děckám ukázali víc než dost?" Buffy strnula opřená o Spikovu hrud'. "Do pekla, B, už jen koukáním na tuhle akrobacii jste mě tak nažhavili, že jestli se brzy neobjeví můj mužskej... budu muset použít toho tvého."

Faith měla boží dar vypíchnout věc, kterou vždycky spolehlivě dokázala rozzuřit ostatní doběla. Pomyšlení, že si ji Faith troufla dráždit *použitím* Spika stačila, aby z něho Buffy seskočila, zlostně vyletěla na nohy a odvěkou konkurentku proklála varovným pohledem.

Ta se smyslně usmála a ustoupila vzad, načež teatrálním gestem ruky upozornila na lidi v přízemí a hlavou ukázala na obecnost na balkóně.

"Jejda," špitla Buffy, jen co se rozhlédla kolem sebe. Hněv se z ní rychle vytrácel. "Um... ahoj, lidi?" zašklebila se. Potom pokrčila rameny a hlasitě se rozesmála čirou radostí.

At' se klidně koukaj. Jí to bylo šuma fuk.

Natáhla ruku a vyzvedla svého upíra na nohy.

"Už jsi viděl moje apartmá, Spiku?" optala se vesele a myslela na tu ohromně obrovskou kovovou postel, kterou Xander tak předvídavě obstaral.

"Jo. Zvlášť ty samohybné okenice přímo miluju," přitakal s černým humorem. "Dobrej pokus."

"Hele," ozval se dotčený Xander a vystoupil z davu.

"Řekl jsem, že je mi to líto."

Buffy zvedla obočí a zvědavě mrkla na Spika. Xander se Spikovi omluvil?

"Pěkně hnusnej start do nového neživota, to vám povím." Spike se ušklíbl a opatrně pohnul rukou. "O té spalenině ani nemluvě."

Teď jí ovšem ztuhl úsměv na rtech a po zádech přeběhl mráz. "Tys byl v podkroví, když rolety na střešních oknech sjely dolů?" Spike přikývl a Buffy zbledla, protože si vybavila velikost ložnice, rozmístění oken a hořlavost upřího masa. "Jak jsi to...?"

"Zostřené upíří reflexy," odpověděl už se svou obvyklou arogancí.

"Schoval se v koupelně," upřesnil Xander. Něžným úsměvem zadusil Buffyin výbuch vzteku hned v zárodku. Předchozí překvapení si však vyložil nesprávně, proto rychle dodal: "Zapomněli jsme, že zůstal aktivovaný časový spínač." Tmavýma korálkovými očima prosebně hleděl na Buffy. "Celé to zařízení jsem už odpojil," vysvětloval. "Teď se dají spustit jenom ručně."

Faith zavyla smíchem. "Slyšíš to, B? Andy si svého panáčka na hraní taky vycvičil." Poplácala Xandera po zádech a pak názorně imitovala *ruční spouštění*.

Xander střílel očima kolem dokola, jako by koukal, kde nechal tesař díru. Andrew v patře uraženě prskal. Spike se pochechtával, ale – kupodivu – neřekl nic. Buffy se na zjevně pobaveného upíra dlouze zadívala. Ten jí pohled oplatil a tázavě zvedl zjizvené obočí.

"Tááákže..." Očima hledala a našla jedinou osobu schopnou přivést Spika nazpět. "Willow?" Buffy viděla, jak Willow těžce polkla. "Myslím, že mi máš co vysvětlovat." Levou rukou pevně popadla Spika za

opasek a už ho vlekla ke schodišti.

Poslušně ji následoval, dokud nedošli k prvnímu schodu. Když se najednou vzepřel, tázavě otočila hlavu, ale upíral oči na podlahu.

"Spiku?" oslovila ho, sotva ucítila, že mírně vrávorá. "Jsi v pořádku?"

"Trochu se mi motá hlava, to je všechno," zamumlal.

"Aha," hlesla provinile, protože se do ní zahryzly výčitky svědomí. "Promiň mi to. Omlouvám se. Nechtěla jsem tě praštit tak tvrdě." Pustila opasek a přehmátla. Pravým ramenem ho podepřela v podpaží a rukou objala kolem boků. Levou dlaň s roztaženými prsty položila na pevné břicho a takto ho opatrně vedla do schodů.

Když míjeli Kennedy, která stála na druhém schodu přitisknutá ke zdi a zle hleděla vzhůru, zakopnul. Jen co mu to Buffy pomohla vyrovnat, následovala směr Kennedyina pohledu k místu, kde se Willow pořád ještě opírala o Ronu.

V polovině točitého schodiště Buffy ucítila, že Spike náhle není tak těžký, jako byl dole. V době, kdy dorazili na podestu, kráčel už pevně a jistě jako jindy.

"Bud' na ni hodná," řekl tiše, když odtáhla ruku z jeho boků. "Už jsem ti povídal, že za to nemůže."

Buffy ho ignorovala, znovu popadla jeho opasek, prudce zatáhla a maširovala rovnou k Willow. Giles chtěl něco říci, ale zvedla ruku, aby ho umlčela.

"Willow," řekla jasným hlasem a oslovená vytřeštila oči. "Nevím jak nebo proč je Spike zpátky. Tvrdí, že za to nemůžeš, ale já vím své."

Willow se příkrčila a bledé rty téměř zmizely v křídové tváři.

"Tohle jsi mohla udělat jenom ty a..." Buffy se

odmlčela a přitáhla si Spika ještě těsněji ke svému boku. "... a já chci, abys věděla, že ti za to vždycky budu vděčná."

Willow v šoku zalapala po dechu.

Buffy se naklonila a volnou rukou překvapenou zrůčku objala – pustit Spika zatím nebyla ochotná dokonce ani kvůli ní. "Děkuji!" zašeptala nejlepší kamarádce do ucha a myslela to naprosto upřímně.

K smrti vyplašené tělo se přitulilo k Buffy, bezkrevné sevřené rty se uvolnily, přepadlá tvář zrudověla a zelená očka se rozzářila. "Nemáš zač," hlesla rozechvěle Willow.

"Bezva," usmála se Buffy a couvla. "Jak jsi to vlastně udělala, mi můžeš povykládat zítra. Teďka jsem... *umm*... opravdu hrozně unavená a..." udělala obličej a nervózně zatahala za Spika.

"... a chceš se ujistit, že se Spike vrátil s tělesnou schránkou, která bezchybně funguje až do posledního citlivého detailu?" napověděl sladce Andrew.

Buffy čekala, že někdo poví něco ošklivého. Pohlédla na Dawn, ta zrovna s úšklebkem protáčela oči. Koukla na Gilese, který jí však jen mlčky a bez uhýbání oplatil pohled. Podívala se přes zábradlí na Xandera, jenomže ten zrovna něžným okem svlékal Andrewa. Obrátila oči k Willow a vyfasovala úsměv a povzbudivé kývnutí. Mrkla na...

Co to probůh dělám? Chci snad, aby mi kamarádi požehnali?

At' se jdou bodnout, pomyslela si.

Ne, počkat. Oprava.

At' mě radši *bodne* Spike.

"No, tak dobrou noc," popřála vesele, než si Spika spěšně odvedla.

"Můžeš mě pustit, lásko," řekl cestou k jejím pokojům. "Nechci vzít nohy na ramena."

"A já nechci nic riskovat," prohlásila a usmála se na něj přes rameno. "Tyhle kalhoty nepustím – mimochodem, to nové barevné schéma se mi moc zamlouvá – dokud je nepošlu letem světem do kouta."

Spike se zamračil a zahleděl se na svoje ošacení. Zvedl ruku a prohlédl si rukáv. "Nádhera," vydechl tiše.

"Ještě ne, ale brzy bude," slíbila, zatímco ho vlekla do soukromí svých komnat.

Výraz čiré hrůzy, který mu přeběhl po tváři, ani nezahlédla.

"Dobře si zapamatujte, jak vypadají. Dost pochybuju, že je v nejbližších dnech vůbec uvidíme," doporučil všem Xander poté, co Giles rozehnal dav přilákaný Willowiným poplachem, kterému svým okázalým nástupem na scénu nasadila Buffy korunu... o Spikovi nemluvě.

"Jo, na B bylo vidět, že má s kolíkem svého *kolíka* velké plány. Podle mě těch posledních pár let strávila vymyšlením, *co by kdyby...*"

"Ehm... ano, Faith." Giles si hlasitě odkašlal. "Dozajista máš pravdu, ale snad bychom mohli hovořit o něčem jiném. Co třeba o knihovně? Vzhledem k tomu, že jsou... zaneprázdnění jinak."

Faith se zakřenila. "Mě vynechte. Já hodlám najít Robina. Mám jisté vlastní plány s dřívkem pana *Dřevo*."

Jakmile odkráčela ulovit manžela, Giles si hlasitě oddechl. "Nikdy nevím, zda mám toho muže litovat nebo—"

"Mu závidět," dokončil za něj větu Xander.

"No teda!" vypískl Andrew. Nevěřil vlastním uším. "Jak jsi mohl...?" Odmlčel se bolestí z raněných citů. "Přitom je to taková coura!" vykřikl těsně předtím, než se otočil a utekl.

"Andy, počkej!" zavolal Xander a rozběhl se za svým něžným milencem. "Já to nemyslel tak, jak to vyznělo!"

Dawn sledovala, jak uhání za Andrewem, a poznamenala: "Xander by si měl dávat větší pozor na pusu."

"Jo," významným tónem přitakala Kennedy. "Lidé by si obecně měli dávat větší pozor, v kom vzbudí žárlivost." Temně hnědé oči zabodla do Willow, pak jimi zalétla k Roně. "Jinak by taky mohli skončit jako ten upír, co si přivezla Buffy," prohlásila varovným hlasem, načež se otočila na patě a odkráčela.

"Upír, co si přivezla Buffy?" zmateně zopakovala Willow. "Myslela tím Spika?"

"Ne," hlesla Rona se zamyšleným výrazem ve tváři. "Nemluvila o Spikovi."

"Buffy přivezla upíra," vysvětlila Dawn.

"Tak to už je mi jasné, jak se *to* dostalo přes moje zábrany!" vyhrkla Willow a notně se jí ulevilo. Nesnášela, když neměla ve věcech jasno. Kouzlo otevřelo Buffy *a* čemukoli, co měla s sebou. "Ale proč sem přivezla upíra?"

"Asi to měl být dáreček pro Ronu. Vzpomínáš na ty její agitační žvásty na téma, že studenti potřebují něco s tesáky, na čem by mohli trénovat?"

Willow přikývla. Na ten rozhovor si pamatovala moc dobře. "Kde tedy je?" rozhlédla se kolem sebe.

"Spike přeskočil zábradlí a rozprášil ho," informovala ji Dawn.

"Fakt? Uvažuji, pročpak to asi udělal?" meditovala nahlas, zatímco v duchu žasla, jak rychle se jeho démon přihlásil o slovo.

"Odkakživa byl nesmírně teritoriální," přemítal Giles. "Obzvláště pak byla-li ve hře Buffy."

Willow přikývla a všichni zamířili nazpět do knihovny. Zbývalo jim projít a zaevidovat ještě stovky svazků a kdo ví, co mezi nimi mohou objevit.

Kapitola 10

Když se karty obrátí... tančí se na špičce jehly

Jakmile se ocitli v bezpečí ložnice, Buffy se zmocnila úzkost. Když stoupali po schodišti k podkrovnímu bytu, Spike byl nepochopitelně tichý. Cítila, jak se emocionálně odtahuje, a sevřela opasek pevněji. Vlekla ho teď za sebou téměř násilím.

Obrátila se k němu s pocitem, že ztrácí pevnou půdu pod nohama.

Působil smutně a nejistě, tak nepodobně namyšlenému suverénovi, kterým býval, že na moment propadla panice.

"Miluji tě." Nic lepšího ji nenapadlo.

Dlouhé, jako pozlacené řasy se při jejím vyznání zachvěly, a Spike zavřel oči. Cítila, že se odtahuje ještě dál.

"Spiku?" Zvedla ruku k jeho obličejí a uchopila bledou tvář do dlaně. "Copak je?"

"Je tu pár věcí, které se musíš dozvědět, láska," řekl a

rty měl hebké a tak zranitelné.

"Vrátil ses. Nic víc vědět nepotřebuji."

Lehce zavrtěl hlavou. "Nejsem tak docela stejný, jaký jsem býval."

Palcem ho pohladila podél ostře řezané lící kosti. "To nevadí, vždyť já taky ne."

Zpod nakrčeného čela na ni zvědavě shlížely modré, až neskutečně temné oči. "Vypadáš stejně jako vždycky," řekl. "Jsi lesklá a zářivá jako nový měďák." Svěsil hlavu a zamumlal: "Příliš dobrá pro někoho, jako jsem já."

"Ne," pohladila ho po čelisti. "Jsem pro tebe jako dělaná." Pokusil se odtáhnout, ale nepustila ho. "Podívej se na mě," nařídila a přinutila ho zvednout hlavu. "Já... tě... miluju." Každé slovo vyslovila pomalu a zřetelně. "Předtím jsi mi věřil. Proč ne teď?"

"Věci se změnily, lásko." Bolestně zkřivil obličej. "Je mi to strašně moc líto, ale nemohl jsem si pomoci. Ztratil jsem..." Čelisti pod jejími prsty se křečovitě sevřely a Buffy cítila, jak se z nervozity kouše zevnitř do tváří. Očima žebrol o pochopení, o...

"Nemohl jsi ztratit nic, na čem záleží, Spiku," uklidňovala ho. "A teď máš mě."

Zamrkal na ni, oči ve století staré tváři vypadaly podivně nevinné. Potom si přitulil líčko do její dlaně, položil svou dlaň na hřbet její ruky a přitiskl si ji ke tváři. Něžně se s ní mazlil a otíral si bledý čumáček o její ruku jako veliký blond kocour. Po chvílce natočil hlavu a začal ji ochutnávat ústy. Rty ji něžně líbal, zuby zlehka okusoval a jazykem se ladně proplétal mezi prsty a bruslil po dlani.

Zakňourala rozkoší. Konečně dala svobodu opasku, raději sáhla po zátylku a objala Spika kolem krku. Když

se vyklenula a pevně se k němu přitiskla boky, potřebovala nějakou oporu. Volnou rukou jí vjel za záda a zatlačil, až na něj byla úplně nalepená a prohnutá jako luk. Tehdy se narovnal a její nohy opustily zemi. Instinktivně, hnána zběsilým a dlouho potlačovaným hladem, mu je obtočila kolem pasu a kotníky zahákla za zády. Napjala svaly a svírala ho mezi stehny a pánví, dokud jí nezasténal do dlaně na znamení kapitulace.

Sklouzl rukou po jejích zádech až dolů a pevně, surově sevřel zadek. Ruku, na které si do této chvíle labužnický pochutnával, pustil a prsty nyní zabořil do blondáté hřívy. Odtrhl ústa od mokré dlaně, odvrátil hlavu a přiložil tvář k obnaženému hrdlu.

Ucítla na krku jeho zuby, jejich špičky ji škrábaly na kůži a zastavily se na místě, kde pod pokožkou pulzovala žíla.

"Promiň mi to," zašeptal těsně předtím, než se zakousnul.

Giles zalpal po dechu. "Dobrý Bože." Zhroutil se na schodky širokého žebříku opřené o police knihovny. V roztřesených rukou držel tmavohnědý svazek a vši silou si ho tiskl k hrudi.

"Co je to? Co se stalo?" vyhrkla úzkostlivě Willow sedící s překříženýma nohama na zemi. Na klíně notebook a naproti sobě do klubíčka stočeného J.C. "Jste v pořádku?"

"Ano, ano," snažil se ji uklidnit, ale měl co dělat, aby vůbec popadl dech. "První," zachraptěl. "Kniha."

"První kniha?" zopakovala zmateně. Během hodin usilovné práce prošly jejich rukama celé stovky knih. Dawn prohlásila, že *tisíce*, načež vypověděla poslušnost

a odešla do hajan. Bylo zřejmé, že nyní si sáhl na dno sil i Giles. Willow zvedla hlavu a podívala se z jednoho z malých oken. No jo, obloha začínala blednout. Probděli při práci celou noc a ona si toho ani nevšimla. "Gilesi, zaevidovali jsme..." Mrkla na počítadlo záznamů knihovní databáze a při tom pohledu jí víčka ztěžkla únavou. "Pět set dvacet sedm knih. Tamto..." ukázala na knihu, kterou pevně svíral v náruči "... rozhodně není číslo jedna. Myslím, že oba máme nejvyšší čas jít na kutě."

"Ne." Zhluboka se nadechl a zvedl svazek, aby si ho mohl prohlédnout. "Ne první kniha, kniha o *Prvním*."

"Jé!" vykřikla, čímž J.C. tak vylekala, že zasyčel a bleskově vystřelil pod regál. Vzrušení Willow zasáhlo jako elektrický proud. Zaklapla laptop, vyskočila na nohy a k Gilesovi se v podstatě vrhla. "Můžu se kouknout?"

Ucukl z dosahu nenechavých prstíků a schoval si tlustopis za záda. "Ne," odsekl. "Kdo to našel, ten to má."

Willow trucovitě našpulila rty a pak se na něj zaculila. Choval se jako pětiletý klouček. "Potřebujeme se vyspat."

"Ano, nejspíš," přitakal a zvážněl ve snaze vrátit se do role důstojného mentora. "Nebo možná konvici čaje?"

Přikývla. "Já ho připravím. Vy..." Ale Giles už neposlouchal, listoval stránkami, tvář napjatou soustředěním. Přikradla se k němu po špičkách a pokusila se mu nahlédnout přes rameno. Otočil hlavu a škaredě se na ni podíval. "Já... jdu udělat ten čaj," zaksichtila se a zamířila do kuchyňky.

Xander titěrnou místnůstku původně zřizoval s myšlenkou na prázdné kalorie a na to, jak mu při bádání

vždycky začne kručet v břiše. Nicméně Giles na prostor o velikosti skříně jednou mrkl a okamžitě ho prohlásil za svou čajovnu. Byl zde malý dřez vedle tří stopy dlouhé linky. Na ní stály dva elektrické vařiče a na mini lednici se vešla ještě mikrovlnka. V jedné skříně byly balíčky popcornu, kukuřičné lupínky, ovocné rolky a papírové talíře. Ve druhé čajový servis, čili šálky a konvice.

Willow již měla značnou praxi. Porcelánovou konvici naplnila teplou vodou a nechala ji stát na lince, aby se nahřála. Potom napustila studenou vodu z kohoutku do varné konvice a postavila ji na vařič, aby uvedla vodu do varu. Z čestného místa na horní polici sundala plechovku s čajem a otevřela ji. S hrůzou zjistila, že v ní zbylo jen pár čajových lístků.

Podívala se na pootevřenou červenou krabičku z tvrdého papíru, zastrčenou skoro až dozadu. Koukaly z ní sáčky porcovaného čaje *Salada*. Bylo to obrovské pokušení, ale Giles se nikdy nedal ošálit. Musel mít importovaný kvalitní sypaný čaj *Darjeeling*, nic jiného mu nebylo dost dobré. S netrpělivým povzdechem tedy seběhla po schodech do hlavní kuchyně, za kterou byla dobře zásobená spíž.

"Jejda," hlesla, když vrazila do kuchyňských dveří a našla tam Kennedy a Lori, holčinu, kterou nedávno začala vzdělávat v čarodějnickém umění. Seděly vedle sebe na lince a klátily nohama. "Jste nějak brzy vzhůru."

Obě nadskočily leknutím.

"Jo, někdo musí dávat pozor," odvětila chladně Kennedy. "*Zajímá* tě vůbec, že Amy už dva dny nikdo neviděl?"

"Samozřejmě, že mě to zajímá," vyhrkla Willow provinile. *Zapomněla* na tu holku jako na smrt.

"Mě neoblbněš," zamračila se Kennedy. "Ale asi bych

neměla být překvapená, že ji nepostrádáš. Máš teď nové zájmy, vid'?"

Willow věděla, že její *ex* na něco naráží, ale aby se pokoušela zjistit na co, na to byla příliš utahaná. Místo toho navrhla: "Mohly bychom udělat vyhledávací kouzlo," a pohlédla na Lori. "Měla jsem v úmyslu—" Inkasovala další dávku pocitu viny, až se celá přikrčila. "Prošvihla jsem naše poslední dvě hodiny, že jo?"

Lori přikývla. "Nelam si s tím hlavu. Jenom mi řekni, co na to kouzlo potřebujeme."

Willow se rozhlédla po kuchyni. Bylo tam všechno, co potřebovaly. "Kennedy, načrtni mapu areálu. Ukážu Lori, jak udělat to ostatní."

O pět minut později byly připravené. Willow sepsala zaříkání a Lori je přednesla. Záblesk, plamen a z jednoduché mapy, kterou Kennedy nakreslila na příhodný kus papírového prostírání, se vznesla malá spirála kouře.

Všechny tři hleděly na díрку vypálenou do improvizované mapy a Kennedy tiše pronesla: "Hřbitov."

Jen co se Willow vrátila do knihovny, ohlušil ji pronikavý pískot.

Pokusila se přesvědčit Kennedy, aby s sebou na hřbitov vzala Faith, ale bez úspěchu. Kennedy byla uražená a značně nevybíravými slovy prohlásila, že je stejně schopná jako Faith. Willow se ji pokusila uklidnit a přivést k rozumu, ale Kennedy rozrazila zadní dveře a Lori za ní musela klusat, aby jí vůbec stačila.

Přikryla si uši a uháněla do kuchyňky k zapomenuté konvici. Zvedla ji a palcem odsunula píšťalku. Náhlé

ticho přineslo kýženou úlevu a ona si oddechla... načež si vzpomněla, že zapomněla na sypaný čaj.

Koukla za roh. Giles seděl přesně na stejném místě, kde ho zanechala, a ryl nosem v knize.

Jestli byl tak zabraný do čtení, že ani nešel odstavit pištěcí konvici, možná... Rozhodla se to risknout. Vhodila do šálku čajový sáček a zalila vřelou vodou. Párkrát ho ponořila a pohonila lžičkou. Jakmile se voda zbarvila, vylovila pytlík a vyhodila ho do odpadků. Odesla šálek Gilesovi, postavila vedle něho a zvědavě přihlížela, jak ho nepřítomně zvedl k ústům a usrkl.

"Děkuji ti, drahá," odušil, zatímco obracel stránku.

Triumfálně se usmála a odkráčela k polici, kde našel knihu o *Prvním*. Třeba tam bude ještě něco podobně zajímavého.

Mramor krypty se třpytil v paprscích vycházejícího slunce, ale Kennedy byla k té kráse slepá.

Spolu s Lori rychle kráčely řadami náhrobních kamenů a soch. Nic neviděly a na jejich neustálé volání nikdo neodpovídal. Hrobka byla jediným místem, kde mohla pohřešovaná přítelkyně být.

Kennedy rázně otevřela dveře a vstoupila dovnitř jako první.

Amy nehybně spočívala na horní desce sarkofágu. V šeru krypty její pokožka jemně zářila – bezkrevná a bledá. Vpichy na krku bylo vidět dokonce už ode dveří a nebylo možné si je s ničím splést.

Lori vykřikla hrůzou, rukama si zakryla tvář a celá roztřesená se svezla na zem.

Kennedy stála klidně, pouze její oči se pohybovaly. Přeběhly po Amyně neživém těle, zaznamenaly, že

přestože byla pečlivě uložená, kaštanové vlasy měla rozprostřené pod sebou a šaty upravené, dívka musela bojovat o život. Porcelánovou pleť hyzdily šmouhy a modřiny, které už neměly čas se vybarvit. Jedna ruka byla ohnutá a položená na pas, a ta druhá – jediná končetina, kterou pečlivě nenaaranžovali – visela dolů z katafalku.

Kennedyiny oči mapovaly štíhlou ruku od ramene po paži k lokti a dál na zápěstí – a k ochablým prstům, které visely přímo nad jménem vytesaným do žuly.

"Spike," zasyčela přemožitelka.

"Spike!" vydechl Giles.

Willow vzhledla od knihy, kterou soustředěně studovala a zaostřila na něj přes stůl. "Cože?" hlesla, pozornost jí už unikala nazpět k tomu, co četla.

Zavřel knihu a pečlivě ji položil stranou dřívě, než se zvedl na nohy. Chodil sem a tam, sundal si brýle a pohrával si s nimi, teprve poté znovu promluvil. "Vzpomínáš si na to, že První měl se Spikem nějaké plány?"

Přikývla a otevřela pusou, ale nepustil ji ke slovu a pokračoval sám.

"Nikdy jsme se však nedozvěděli, *jaké* plány. Jen jsme usuzovali, že ho měl v plánu použít, aby napadl Buffy." Znovu si nasadil brýle, oči za skly měl tvrdé a soustředěné. "Uvažovali jsme špatně." Odkrácel zpátky ke knize a bouchl do ní pěstí. "První ho chtěl použít jako nádobu. Tělesnou schránku, jestli chceš."

"Jako Caleba, toho kazatele?" zvedla Willow obočí.

"Ne, kdepak kazatele. Caleb byl člověk. Množství času, které mohl První uvnitř něho strávit, bylo

nelítostně omezeno. Nepochybuji, že ten muž vyhořel a vyhasl ve stejnou chvíli, kdy ho Buffy rozpúlila. První by potřeboval něco mnohem silnějšího, aby mu to posloužilo jako stálá *nádoba*."

"Ale proč to musel být Spike? Kterýkoli upír by určitě—"

"Jeho duše," skočil jí Giles smutně do řeči. "Právě ta přivedla Prvního nazpět do Sunnydale. Může posednout pouze bytost s duší."

"Angel!" Willow zalapala po dechu, neboť se jí právě rozsvítilo. "První se poprvé objevil, když..."

"Když přinesl Angela z pekla," dokončil. "Přesně tak. Protože se však k němu nedokázal dostat, vrátil se pod zem a čekal na Spika a na další příležitost." Giles strnul. "Spike je stále zranitelný. Dokud má duši, je v nebezpečí. Potřebujeme, aby—"

"Spike v žádném nebezpečí není," šeptala Willow bolestná slova. "Už nemá duši."

Giles se zamračil. "Cože? Jak to víš? Jsi si tím jistá?" zachraptěl.

Rozevřela knihu, kterou četla, a otočila ji tak, aby viděl na obrázek na její stránce. Nevkusná cetka, kterou měl Spike na krku onoho památného posledního dne existence města Sunnydale, zde byla znázorněná jasně, černá na bílém.

"To ona dodávala energii klenotu, díky němuž se Spike stal ohniskem a mohl přivést světlo," vysvětlovala Willow polykaje slzy. "Obětoval svou duši, aby zničil Bránu pekla."

"Ach můj Bože," odušil soucitně Giles. Najednou si strhl brýle a zvedl oči ke stropu, potažmo k podkroví, kde Buffy... "Pane Bože!" vykřikl. "Bez duše, bez čipu... takto už mu nemá co zabránit, aby—"

"Spike se zase krmí!" zařvala Kennedy, která právě vrazila do knihovny. Zastavila se vedle Willow a zle si ji změřila. "Doufám, že jsi šťastná! Našly jsme Amy – ve Spikově hrobce – mrtvou!"

Willow zapomněla, jak se dýchá.

"Vysál ji upír, kterého jsi mi *ty*," ukázala na ni prstem, "odmítla dovolit spoutat."

Kapitola 11

Když se karty obrátí... sliby se slibují

Xander nahrbil rozložitá ramena a prudce otočil hlavu. "Já to shrnu, jestli dovolíte." Vypadal zmateně a jako by se mu zvedal žaludek. "První přišel do Sunnydale, protože chtěl Spikovo tělo?"

"A kdo ne?" poznamenala Faith. Suchý humor však tentokrát nikdo neoceníl, všichni ji jen probodli zlým pohledem. Zvedla ruce a vzdala to. "Pardon, už mlčím," odfrkla a zacouvala do manželovy náruče.

"Správně, Xandere," potvrdil Giles. "Všichni víme, že První byl nehmotný. Mohl na sebe brát podobu různých lidí, ale neměl skutečnou fyzickou formu. Dalo by se říci, že byl něco jako hologram. V podstatě – pomineme-li jeho schopnost námi manipulovat a ovlivňovat naše jednání řečmi – byl bezmocný. Nicméně," pozorovatel nabral dech do plic, "*dovedl* použít případného hostitele jako nádobu. Měl schopnost vstoupit do ochotného subjektu a používat pak jeho tělo, jako by patřilo jemu. Do toho nadlidsky silného kazatele, kupříkladu. Na to,

aby mohla nějaká bytost posloužit jako nádoba, musela být natolik silná, aby byla sto Prvního pojmut – ten kazatel nikdy nebyl nic víc, než krátkodobý podnájem – a navíc musela mít nádoba—"

"Duši, kterou mohl zkazit," odhadl Robin.

"Přesně tak." Giles pochválil Wooda pohledem.

"Takže... jak ochráníme Spika?" zeptala se Dawn. Rychle jí to zapalovalo, a tak ihned pochopila, co hrozí.

"Ochráníme Spika?" zasyčela Kennedy, vztek jí zkřivil tvář v ohybnou masku. "Já říkám, rozprašme toho bastarda! Zavraždil Amy. Nakrmil—"

"Mlč," přikázala Willow hlasem vibrujícím mocí. "Zatím ještě nic nevíme." A už mírnějším tónem dodala: "Jsou to pouhé dohady. V tomto okamžiku máme pouze otázky."

Giles přikývl. "Ano, příliš mnoho otázek." Rozhlédl se po Scoobies a pokračoval ve výkladu: "Kromě knihy detailně popisující *První zlo* jsme s Willow našli ještě jednu, ve které byla krátká pasáž o klenotu, který si pověsil Spike na krk, než se vydal do Pekelné brány. Ukázalo se, že nositel amuletu spolu s ním získá i schopnost svést nebeskou moc – sluneční světlo, chtěli – do propasti... a zaplatí za to svou nesmrtelnou duší."

"*Spike* tedy za zničení Brány pekla zaplatil nejen svým životem, ale také svou duší," zdůraznila Willow pro případ, že by to někdo ze shromážděných snad nepochopil. Po těch dramatických slovech se v knihovně rozhostilo ticho.

"To fakt našťve," přerušil tíživé mlčení Andrew. "Ale aspoň je teď zase bez duše a ten ošklivý První už nebude usilovat o jeho krásně svalnaté, přesto však elegantní a pevné tělo."

"Copak jste všichni přišli o rozum?" rozkřikla se

Kennedy, rozlícené oči upřené na Andrewa. "Nikomu z vás to ještě nedošlo?" Rozhlédla se po místnosti. "Ano, Spike ztratil duši. To je moc zlé. Je mi ho líto... ale on se zase KRMÍ. Zavraždil Amy a – co my víme – třeba zamordoval už i Buffy!"

"Ne!" Xander postoupil o krok vpřed. "To by Spike neudělal. On..." znejistěl a poprosil pohledem Willow o pomoc. "On by Buffy neublížil, vid' že ne, Will?"

Mírně zavrtěla hlavou, ale když prohlásila: "*Spike* by to neudělal," měla poplašené oči.

"Ale my tady přece mluvíme o Spikovi." Xander zmateně těkal pohledem mezi Willow a Gilesem. "Nebo ne?"

"Snad," řekl zdráhavě Giles. "Je toho víc."

"Víc? Jak toho může být víc?" vyhrkl Xander a pak se zhluboka nadechl. Zjevně se připravoval na nejhorsí. "Ven s tím. Nalijte nám čistého vína."

"Ještě předtím, než jsme vás sem svolali, jsem s Willow znovu prošel slova kouzla, která použila oné noci, kdy se Spike vrátil." Čarodějka svésila hlavu, rozpuštěné vlasy jí zakryly tvář jako opona. "Když skládala pozvání, které umožnilo démonovi vstoupit na tento svět, udělala fatální chybu." Willow se viditelně otrásla. "Přivolala *anděla světla*."

"Jeminkote," vydechl Andrew a nenápadně se přitočil blíž ke Xanderovi. "To by mohlo být zlé... moc, moc, moc—"

"No a?" nechápala Faith a vrhla na Andrewa netrpělivý pohled. "Vždyť jsme přece anděla chtěli, ne?"

"Vážně musíš začít číst bibli, drahoušku." Robin si ji rukou kolem jejího pasu přivinul pevněji k sobě. "V písmu, myslím, že v druhém listu Korintským, se praví: *vždyt' sám satan se převléká za anděla světla*."

"Ano, velký podvodník." Giles si strčil ruce do kapes a zadíval se do země. "Démon, jenž se jeví jako ochránce, ale namísto toho je nejhorším zlem."

Xander nevěřicně hlesl: "Willow?"

"Hele, ještě pořád jsem židovka," namítla tiše a rozehvělým hlasem se pokoušela ospravedlnit: "Nikdy jsem nečetla Nový zákon."

"Páni, tohle je skvělé, prostě skvělé. Buffy je tam nahoře," Xander ukázal ke stropu tonoucím v šeru, "a provádí zátěžový test nové postele s něčím, co možná ani není upír, kterého prohlásila za lásku svého života. S někým, kdo možná je a možná taky není nějaká zlá, bezduchá, vražedná stvůra."

"Shrnul jsi to docela pěkně, Xandere. Děkuji ti," odušil suše Giles. "Otázkou nyní je, co s tím můžeme dělat?"

Kennedy měla odpověď hned pohotově. "Jít nahoru a rozpráshit ho."

Willow zvedla hlavu. "To nemůžeme," namítla. "Nevíme s jistotou, že se něčím provinil, a kromě toho jsme Buffy *slíbili*, že se už nikdy nebudeme plést... že nikdy nenarušíme její soukromí."

"Ale tohle je něco jiného!" vykřikla Kennedy.

"Ne." Willowiny oči ztvrdly odhodláním a pevným tónem pronesla: "Je to naprosto stejná situace. Miluje upíra. Máme důvod ho podezírat, že je zlý, a strachujeme se o její bezpečí. Tohle už jsme zažili."

Kennedy byla tak rozzuřená, že vzteky oněměla. Když se řítla ven z knihovny, zmohla se jen na jakýsi neartikulovaný zvuk, něco jako: "Grrrrr."

"Tak co teda *uděláme*?" ozvala se Faith.

"Počkáme a uvidíme," odvětil Giles. "Rona stojí na stráží přede dveřmi podkrovního apartmá, a jen co se

Buffy objeví—"

"Pokud je stále naživu," poznamenal temným tónem Robin. Faith se otočila v kruhu jeho paží, takže mu mohla tázavě pohlédnout do tváře. Když promluvil, měl tvář nečitelnou, bezvýraznou. "Spike ji mohl překvapit a vysát dosucha."

Buffy ležela nehybně na posteli, vycucaná jako citron. Příliš slabá na to, aby se pohnula.

V blaženě rozbolavěném těle, které dostalo jaksepatří zabrat, jí zbylo stěží dost síly na to, aby se usmála. A přesně to také dělala, usmívala se na démona spícího vedle ní.

"Miluji tě," zašeptala chvílku předtím, než tvrdě usnula totálním vyčerpáním.

Probudila se o několik hodin později a nepotřebovala se ani dívat na budík u postele, aby poznala, že je skoro poledne. Byla k smrti vyhladovělá, měla takový hlad, že ji dokonce napadlo ukousnout si pár pěkných soust z upíra, stočeného kolem ní.

Pevně ji objímal, jednu nohu měl položenou mezi jejím a jeho hlava ji tížila na prsou. Těžko uvěřit, že za všechna ta léta, co se znali, po všech těch věcech, co se jeden druhému navyváděli s tělesnou schránkou, se teprve počtvrté probudila v jeho náručí. Políbila ho na temeno hlavy a v duchu si přísahala, že odted' se bude vedle něho probouzet každé ráno, až do dne, kdy zemře... zase.

Otřela se mu tváří o saténové vlasy a zamračila se. Spike měl pravdu, pár věcí se na něm změnilo. Vlasy doznaly asi nejnapadnější změny. Předtím bývaly

vždycky drsné a trochu vrzaly dokonce i bez pomády, které se našťestí vzdal. Po peroxidu, co používal, se lámaly a měly jemně nazelenalý odstín. Nyní byly na omak jako hedvábí a sněhobílé, až na několik zlatých pramínků.

Díky Bohu, že mu je během těch dlouhých hodin strávených v posteli nevyškubala i s kořínky. Nemusela zavírat oči, aby si dovedla představit pohled na své ruce, jak se svírají a kudlí pozlacené kadeře, zatímco Spike ležel – nikoli nečinně – mezi jejími roztaženými stehny. S tváří přitulenou k blondáté kočičce pokoušel hebké záhyby rty, jazykem hladil a zkoumal, dráždil a škádlil, občas slanil do hlubiny... suma sumárum: přiváděl ji k šílenství.

Buffy zalapala po dechu nenadálou touhou. Málem už ho probudila, ale pak se ovládla. Potřeboval se vyspat, zasloužil si to, a krom toho, nebyl žádný spěch.

Měli všecek čas světa.

A tak místo toho, aby jí zatřásla, probudila ho a vyskočila mu na obličej, zapletla si prsty do měkkých vln jeho vlasů. Žasla, jak jí stříbrozlaté kudrny ulpívaly na prstech, jako by jí chtěly obejmout dokonce i Spikovy vlasy. Zahihňala se tomu hloupému nápadu, znovu políbila temeno hlavy a vykroutila se mu z náručí dřív, než podlehne pokušení a znovu si ho vezme.

Neprobudil se, ale zamumlal něco o botách.

"Budu muset zjistit, co to máš za obuvnický fetiš," zašeptala spícímu milenci. "Možná jsou to moje vysoké podpatky, co doopravdy miluješ."

Když ležel v ledově modrých pokrývkách, vypadal tak krásně a nevinně, že se jí chtělo plakat.

A převléct povlečení.

Co vlastně mí přátelé udělali s tím námořnickým,

kteřé jsem si vybrala? Spike sice vyhlížel krásně, ale na tmavší modři se bude jeho bledé tělo vyjímat ještě mnohem lépe. Udělala krok směrem ke skříní, a v tom okamžiku se přihlásily o pozornost současně měchýř a žaludek.

Čurat, sprcha a snídaně, tak zněl seznam bezprostředních priorit.

Rozeběhla se do koupelny. Jakmile zvedla stavidla a nashromážděná teplá tekutina opláchla rozcitlivělou, napuchlou tkáň, zasyčela bolestí. Bleskově se osprchovala a veleopatrně omyla bolavé bradavky a namoženou... škebličku, jak by řekl Spike.

Jen co vylezla ze sprchy, hledala a radostí bez sebe také našla dva fungl nové kartáčky na zuby. Nesmí zapomenout poděkovat Willow, nebo to byla pozornost od Dawn? Vybrala si růžový, černý nechala Spikovi. Zrovna když byla v nejlepším, právě si pulírovala stoličky, spatřila modrofialový cucflek, který jí nechal na památku zboku na krku. Zakuckala se mentolovou zubní pastou, vyplivla ji do umyvadla a pustila se do podrobnější inspekce ranky.

Promodralý, červený otisk lidských zubů bylo dobře vidět, překrýval starou jizvu, kterou zanechal Angel. Spike ji kousnul tvrdě, skoro až do krve, taktak že neporušil kůži. Když se jí dotkla, ořepala se a upřímně zadoufala, že brzy zmizí. Do té doby může nosit šátek, tak se parta nedozví—

Moment, co se nedozví? Že se Spikem strávila noc a oddávali se divokému sexu? Že je pořád natolik upír, aby kousal, kdy se vzruší? A že mu to dovolila?

Uchechtla se. Byla si docela jistá, že každá osoba na této usedlosti věděla, co měla se Spikem za plány, když ho vlekla pryč. Nemělo smysl snažit se otisk schovávat,

vlastně se jí líbil.

Zabalila se do obrovské osušky a odešla do kuchyně. Doufala, že tam najde nějaké jídlo. Otevřela lednici a dost ji zklamalo zjištění, že je prázdná, až na sklenici plnou extrémně nevábné krve. Spěšné prohledání skříněk nevyneslo nic lákavějšího než krabici sušenek s cibulovou příchutí a zavařovačku s burákovým máslem. S nespokojeným povzdechem si odnesla sušenky do ložnice, usedla do křesla, chroupala je a koukala na spícího Spika.

Minulou noc byl tak zvláštní, pomyslela si, když dojedla kvekry a vydala se pro burákové máslo. Zdál se skoro vyděšený – jako kdyby se s ní nechtěl příliš sblížit. Odšroubovala víčko sklenice s logem *Petera Pana* a v duchu se ponořila do vzpomínek...

"Promiň mi to," zašeptal.

Neměla čas uvažovat, co tím myslel – bez meškání se do ní zakousnul. Vzplanula v ní bolest, propálila si cestičku od hrdla až k pulzujícímu klínu. Zařvala na něj, vši silou ho udeřila z boku do hlavy. Povolil stisk zubů, odtáhl se od jejího hrdla, podíval se na ni se zděšeným, provinilým výrazem ve tváři, a pak se pokusil uprchnout z obklíčení jejích nohou.

Sevřela ho stehny, popadla za vlasy a surovým trhnutím si přitáhla jeho tvář. Znásilnila mu ústa – pro způsob, jakým ho přinutila dát rty od sebe a vrazila mezi ně jazyk, jiný popis neexistoval. Pral se s ní, odstrkával ji, snažil se uniknout. Neúnavně pokračovala v útoku, zkoumala mu patro, okusovala rty, olizovala citlivé zuby, dokud nezačal příslušně reagovat. Zabavila mu jazyk, vcucala ho do svých úst a lačně sála. Vsunula ruku

mezi jejich pevně semknutá těla a nahmatala jeho vzrušení.

Stejně jako tehdy úplně poprvé, mu neurvale rozepnula opasek, knoflík i zip kalhot. *Tenkrát* vytáhla ptáčka z budky surově, ve své netrpělivosti se nestarala, jestli mu neublíží. *Tentokrát* se pokusila být něžnější, pustit ptáčka z klece, aniž se do něho zakously zuby zipu a pocuchaly mu peříčka.

Cítila, jak ho překvapilo, když ho začala jemně laskat a hladit. Pokusil se odtrhnout rty, věděla, že se jí chtěl podívat do očí, ale vjela mu prsty hlouběji do vlasů a uvěznila ho, zatímco druhou rukou pumpovala a opřela ptáčkovu hlavičku o své břicho. Zasténal jí do úst a začal tahat za její džíny.

Proč jen jsem si dneska nevzala sukni, ptala se v duchu sama sebe. Zoufale mu chtěla poskytnout okamžitou rozkoš.

Nechala jeho ústa na pokoji, odhákla kotníky a svezla se na kolena v jediném plynulém pohybu. Dříve, než stačil zareagovat, pevně sevřela úzké boky a vzala ptáčka do kluzkých rtů. Sála a polykala. Za pomoci silných svalů krku přirážela hlavou tak mocně, že se jí musel zapřít rukama o ramena, aby nepřepadl dopředu.

Přivedla ho tím k nepříčetnosti až do té míry, že se rychle udělal – což bylo neklamným důkazem naprosté ztráty kontroly. Když jí plnil ústa semenem, prakticky se na ni zhroutil a hlasitě vzýval její jméno.

Buffy zůstala ve stejné pozici, dokud si nebyla jistá, že je prázdný, poté opatrně sklouzla rty z nyní již měknoucího moudivláčka a při tom ustrkávala zatoulané kapky. Zvedla se na nohy, a když se zakymácel, přidržela ho.

Nechápavě na ni koukal zpod obočí, dokud významně

nezaklonila hlavu a celou úrodu nespokla. V šoku vytřeštil nevěřící oči. Byla jeho reakcí přímo nadšená.

Poprvé mu poskytla rozkoš dřive, než se domáhala své vlastní.

Jejich sex byl vždycky o ní a o jejích potřebách – nikdy o něm. Používala ho, zneužívala ho, nevážila si ho, a oba to věděli a přivykli tomu.

Zpočátku, když byla ještě otupělá z hrobu, ho potřebovala, aby jí pomohl začít něco cítit. Bral ji na temná a vzrušující místa, do divoké a nebezpečné společnosti. Dělal mu věci, nutila ho, aby jí dělal věci, o kterých by do té doby neuvěřila, že by se jí vůbec kdy mohly líbit. A líbilo se jí to všechno. Postaral se o to. Uspokojil všechny její potřeby – ať už byly jakékoli. Když mu potřebovala ublížit, aby mohla mít ráda sama sebe, nejenže jí to dovolil, on ji k tomu dokonce ještě povzbuzoval. Cokoli, čeho se jí zachtělo, jí s radostí poskytl. Párkrát žádal něco víc – nějaké hlubší city – odmítla ho, udeřila ho, opustila ho. Dotlačila ho k věcem, které ho málem zničily.

Potom, během těch finálních dní v Sunnydale, ho potřebovala znovu. Dovolila mu, aby jí dodal pocit, že je důležitá a nezbytná – a on to udělal. Upřímnými slovy od srdce a něžným uctíváním jejího těla, jí dal sílu bojovat, přežít a vyhrát.

Ona mu nedala na oplátku vůbec nic.

Až doteď, pomyslela si. Z neustále ohromeného výrazu jeho tváře usoudila, že zřejmě odvedla fantastickou práci. Olízla si rty a zakřenila se na něj. Už v duchu sprádala plány, co s ním provede příště.

"Já ti přece povídala, že jsem se změnila," poznamenala těsně předtím, než ho popadla za boky a zvedla do vzduchu. Přistál přesně uprostřed postele a ona

si na něj vylezla dřív, než matrace přestala pérovat a on nadskakovat. "A hodlám ti předvést jak moc a děsně si to užít."

Začala mu svlékat šaty, a jakmile odhalila bledou kůži, líbat ji a olizovat, a on na ni mlčky zíral. Jednou se pohnul, aby se jí pokusit dotknout, ale plácla ho po rukách.

"Kšá, kšá," odehnala ho. "Jenom hezky lež a užívej si. Všechno ostatní nechej na mně."

Když už před ní ležel, jak ho pán... jinak... docela nahatý od hlavy až po paty, zarazila se.

"Buffy?" hlesl, vypadal sladce zmatený a lehce znepokojený.

"Prostě si užívám vyhlídku, má lásko," vysvětlila, zatímco ho požírala očima.

Měla v plánu znovu ho vysát dosucha, ale zjistila, že její zrádné tělo si to představovalo krapet jinak. Stáhla si halenku a vyvrtěla se z džínsů. Pokusil se posadit, ale zatlačila ho zpátky dolů. Ležel na zádech, ruce za hlavou a prsty obtočené kolem železných tyčí čela postele. Penis stál v pozoru a mírně se kymácel, jako by ji vábil k sobě. Sedla si na něj obkročmo a pomalu se spouštěla níž, dokud u ní nezaklepala na vrátka tmavá hlavička. Naklonila se dopředu, ruku s roztaženými prsty mu položila na pevné břicho, aby udržela rovnováhu, a pak se spustila dolů. Cítila jeho úd, pronikl do ní a ona se kolem něho roztáhla, obklopila ho, objala a přivítala.

Naplnil ji a chrpové oči se zaklesly do smaragdových. Ano, toto chtěla, po tomto marně toužila, tohle jí během těch posledních osamělých let chybělo nejvíce. Pohled jeho očí, když byl hluboko uvnitř ní. Ten uctivý, nevinný, užaslý výraz, který se mu odrážel ve tváři kdykoli připustila, aby se s ní sblížil.

Pohybovala se na něm v rytmu starém jako lidstvo samo. Možná starším. Zvedala boky, svírala vnitřní svaly a poté opět klesala. S požitkem pozorovala, jak se mu rozostřily zorničky a roztahovaly se stále víc, dokud okolo černé panenky nezbyl jen tenký kroužek modři. V tom okamžiku znehybněla.

"Miluji tě, Spiku." Zvedala se, dokud v ní nezbyla jen hlavička. "Vždycky tě budu milovat, stůj co stůj." Dosedla a přijala ho do sebe celého, až po kořen. "Slibuji, že nikdy nedovolím, aby se mezi nás..." Zavrtěla boky, aby se zabořil ještě hlouběji. "... něco znovu..." Jednou rukou sáhla za záda a vzala do dlaně anglické rodinné stříbro. "... vetřelo." Něžně je mačkala, pohnula boky a vrátila se k mocnému rytmu. Nahoru a dolů. Nahoru a dolů. Svírala ho a povolovala a zase svírala v hlubině lůna. Hladila jeho nejlepšího přítele a jemně popotahovala šourek.

Zatímco ho vyjížděla, sladce se o něj třela a postrkovala je o ten kousek, co jim scházel k uvolnění, oči se mu obrátily v sloup, ústa otevřela a ve tváři se objevil extatický výraz.

Probudila Spika polibkem.

"Vstávat a cvičit, ospalče," zaspívala, zatímco zvědavými prstíky mapovala údolí a kopce jeho hrudi. "Buffy má pořád hlad."

"Errmm," zachrčel a odkulil se od ní.

Dívala se na nahá záda, která jí nastavil... a hříšně se usmála.

"Buffy!" zařval v šoku, když mu přejela prsty po obratních páteře od šíje až do žlábků mezi zadními tvářemi.

Otočil se a stydlivě si přitáhl prostěradlo na prsa, jako nějaká viktoriánská panna, což ji rozesmálo.

"Nakrm mě, Spiku," poručila si, když přelezla po matraci až k němu.

Rty se mu měkce zaoblily a oči zahřály. "Tak to honem polez, lásko. Mám tady jako z uděláním jeden křehký špalík na žužlání," zavrkal svůdně.

"Vážně?" ožila. "Protože jsem myslela toast."

Zamrkal.

"A pomerančový džus. Možná kávu?"

Protočil oči a znechuceně se opřel o čelo postele. "Tys mě vzbudila, abys mi řekla, že chceš snídani?"

"Jo."

"Tak si ji dej, mazlíčku. Dole je kuchyně dost velká na to, aby nakrmila rotu vojáků.

"Chci, abys šel se mnou," našpulila rtíky.

"Proč?"

"Protože tě... ty hloupý, zpropadený, nehorázně nádherný a pekelně sexy upíre, miluju a už nikdy se od tebe nechci vzdalit."

Tváře se mu propadly.

"Buffy, tys to pořád ještě nepochopila. Změnil jsem se. Já jsem byl... Já..."

Položila mu dlaň na pus, aby nemohl vyslovit to, co měl na jazyku, ať už to bylo cokoli. "Zmlkni, Spiku," nařídila. "Prostě drž klapačku a poslouvej mě. Ať už jsi byl kdekoli, ať už se tam stalo cokoli, ať už ses změnil jakkoli – na tom nezáleží. Miluju tě takového, jaký jsi, a slibuji, že to tak zůstane navěky. Rozumíš?"

Přikývnul jí pod rukou.

"Bezva." Šťastně se zazubila, vytáhla ho z postele a nasměrovala ke koupelně. "Osprchovat," nařídila. "A Spiku?" Trochu nejistě se na ni ohlédl. "Až tam budeš,

neopovažuj se udělat si něco příšerného s vlasy." Zvedl ruku a zamyšleně si prohrábl vrabčí hnízdo na hlavě. "Na gel rovnou zapomeň," zvýšila hlas. "Zato si nezapomeň vyčistit za tesáky!" zavolala, ještě než se za jeho rozkošným pozadím zaklaply dveře.

Když zvedla ze země včerejší oblečení, ohrnula nos. Zavazadla měla pořád ještě v Jeepu. Trochu ji překvapilo, že je nikdo nepřinesl nahoru. Nasoukala se do džínů a pak zkusila protřepat halenku, ale zůstala pomačkaná. S povzdechem si ji natáhla a začala se shánět po Spikově úboru.

V době, kdy vyšel z koupelny, měla podle svého názoru všechno. Ačkoli najít triko jí chvíli trvalo. Jak skončilo pověšené na lustru, pro ni bylo záhadou. "Kápní božskou, co ta šedá od hlavy až k patě?" zeptala se, když zvedla kožený plášť a začala si ho blíže prohlížet. Neměl sice stejný šmrnc, jako míval ten starý, ale celkem by ušel – být černý. "Řekla bych, že si sám pereš a místo aviváže přidáváš do pračky bělidlo, ale pochybuji, že se dá odbarvit kůže. Nebo jo?"

"Já to očividně svedu," pokrčil rameny, zatímco se soukal do šedivých kalhot. Posadil se na židli, aby si natáhl stejně šedé ponožky. Nazul si šedé boty a vstal. Přetáhl si přes hlavu šedé tričko, zastrkal si ho do kalhot, pevně přitáhl šedý opasek a zapnul stříbrnou sponu.

Podala mu šedý kožeňák. Když strčil paži do rukávu a přehazoval si ho přes ramena, vrhl na ni podivný pohled.

"Líbí se ti ta nová barva?" zeptal se, a nyní byla na řadě ona, aby pokrčila rameny.

"Ujde, ale černá ji sekne víc."

"Taky myslím," přitakal, otevřel dveře na chodbu a dal jí přednost. "Ale—"

"Rono!" vypískla Buffy, když skoro vletěla do náruče

černé perle. "Co tady...?"

Přemožitelka ji popadla v podpaží a prakticky vynesla ze dveří. "Buffy, ty seš v pořádku!" vyhrkla s jasně patrnou úlevou.

"Jasně, že jo. Proč bych neměla být?"

Rona si Spika stojícího na prahu změřila dlouhým, zkoumavým pohledem. "Giles chce s vámi oběma mluvit v knihovně. Takže tam OASP. *Okamžitě a střelhibtě poletíte,*" přeložila, když na zkratku Spike jen vytřeštil oči pod nechápavě zvednutým obočím.

"Jasná zpráva," souhlasila Buffy. "Ale až se najím. Padám hlady... kruci, Spiku," zkroušeně mrkla na upíra. "Zapomněla jsem ti ohrát krev. Chceš, abych—?"

"Jsem si jistá, že Spike je po minulém jídle stále ještě sytý," pronesla temně Rona.

Spike strnul.

Buffy se dívala z jednoho na druhého, tušila, že jí něco uniká. "O co tady jde?"

"Giles to vysvětlí," odtušila Rona. Gestem Spikovi naznačila, aby ráčil vyjít z bytu. Cestou do knihovny pak kráčela těsně za nimi. Ani na okamžik nespustila upíra z očí.

Zadní dveře podkrovního apartmá – Willow byla tak upřímně odhodlaná poskytnout Buffy soukromí, že na tento vchod nevložila žádné ochranné kouzlo – se potichu otevřely. Z hustého stínu schodiště se vyloupily dvě zahalené postavy a vstoupily do Buffyny ložnice.

Kapitola 12

Když se karty obrátí... začnou se dít věci

Kennedy ujížděla po Silnici 5 k městu a soptila vzteky.

Zrzka ji přiváděla k šílenství.

Neklapalo to mezi nimi už hezky dlouho. Věděla to, ale nevěděla proč. Rozhodně udělala všechno, co ji napadlo, aby učinila Willow šťastnou – v posteli i mimo ni. Pořád ji dovedla rozpálit, až ty ohnivé vlásky jemně praskaly žářem a Willow lapala po dechu. Stačilo povolat do služby *okovaný* jazyk.

Ne, v ložnici nikdy problémy neměly.

Kamenem úrazu byla vždycky magie.

Jakmile se při kouzlení něco zvrtno, z nějakého důvodu Willow pokaždé obviňovala ji. Což bylo naprosto nefér. Copak Willow v čarování odjakživa nepodporovala? Nikdy si ani slůvkem nepostěžovala na pach bylin ani na ty odporné věci, které se vznášely v zavařovačkách, co měla Willow na stole. Ve skutečnosti ten podivný čarodějnický životní styl nejen podporovala, ale také aktivně povzbuzovala. Neustále se snažila pozvedávat Willowinu občas nabouranou sebeúctu. V jednom kuse jí povídala, že je nejlepší, největší, nejvíc sexy... že je bohyně. Co víc mohla Willow chtít?

Nějakou pesimistickou, pohrdavou, přemoudřelou módní katastrofu s proříznutou pusou a dredy na hlavě?

Kennedy zasyčela a volant nákladáku v jejích rukou zaskřípal natolik zlověstně, že se probrala a znovu se soustředila na své okolí. Nalevo se objevily mohutné

stavby, letitá obilní sila. Zahnula směrem k nim, a když se jí do cesty postavila brána zavřená na řetěz, prostě dupla na plyn a překážku srazila k zemi.

Zaparkovala před zchátralým vchodem a vyrazila na obhlídku. Procházela starými sklady a hledala něco zlého. Něco s předkusem, něco bez duše, něco takového, jako byl ten prohaný bastard Spike, aby to zabila a zmrzačila a mučila. Pořadí si ještě promyslí. Potřebovala násilí. Potřebovala něco zamordovat. Potřebovala—

"Potřebuješ pomoci s Willow."

Hlas promluvil těsně za ní. Lekla se, zvedla kolík a zaútočila. Když se zbraň přiblížila k nadřům osoby, které hlas patřil, Kennedy ji poznala a vyvalila oči. Nepokusila se však úder zastavit, naopak vlila do paže další sílu. Dřevěný hrot zajel hluboko... a pak nerušeně prošel postavou. Kennedy ztratila rovnováhu a její tělo následovalo kolík. Hladce proletěla éterickou bytostí a rozplácla se na mlatě. Umělecký dojem, nula nula nic.

"Ty seš ten První," rozkřikla se zadýchaně, zatímco ležla po ruku a po kolenou co nejdál od něj.

"Ne," hleslo zjevení. Mělo popelavě blond vlasy, něžné oči a zvláštní úsměv, při kterém zvedalo jen jeden koutek úst. "Já jsem Tara."

"Ale... ty seš přece mrtvá nebo ne?" ujišťovala se podezřívavě Kennedy. Toho bohdá nebude, aby se nechala opít *prvním* rohlíkem, na který narazí.

"Svým způsobem ano."

"Mě neoblbněš," prohlásila, jen co se zvedla na nohy a obrátila se k přízraku čelem. "První *vždycky* přichází převlečený za mrtvé lidi."

"Za všechny ty měsíce v Sunnydale, objevil se někdy jako já?"

Kennedyina tmavá obočí sjela k sobě. "Ne."

"To proto, že nemohl," vysvětloval duch. "Víš, já jsem příliš mocná čarodějka, než aby na sebe mohl vzít mou podobu." Tara sklonila hlavu a pod závojem vlasů se potutelně usmála. "To je také tajemství jednání s Willow."

Kennedy se zamračila. "Nemám ráda hádanky."

Tara si oponu vlasů zastrčila za odstávající ucho. "Ale Willow ano," vysvětlila tiše. "Má ráda výzvy a přitahuje ji moc. Musíš být taková, jestli si ji chceš udržet – přimět ji, aby tě milovala tak, jako stále miluje mě."

Willow měla fotky Tary pořád schované na dně zásuvky svého stolu. Kennedy nikdy nechápala, co na té zavalité blondýně s myšími vlasy viděla... až doteď. Tara doslova vyzařovala sexualitu. Oči měla něžné, přesto šibalské. Jako by znala nějaká pikantní tajemství. Lososově růžovými rty věčně nějak kroutila, ale na půvabu jim to neubralo, nýbrž naopak. Loudily o polibek. Její tělo bylo i přes svou nemotornost neskonale smyslné. Měkké křivky a něžné oblíny vybízely k pomazlení... a bližšímu prozkoumání.

Není divu, že ji Willow pořád miluje, pomyslela si Kennedy.

"Co teda chceš?"

"Pořád ji miluji, víš?" zašeptala Tara a něžné oči jí zvlhly citem. "Tak chci, aby byla šťastná, a myslím, že bys mohla být tou, se kterou to štěstí najde." Plné rty se sladce usmály, ale byl to smutný úsměv. "Mohu ti pomoci, pokud mi to ovšem dovolíš," nabídla se. "Mohu ti mnohé povědět. Dát ti svou moc." Oči jí zazářily upřímností přes závoj neprolitých slz. "Mohu ti dát Willow – jediné, co musíš udělat, je..."

Všichni byli shromáždění v knihovně a čekali.

"Co bude teď? Cítím se, jako by si mě zavolali na kobereček do ředitelny," poznamenala Buffy, když se rozhlédla po napjatých tvářích svých přátel. "Bez urážky, Robine."

"Nic se nestalo," ujistil ji tichým hlasem, současně však pozvedl samostříl a zamířil jejím směrem.

Sotva však pochopila, koho má na mušce, strnula.

"Buffy, prosím, ustup stranou," požádal unaveně Giles. "Spike je—"

"Můj," vyštěkla a zaškaredila se na své přátele. Ustoupila, ale tak, aby Spika co možná nejvíce kryla vlastním tělem. "Muselo vám všem hrábnout, jestli si myslíte—"

Giles to zkusil ještě jednou. "Buffy, prosím, poslouvej—"

"Poslouvej? Nikoho z vás už poslouchat nebudu. S tím jsem jednou provždy skončila," odvětila chladně. "Já myslela, že už jste se s tím vyrovnali... smířili se s tím, jaká jsem a co chci. A vy si teď troufáte..."

"Je možné, že zabil," pronesl Giles do její tirády.

"... předvolat si mě sem jako nějakou školačku a..." pokračovala bez přerušení.

"Mohl by být zlý," dodal Xander.

"... vyhrožovat mému—"

"Buffy, on ztratil duši!" vykřikla plačtivě Willow.

Konečně v šoku zmlkla, čelist jí poklesla, až pootevřela pusou.

"Omlouvám se," vzlykala Willow. "Je mi to *tak* líto."

Buffy zavřela ústa, polkla a pak se zhluboka nadechla. Aha... tohle měl tedy Spike na mysli. Toto se jí pokoušel říci. Nedovolila, aby jí to pověděl. Neposlouchala, nechtěla to slyšet. Místo toho mu zakryla

pusu a zapřísahala se nehynoucí – a bezpodmínečnou – láskou.

Zašmátrala za sebou po Spikově chladné ruce, zmáčkla ji a přitiskla se k němu. "Duše sem, duše tam, kašlu na to, miluju ho," prohlásila vzpurně, zvedla bradu a rozhlédla se kolem sebe. Jen ať si zkusí proti němu říct jediné slovo.

"Zavraždili přemožitelku, vysáli ji do sucha a nechali ležet v hrobce," oznámila zezadu Rona, která jim odřízla ústupovou cestu.

"To ještě neznamená, že to udělal Spike," vyprskla Buffy.

"Stalo se to tu noc, co dorazil," upozornila Faith.

"Ale Spike by nic takového neudělal." Buffy se otočila a s důvěrou pohlédla na svého upíra. "Tak jim přece pověz, žes to neudělal," pobídla ho.

Provinile se jí podíval do očí, odchýlil rty, aby promluvil a... a ona poznala, co řekne.

"Ne!" zaječela, když ho udeřila do úst tak tvrdě, že člověku by tím zlomila čelist. Uhodila ho takovou silou, že upíra srazila k zemi... a hlavně mu zabránila učinit doznání. "Jak jsi mohl!" Kopl ho do hlavy. Odletěla mu dozadu a Spike se bezvládně převalil na bok. Zvedla nohu, aby kopl znovu a—

Něco těžkého se na ni vrhlo a srazilo k zemi pro změnu ji. "Buffy, poslouvej," funěl Xander ležící jí na hrudníku. "Můžeme ho spoutat, dokud... ve sklepe je taková místnost. Mohl bych tam zabetonovat pár mříží a—"

Odstrčila ho a vyskočila na nohy.

"Nebo můžeme kontaktovat Rileyho," navrhl pohotově Giles. Buffy se k němu otočila. "Jsem si jist, že nám pomůže sehnat jednoho z těch chirurgů, co

pracovali pro Iniciativu. Mohli bychom jim zaplatit, co si řeknou, aby ten čip dali zpátky."

Buffy jen zírala.

"A pořád je tu ještě ta Angelova kletba," navrhla nesměle Willow.

Buffy měla pocit, že se svět naklonil a ona teď pomalu klouže přes okraj. Scoobies se snaží chránit Spika *přede mnou*? Oni se vážně museli zbláznit.

"Nikdo," zhluboka se nadechla a odešla se postavit nad Spika. "Nikdo ho nebude spoutávat ani zavírat do klece, ani mu strkat do hlavy čert ví jaká elektronická hejblata, ani..." otočila se na Willow "... ho proklínat a tím mu v podstatě nasazovat pás cudnosti, ze kterého by nebyl zoufalý jenom on."

A právě v té chvíli, když byla Buffyina pozornost plně soustředěna na Willow, se Faith pokusila vyřešit celou situaci po svém. Vrhla se na upíra a kolík držela ve smrtícím stisku, namířený na jeho hrud'. Nebýt Dawn, jenom by se po něm zaprášilo. Jenomže ta nebyla včerejší a už hodnou chvíli něco na ten způsob čekala. Nejmladší Summersovic kočka vytrčila dlouhou končetinu a podrazila Faith nohu. Kolík určený do Spikova srdce se mu místo toho víceméně neškodně zabodl do ramene.

Zavyl bolestí.

Buffy zařvala vzteky.

"Akorát jsem se snažila pomoci, B. Věděla jsem, že ty bys toho nikdy nebyla schopná, a tak mě napadlo—"

Buffy bez řečí popadla blábolící Faith a hodila ji na Robina... manželé vletěli do polic plných okultní literatury. Potom vytrhla Spikovi kolík z ramene a svezla se vedle něho na kolena. Něžně zvedla zraněného milence a vzala ho do náručí. Vzhlížel k ní a úžasem

kulil oči.

"Odvezu ho pryč," slíbila poté, co jí noční můře podobná vize, jak se Spike rozpadá a mění v oblak prachu, naplnila zděšený mozek. "Vezmu ho na nějaké místo, kde nebude v pokušení – kde nebude moct zabíjet. Třeba na opuštěný ostrov." Chovala jeho světlounkou hlavu, tiskla si ji na prsa a posmrkovala. Ucítila, jak ji chabě objal kolem pasu a něžně ho políbila. Věděla, že za žádnou cenu nedopustí, aby mu někdo ublížil. Však ona už přijde na nějaký způsob, jak ho udržet v bezpečí. "Budu ho hlídat jako ostříž," slibovala současně sobě i svým přátelům. "Nenechám ho—"

"Dej pryč své špinavé pazoury od našeho *Jediného Vyvoleného*," zahřměl něčí hlas tak hlasitě a mocně, že se knihy na policích roztancovaly a několik se jich překotilo.

Kde se vzali, tu se vzali, nad Spikem a Buffy stanuli dva cizinci v pláštích s kápěmi. Ve stínu kapucí jim v místě, kde by čekala oči, žhnuly rudé plamínky. Nic víc z nich vidět nebylo.

"Nakázal jsem ti, abys dala ruce pryč, oplzlá stvůro," promluvila znovu jedna z postav.

Buffy sevřela Spika pevněji. Ať už byly tyhle věci čímkoli, nenechá mu ublížit.

"Sukubo!" zasyčela ta kreatura. Poté shodila plášť a...

Třípodlažní místnost náhle zalilo jakési neuvěřitelně jasné a úžasně bílé světlo. Dosáhlo do všech koutů a výklenků, kam nikdy dříve nebylo pořádně vidět. Buffy sešklebila obličej a v oslnivé záři, která vycházela z jeho téměř nahého těla, zamžourala na cizince. Zvedl ruku a z pěsti mu vyrašila ohnivá čepel. Pozvedl meč ukutý ze samého ohně a ťal jím do Buffyiny ohromené tváře.

Spike ožil.

Vztáhl ruku a zkušeně vykryl ránu vedenou planoucím mečem. "Nechejte ji být!" zavyl, v mžiku vyskočil na nohy a postavil se mezi Buffy a toho—

"Jé, no páni," vydechla Willow. "Já to nezkazila. Já to nezkazila."

"Jdi mi z cesty," nařídila ta muži podobná kreatura Spikovi, když opět pozvedla meč. "Tys připustil, aby tě zkazila, oslabil, zlákala k ignorování tvého svatého poslání a stáhla zpátky do tohoto přizemního smrtelného kolotoče."

Spike však dál stál jako přikovaný a tvrdohlavě kryl Buffy.

"Poslechni," nařídilo druhé individuum hlubokým, hřmotným hlasem. Poté si i ono sundalo plášť. Jako zázrakem se cizinců na zádech objevila třpytivá, zářící, zlatá křídla a oslnivé světlo v knihovně bylo rázem dvojnásob jasné.

"Andělé," zašeptal Giles s posvátnou úctou.

"Démoni světla," upřesnila Willow. "Jsou to—"

"Jsi jedním z nás," připomněl Spikovi první anděl. "Je tvou svatou povinností—"

"Leda hovno! A vy se běžte vycpat, zapráskaní ignoranti s mozkiem menším než špendlíková hlavička. Nejste nic víc než banda přihrátejch opeřenců. Rozhodně nejsem jedním z vás. Já jsem totiž *Spike*—"

"Ty jsi náš *Jediný Vyvolený!*" vložil se do toho anděl číslo dvě pateticky. "Jsi *šampion!*" zahřměl a na podlahu popadaly celé řady knih. "Jsi *cherubín!*" Popraskaly okenní tabulky a sklo se vysypalo. "A ona..." Rudé oči sálající záští se obrátily k Buffy stojící kousek za Spikem. "Ona a její druh je *pod tebou!*" Masivní stůl začal pod nápořem energie vyzařující z anděla

poskakovat na dřevěných nohách, až se otočil úplně kolem dokola.

Buffy zalapala po dechu ponížením. Ale nepálila ji jen andělova pohrdavá slova, nýbrž také jistá dávná vzpomínka. Jednou řekla Spikovi něco velmi podobného a nikdy dřív jí nedošlo, jak moc ho to muselo tenkrát zabolet.

"Tak to by stačilo, hoši," postavila se po bok svému druhovi. "Nejvyšší čas, abyste sbalili harfičky a odtáhli na zimu do teplých krajin, vy pernaté hříčky přírody."

"Mlč, povětrnice," okřiklo ji číslo jedna povýšeným tónem, načež se obrátilo ke Spikovi. "To kvůli této stvůře jsi nás opustil? Nezachází s tebou o nic lépe než předtím... stále prolévá tvou krev." Mávnutím zářící ruky ukázal na Spikova zranění. "Nyní skončeme tuto pošetilou frašku. Splň úkol, k němuž jsi byl vyvolen," nařídil. "Očisti svět od *ohavností*... pozabíjej je!"

"Ne," zasyčel Spike skrze tesáky a lidská tvář se mu zkřivila v upíří.

"Pak to tedy učiníme sami!" Andělé si přitáhli křídla těsně k tělu, zvedli meče a rozběhli se k Buffy. Spike se jim postavil do cesty a...

... rozzářil se. Z hloubi jeho tělesné schránky vyrazilo jiskřivé světlo a obklopilo ho jako bělostná, oslnivá aura. Celý zbělal, šed' šatů a pláště se proměnila v nejčistší bílou. Ze zad mu vyrazila křídla. Větší a nápadně odlišná od opeřených výrůstků *à la holub*, co prve vyrašily andělům. Zdálo se, že jsou tvořena světelnými vlákny – zlatými a stříbrnými, rudými a bílými – z nichž šikovně prsty nebeských přadlen utkaly pružná křídla, jež svou stavbou připomínala křídla netopýří. Roztáhl je doširoka a poté zvedl vysoko nad hlavu.

S divokým zavrčením přijal Spike andělovu výzvu.

Holýma rukama sevřel meč spravedlivého ohně a samozvanému puristovi ho prostě vytrhl. Zvedl hořící čepel a plameny pročíslly vzduch. Odzbrojenému andělovi prošlo hrudí plápolající kopí a srazilo ho k zemi. Kreatura měla stěží čas zasténat. Než se kdo nadál, zhroutila se do sebe a poskládala se jako domeček z karet. Toliko bílá šmouha na dřevěné podlaze označila místo andělova posledního odpočinku.

Ten druhý byl pohotovější. Chytil do ruky blesk. Potom zkusmo švihl čepelí a znovu se pokusil zaútočit na Buffy. Vyšla mu na půl cesty vstříc. Přece nedopustí, aby všechnu tu legraci vyžral Spike. Náhle jí však už důvěrně známé zářící křídlo zatarasilo výhled. Vztekla do té gumovité, třaslavé blány šťouchla.

"Dej pryč tu věc!" zasyčela na Spika a z čiré podrážděnosti si do křídla bouchla. Bytostně nesnášela, když se jí něco pletlo pod nohy. Křídlo se však odstředivou silou zhouplo nazpět a oplatilo jí to. Žuchla na zadek a ještě pár stop popojela. "Au," ulevila si. "To byl podraz." A nebyl poslední.

Jak se totiž anděl hrnul kupředu, Spike se protentokrát na meč vykašlal a pernatému démonovi jednoduše podrazil nohy. O zlomek sekundy později se mu snesl na hrud'. Spikova zářivá křídla sice oba zakrývala a znemožnila divákům sledovat vlastní akci, uši jim však – bohužel – zacpat nedovedla. Zpoza stříbro-rudo-zlato-bílého paravánu se ozývaly nechutné zvuky – trhání masa, praskání kostí a čvachtání vnitřností.

Spike se narovnal a stanul na nejnovější bílé skvrně, čímž nadmíru zručně demonstroval lidové rčení: *a zbyl po něm jen mastnej flek*. Vlastně bílej flek.

Křídla se složila a pozvolna jakoby splynula s jeho

zády. Otočil se a předvedl předek těla zaneřádný nejen od krve. V ruce držel srdce, které vyrval andělovi z hrudi. Ještě z něho kapala krev. Karmínová tekutina mu stékala po předloktí, vsakovala se do bělostného rukávu a poté... beze stopy mizela v bílé kůži. Během chvilky byl Spike zase čist'ounký a bílounký.

Buffy se s hekáním vyškřábala na nohy a masírovala si bolavou zadničku. "Když nic jiného, ušetříme za čistírnu," poznamenala pragmaticky.

Kapitola 13

Když se karty obrátí... vycházejí najevo tajemství

Do knihovny vešla Rona s J.C. v náručí.

"Našla jsem ho bloudit po chodbě," vysvětlila, když pokládala kocoura Willow na klín. Nenápadně se naklonila mezi Gilese a zrzku. "Dole je kapitán Becková z šerifova oddělení," zašeptala.

"Dobrý bože, ještě to nám scházelo," *zaradoval* se Giles. "Co bude dál?"

Mimoděk následovala jeho pohled k novému chrličí, jenž teď zdobil hořejšek knihovny. Z příšeří nad vrchními policemi se linula jemná záře bílé pleti a vlasů, o kvádru nemluvě. "Pořád ještě neslezl dolů?" konstatovala očividně.

"Dokonce se ani nepohnul, už celé hodiny," přisvědčil Xander. Zhroutil se na židli vedle Gilese a hladově hrábl do krabice s popcornem ochuceným karamellem a promíchaným s arašídy. "Jenom se tam takhle krčí jako

strašidelný netopýří albín."

Z druhého konce místnosti se na něj zaškaredila Buffy. Buďto měla tak skvělý sluch nebo byla natolik vyladěná na cokoli, co se týkalo Spika, že se zamračila automaticky. Xander jen protočil oči a pokrčil rameny.

"Technicky vzato se netopýří nekrčí," přispěl se svou troškou do mlýna Andrew. Vyskočil si na stůl mezi Xandera a Gilese. "Visí hlavou dolů za nožičky."

"A předpokládám, žeš je studoval?" podotkl Xander.

"No, ne tak docela, ale viděl jsem úplně každou epizodu *Munsters*," vysvětlil hrdě a rozverně komíhal nohama.

Giles se zmohl na vyčerpaný dotaz: "Monster?"

"*Munsters*," opravil ho Andrew. "Dědeček byl *ú-pír*."

"Dědeček Munster?" otázal se zcela zmatený Giles.

"Ale ne. Jeho zeť, Herman, byl Munster... a monstrem vlastně taky. Vypadal trochu podobně jako Frankenstein ve stylu Borise Karloffa, ne—"

Giles sundal brýle a opřel si čelo o stůl.

"Co s tou kapitánkou?" zeptala se Rona dřív, než stihl začít bušit hlavou o masivní stolní desku.

"Zajdu za ní dolů," pronesl Giles tónem, který dával tušit, jak se mu ulevilo, že měl důvod opustit knihovnu. Věnoval Spikovi poslední dlouhý, nic nechápající pohled, načež doprovodil Ronu z místnosti.

"Kam to šel?" zeptala se zvědavě Buffy, když si s Dawn přisedly ke stolu k Willow, Xanderovi a Andrewovi. Pan & paní Woodovi byli za útok na Spika z užšího vedení vykázáni.

Xander pokrčil rameny. "Kdosi přišel," odušil lakonicky. Hodil si do pusy hrst karamelového popcornu a žvýkaje ukázal nahoru. "Měl bych s ním něco udělat," zahuhňal s plnou pusou.

"Se Spikem?" Buffy okamžitě zpozorněla a najela na ochranný režim.

Zavrtěl hlavou a polknul, než promluvil. "S tím velkým oknem."

Všichni vzhledli k oknu, které měl na mysli. Nebo lépe řečeno k zarámované díře, kde bývalo. Sklo se během bitvy s anděly rozbilo a vysypalo. Stejný osud postihl také všechna zbylá okna. Jenom zaměst střeby jim trvalo dobrou hodinu. *Velké okno* bylo úplně nahoře a, jak už napovídal přívlastek, bylo mnohem větší než dlouhá, úzká okénka lemující druhé podlaží, aby se do knihovny prodralo alespoň nějaké přirozené světlo.

"Bojíš se, že by sem mohlo v noci napršet?" zeptala se Willow, která hned dostala strach o knížky a začala se mračit. "Můžeme přes ně zatím přilepit nějaký igelit, to by mohlo stačit, aby dovnitř nepronikala vlhkost."

"Spíš jsem tím chtěl říci, že by se nezaškodilo postarat, aby *jisté věci* nepronikly ven."

Willow zaostřila na otvor po velkém okně. Jako jediné bylo dost velké pro—

"Jaké věci?" zeptala se Dawn. Mezi řečí nenuceně zabavila Xanderovi krabici a začala v ní lovit buráky.

"Je pořádně vysoko," zapochybovala nahlas Willow.

Okno bylo jedním z nejvyšších bodů sídla. Čtyři patra nad zemí, z obou stran zcela nepřístupné.

"Má křídla," upozornil suše Xander.

"Páni!" vykřikla Dawn, když vzhledla od škatule s popcornem. "Ty čuně. Vyjedl jsi všechny... co je?" skočila sama sobě zmateně do řeči, jen co zaregistrovala Buffyinu pobledlou a vyděšenou tvář.

"Brzy bude tma," zašeptala Buffy a vstala.

"Mohl by mi někdo, *prosím*, povědět, o co jde?" zeptala se Dawn. Když nikdo neodpověděl na její vkus

dost rychle, tvrdě šťouchla Andrewa do žeber. "Spust'."

"Hej!" vykřikl bolestí. Přeháněl, jasně. "Xander si myslí, že Spike tam nahoře čeká, až padne tma, a bude moct na svých andělských křídlech vylétnout z okna," vysypal ze sebe co nejrychleji, zatímco uhýbal před Dawninými hrozivými prstíky.

Vzhlédla ke Spikovi. "Aha, to mě nenapadlo," vydechla.

Buffy rázně uzavřela diskuzi. "Musíme ho dostat dolů. *Hned.*"

"Eloise!" ozval se vřelý hlas z druhého patra. Muž, kterému patřil, vítal její sestru přívětivě, s radostí a také se zvláštní úlevou patrnou v tónu i v chování.

Lydii nejprve napadlo, že je to jeden z nejobyčejnějších milých mužských, které kdy viděla. Z místa, kde stála, hluboko pod ním ve Velkém sále, to vypadalo, že má na to rozložené tělo příliš malou hlavu. Co se brady týče, mohl soupeřit s [Jay Lenoem](#). Usměvavá ústa byla moc drobná a vlastně spíš dívčí. Nosu jste si taktak všimli. Šedivá očka se skrývala za brýlemi se staromódními drátěnými obroučkami. Vlasy jemné, řídnoucí a nepopsatelné barvy, snad nahnědlé blond.

Ale pak se dal do pohybu, promluvil, a jí nezbylo, než si ten neslavný první dojem poopravit.

Když sbíhal ze schodů a mrštně se vyhnul několika dívčínám, které vypadaly, že jen tak bloumají od ničeho k ničemu, jeho statná postava vyzařovala zkrocenou energii. Náhle působil až překvapivě elegantně. Lydia se přistihla, že očima mapuje pohyby jeho boků a žasne nad ladností, s jakou klouzal rukou po zábradlí.

"Vaše načasování bere dech," spustil vzrušeně s pohledem upřeným na Elly.

Při těch čtyřech slovech pronesených kultivovaným britským přízvukem přeběhl Lydii mráz po zádech. Přála si, aby tatáž slova místo její sestře pověděl jí – a ovšem s docela jiným významem.

Cestu mu zastoupila nějaká mladá žena. Tiše k ní promluvil – něco ve smyslu, že všechno je pod kontrolou – poplácal ji po rameni, rychle se kolem ní protáhl a už chvátil za nimi.

"Vyskytl se nám tu drobný problém, který spadá do vaší odbornosti," navázal, sotva po mramorové dlažbě dospěl až k nim. "Snad budete tak laskavá a—" Zničehonic zmlkl uprostřed věty, jako by si právě v tom okamžiku povšimnul Lydie a její uniformy. "Promiňte," hlesl, a ona nemohla neobdivovat, jak rychle se vzpamatoval. Jeho vzrušená tvář se uzavřela, zvážněla, a když se posléze zdvořile otázal: "Kapitán Becková, není-liž pravda?" měl svůj výraz opět perfektně pod kontrolou.

Lydia sklonila hlavu. Pokoušela se působit důstojně, ale ne odměřeně. Sebevědomě, ale nezastrašovat. Sexy, ale ne zoufale.

Viditelně ztuhl. Přimhouřil oči za nepříliš silnými skly, ale jestli ze zájmu nebo s obavami, tím si nebyla jistá. Nicméně, policajtský čuch jí napovídal, že... se tady rozhodně něco děje.

"Klid, Ruperte." Elly se jemně usmála. "Dovolte, abych vám představila svou sestru Lydii. Přece jsem vám o ní už vykládala, vzpomínáte si?"

Když ten ubožák doslova zkoprněl a bezděky couvnu, Lydia se málem nahlas rozesmála. Elly se už v roli *Dolly* očividně předvedla i jemu.

"Um, ano, jistěže," chraptěl, a nutno říci, že takhle rozpačitý byl fakt k pomilování. Lydiino dlouho spící a téměř vyhaslé libido jako zázrakem vstalo z popela.

Toho Angličana chci.

"Pane Gilesi," řekla, jakmile smekla klobouk s širokou kreprou a usmála se na něj. "Ráda vás konečně poznávám." Podala mu ruku. Nepochybovala, že na to, aby ji odmítl, byl příliš velký džentlmen. Nemýlila se. Přesně, jak předpokládala, měl pevný stisk a mozolnatou dlaň. Tohle nebyl žádný bledničkový, nemastný neslaný kantor. "Elly mi o vás *hodně* vyprávěla, podobně jako vám o mně," usmála se na něj, tentokrát spiklenecky. Když se okamžitě uklidnil a úsměv jí oplatil, byla nadšená. "Ale proto tady nejsme, že ano?"

Okamžitě jí svou ruku vytrhl – Lydiiny profesionální instinkty se na ni varovně rozkřičely.

"Nechcete mi povědět, o co přesně jde?" zeptala se poté, co si opět nasadila klobouk a vrátila se do své úřední role. Viděla, jak zamžikal, a poznala, že je něčím vinen. Jenom ještě musela zjistit, čím—

"Co jste udělali s tělem, Ruperte?" otázala se zvědavě Elly. Rupert Giles v šoku otevřel pusou. "Stále leží v té hrobce?"

"Jaké tělo? Jaká hrobka?" obořila se Lydia na sestru. "O žádném úmrtí jsi mi nic neříkala."

"Že by?" podivila se Elly. Nakrabilila čelo, divže prošedivělá obočí nesplynula v jedno, a lehce popletenýma očima se zahleděla na sestru. "Ale proto jsem tě sem přece vzala, Liddy... abys to pomohla Rupertovi vyřešit... a ovšem také proto, aby ses s ním seznámila. Vy dva se k sobě báječně hodíte," dodala s tajemným úsměvem.

Lydia zamrkala, chvíli zírala na svou potrhlou sestru,

a pak se otočila: "Pane Gilesi," oslovila ho nacvičeným inkvizitorským tónem. "Snad bude nejlepší, když to vezmete úplně od začátku."

Ne, že by se nesnažili dostat Spika dolů.

Poté, co druhý anděl odbarvil podlahu, rozhostilo se v knihovně ohromené ticho.

Spike tam stál, od hlavy k patě oděný do nejčistší běli, v ruce dosud tlukoucí srdce. Oči měl sklopené k zemi, ale na jeho tváři byly jasně patrné syrové emoce. Lítost, smutek, stud a možná dokonce rozpaky.

"Spiku?" promluvila na něj Buffy něžným hlasem. Willow si nevzpomínala, že by od ní kdy slyšela něžnější intonaci.

Nato vzhlédl a Willow zpozorovala, jak se mu v očích zablesklo cosi temného. Srdce upustil Buffy k nohám a dal se na útěk. Napůl vylezl, napůl vyskočil a možná také použil trochu své andělské síly, aby se dostal na ozdobnou římsu, která vedla kolkolem klenutého stropu knihovny. A tam zůstal až doteď. S odvrácenou hlavou seděl na bobku a pažemi v bílých rukávech si objímal kolena přitažená pod bradu.

Buffy na něj volala, nařizovala mu a ke konci už škemrala, aby slezl dolů.

Nedal najevo, že by ji slyšel. Nepohnul se, dokonce se ani neušklíbl... celé dlouhé hodiny.

"Will, nemohla bys mě... já nevím, levitovat jako tu svou tužku a vynést nahoru?" zeptala se Buffy. Stály u polic, koukaly vzhůru, už je z toho bolelo za krkem, ale Buffy dál paličatě hledala způsob, jak se k němu dostat. Třikrát vyšplhala po policích, jenže vzdálenost mezi tou nejhořejší a trámem, na kterém se krčil, byla prostě příliš

velká, dokonce i pro ni. Tam by nedoskočila ani za boha, tak to pokaždé nakonec vzdala.

"Snad," přisvědčila váhavě Willow, zamyšleně hladící J.C. "Ale co když se tam nakrásně dostaneš a on dolů stejně nesleze?"

Buffyiny oči se ve smrtelně bledé, napjaté a unavené tváři zdály nepřírozeně obrovské a temné. "Já ho přesvědčím."

Willow povytáhla obočí nad tím, jak sebejistě to vyznělo. Zatím totiž lautr ničím nedokázali Spika zlákat k opuštění toho svého *bidýlka*, aby jim objasnil, o co vlastně jde. A to ani Buffy, žena, kterou zjevně miloval dost na to, aby se kvůli ní vzdal nebe.

Proto tedy posledních několik hodin strávili procházením detailů Spikova návratu. Buffy opakovaně vyslychala Willow a páčila z ní každíčkový detail. Brala to systematicky, vyžadovala podrobný popis průběhu celé akce, rozebírala ji ze všech možných úhlů pohledu, vteřinu za vteřinou. Dokonce si dělala poznámky. Buffy v badacím režimu, to byl vzácný úkaz, na pohled až děsivý. Bohužel však stále měly víc otázek než odpovědí a stále neměly ponětí, co si se Spikem počít. Co pro něj udělat, nebo co s ním udělat.

"Vidíš, Liddy?" ozval se cizí hlas. "Není nádherný?"

Willow s Buffy se téměř synchronně otočily a překvapeně zjistily, že se k nim připojili Faith s Robinem, a ještě jakési dvě ženské, které obletovaly Gilese. Ta menší a od pohledu starší ukazovala na Spika.

"Eloise," vypískla nadšeně Willow. "Já nevěděla, že jsi tady... Bezva!" vykřikla radostí. J.C. něžně postavila na zem a Buffy vzrušeně popadla za ruku. "Buffy, tohle je Eloise Lynne!"

Buffy se nejprve zle koukla na Woodovy, načež se

podívala na postarší křehkou dámu, která fascinovaně zírala na Spika. Podařilo se jí zamumlat vlašné: "Zdravím," než se obrátila k uniformované policistce. "A vy jste kdo?" vyjela na ni.

"Buffy!" Giles svižně popošel kupředu, aby se pustil do poněkud důkladnějšího představování. "Tohle je Eloise a její sestra, kapitán Becková z oddělení šerifa Erijského okresu. Eloise bydlí jen kousek odtud, v *Lily Dale*, a pro jednu se na nás usmálo štěstí, jelikož je to přední světová odbornice na—"

"Co tady chtějí oni?" trhla Buffy hlavou k Faith a Robinovi.

"Požádal jsem je, aby se k nám připojili," přiznal tiše Giles. "Víš, Eloise má obzvláštní zájem o—"

"On je tou nejkrásnější věcí, jakou jsem kdy viděla," zašeptala Eloise s až nábožnou úctou. Stále zírala na Spika, nemohla od něj odtrhnout oči.

Willow uviděla, jak se Buffy zamračila, a málem se zahihňala. Snad nežárli? "Eloise je anděloložka," vysvětlila s úsměvem. "Jsem si jistá, že její zájem o Spika je ryze vědecký."

"Cože je?" vykulila oči Buffy.

"Na anděly," vložila se debaty kapitán Becková. "Moje sestra je na ně vysazená, stejně jako na demony, čarodějnice, černokněžníky, mystiky a proroctví. Na cokoli si vzpomenete, je-li na tom něco mystického, vsaďte botky, že to studuje." Policistka si sundala klobouk a zaklonila hlavu. "Takže tamto má jako být ten anděl, jo?" odušila skepticky, jen co zaostřila na Spika. "Jak se tam nahoru dostal?"

"Předpokládám, že vyletěl," ozvala se Elly, jejíž pozornost nepřetržitě patřila vzdálené postavě.

Kapitán Becková si odfrkla. "Nepochybně na zlatých

křídlech."

"Vlastně," přihlásil se o slovo Andrew, "si je nejprve složil a teprve pak tam vyšplhal."

Kapitánka otevřela pusou, aby pokračovala ve výslechu, ale Elly ji předběhla.

"Ubožáček, je tak vyděšený," poznamenala, když udělala krok vpřed.

"Spike a vyděšený?" vyhrkl Xander. "Čeho by se bál? On jen—" Dawn ho kopla do holeně a varovně se na něj zahleděla. Zmlkl a nejistě střelil očima po kapitánce. "Err... výšek. Tak to je," ukázal prstem vzhůru. "Dostal se tam nahoru a teď se bojím slézt dolů."

"Bojí se sám sebe," objasnila tichounce Elly. "A je zmatený – tím, čím teď je – tím, co musel udělat."

"Ale ty o tom něco víš, vid'?" zeptala se Willow a Elly přikývla.

"Měla jsem vize. Užřela jsem zázraky... a hrůzy. Viděla jsem minulost... a záblesky možných budoucností." Zvedla třesoucí se ruku ke Spikovi a zavolala na něj: "A mám odpovědi, které hledáš."

Vysoko nahoře, uprostřed ozdobných trámů, otočil Spike hlavu. Půlnočně modré oči shlédly na letitou paní, ale jinak se ani nehnul.

Buffy ožila. "Povězte nám všechno, co víte," vyhrkla prosebně.

Elly se bez dalšího pobízení dala do řeči, při tom stále upřeně hleděla Spikovi do očí.

"Přihlížela jsem, jak byla v temnotě svedena převeliká bitva. Spatřila jsem šampióna, jenž podstoupil kruté zkoušky, aby se jím stal. Jeho duše pak byla obětována, což bylo cenou za to, že přivedl do temnoty světlo... vyčistil ji a zavřel. Šampión shořel, jeho tělo bylo zničeno, ale on sám byl odměněn. Znovuzrodil se

ještě silnější než předtím, obdařený silami andělů – cherubínů, válečníků, kteří stvořili nebeského hostitele – a byl vyvolen, aby se stal tím jediným, kdo očistí zemi od nové a mocné hrozby – od starodávného zla v nové podobě."

Elly se odmlčela, jako by čekala, až někdo...

"Co tím máte na mysli?" zeptal se Giles.

"Znáte příběh o Pandoře a skříňce?" otázala se Elly, ale na odpověď nečekala. "Pandora ve své nevinnosti otevřela skříňku, dar bohů, a vypustila na svět veškeré zlo a utrpení." Ztlumila hlas do pouhého šepotu a rty jí zvlínil tajuplný úsměv, když pokračovala: "Stejně jako paprsek naděje." Potom se odvrátila od Spika a zaostřila na Buffy. "Ahoj, Pandoro."

Buffy zavrtěla hlavou. "Tamtu škatuli se všemi těmi knížkami? Já ji ne—"

"Tu nemyslím, drahá," usmála se Elly. "Skříňka, o níž mluvím, je jen metaforou."

"Pro co?" zamračila se Buffy. "Protože já jsem nikdy žádné skříňky neotevírala. Žádné. Žádné krabice. Ruce pryč od krabic. To já ne, ani za nic."

"Technicky asi ne. To Willow zvedla víko," pronesla tiše Elly. "To ona udělala kouzlo, které změnilo svět."

"Přemožitelky," vydechla Willow, v duchu jí začaly zapadat do sebe kousky skládačky. "Andělé nazývali přemožitelky *ohavnostmi*. Aha! A chtěli, aby je Spike zabil. Nejen Buffy, ale *všechny* přemožitelky." Zalapala po dechu a vzhlédla ke Spikovi. "On skutečně zabil Amy, vid'?"

Elly přikývla. "Ano, zabil."

"V tom případě je to vrah." Policistka rozepnula pouzdro a položila dlaň na pažbu pistole.

Buffy zvedla hlavu a sevřela pěsti.

"Ale proč Amy?" nechápal Giles. "Byla krásná, milá, zvědavá—"

"A špatná," vyhrkla Elly. "Byla slabá a koketovala se zkažeností... prohledejte jí pokoj, najdete tam důkazy."

"Půjdu to omrknout," nabídla se Rona.

"Počkat!" vykřikla Elly. Zavřela oči a zdálo se, že kamsi hledí svým vnitřním zrakem. "Skříň, horní police, pouzdro s líčidly. Neotevírej ho. Přines ho sem."

Rona přikývla a vyběhla z místnosti.

"Zamyslel jste se někdy nad tím, jak jsou vlastně vybírány přemožitelky, Ruperte?" otázala se náhle Elly. S otevřenýma očima, ale prázdnou tváří pokračovala: "Odkakživa jsem na to byla zvědavá. Poté, jsou to teprve dvě noci, ke mně přišla vize. Přemožitelka nebývá vybrána pouze pro svou sílu, inteligenci nebo smysl pro zodpovědnost... je vyvolena, má-li navíc schopnost vzdorovat autoritám... má-li nezávislého ducha."

"Tomu lze uvěřit," poznamenal Giles a s trpkým úsměvem pohlédl na Buffy.

"Přišli jste však vy, pozorovatelé, snažili jste se je zkrotit svými pravidly a drezúrou. Od prvního dne, kdy byly nalezeny, jste potenciální cvičili, aby se chovaly *slušně... poslušně*, a tím jste je ve skutečnosti oslabovali. Proto vůbec nejúspěšnějšími přemožitelkami byly ty, které proklouzly Radě mezi prsty. Právě tyto dívky vydržely nejdéle.

Ale nyní se věci změnilly. Už není pečlivě vybírána pouze jedna jediná přemožitelka. Všechny, které mají potenciál, jsou přemožitelkami. Tisíce dívek a žen po celém světě byly probuzeny. Tisíce, které tou dobou mohly být již zlodějkami, pachatelkami vražd nebo agentkami temnoty. Tisíce, které nesplňovaly všechna kritéria. Slabé a omezené, líné a závislé. Tisícovky

dívek, které se díky mimořádné síle zničehonic staly nadřazenými lidem... a mnohem náchylnějšími podlehnout svodům zla."

"Pane Bože!" zachroptěl Giles. "První může přemožitelky používat jako nádoby."

"Tohle je ten důvod, proč mě nikdy nezabil," vyprskla Buffy. "Vždycky mi to vrtalo hlavou. Měl tolik příležitostí, ale pokaždé mě nechal žít."

"Doufal, že tě jednou použije, drahoušku," přitakala Elly a jemně se usmála. "Měl v plánu zasévat nesváry mezi tebe a tvého upíra s duší. Doufal, že jeden z vás časem zaútočí na toho druhého, a on tak získá příležitost ovládnout vítěze." Úsměv moudré dámy rozzářil místnost. "Ale vy dva jste mu vytřeli zrak. Čím více se vás snažil rozdělit, tím více jste se milovali."

Oči všech se jako na povel zvedly ke stropu.

"Pokračujme ve vaší metafoře, pěkně prosím," ozval se Giles a začal uvažovat nahlas. "Jestliže roli Pandory hrají Buffy a Willow, a otevření skříňky se rovná probuzení všech potenciálních, pak to, co při tom vypustily, byl..."

"Zármutek, choroby a smrt." Willow těžce polkla. "Nehodné přemožitelky."

"Ale musí tu být také naděje," dodala zamyšleně Dawn. "A tou by pak musel být..."

"Spike," hlesl Xander hlasem, v němž zazněl úžas.

Kapitola 14

Když se karty obrátí... pravda vyjde najevo

"Tady to máte," zafuněla Rona, když se poklusem vrátila do knihovny s růžovou taštičkou v ruce. Hodila ji na stůl, zhluboka se nadechla pro uklidnění, a pak znovu zaujala svůj typický ležérně shrbený postoj, stavějící na odiv zdánlivou lhostejnost.

Giles se chystal taštičku otevřít, ale kapitánka ho odmávla z cesty. Z boční kapsy vyčarovala pár latexových rukavic, rutinně si je natáhla a teprve potom rozepnula zip a vysypala obsah na stůl. Na vyleštěnou desku dopadly kůstky a pírká přivázaná pramínky kaštanových vlasů k oblázkům a kouskům křemene... spolu se zahnutou dýkou.

"Co to probůh je?" znejistěla kapitán Becková.

"Nástroje zla," odvětila Elly.

"Vypadá to podobně jako ty věci, co jsem před lety viděla v jedné jeskyni pod Sunnydale," vzpomněla si Buffy. "Na oltáři Prvního."

Willow přikývla na souhlas a couvla od reliktnů. "Nikdo se jich nedotýkejte," varovala ostatní. "Cítím jejich moc." Pohlédla na Elly. "Jak se toho můžeme bezpečně zbavit?"

"Myslím, že to je práce *pro něj*," řekla jasnovidka a ukázala očima za kroužek Scoobies, shluknutých kolem stolu.

Spike sledoval, jak se k němu otáčejí. Pokusil se neschoulit hanbou a rozpaky, pokusil se nepátřit v její tváři po hrůze, ale selhal. Příkrčil se a vroucně si přál,

aby nikdy neopustil bezpečí svého bidýlka, současně však zoufale hledal očima ty její.

"Je mi to líto, Buffy," zašeptal. "Nemohl jsem si pomoci. Nechtěl jsem jí ublížit, ale ona—"

Buffy se na něj vrhla a znovu přerušila jeho doznání. Tentokrát však namísto pěsti použila rty. Přitiskla mu je na ústa, čímž utnula usvědčující slova.

Když se mu pověsila kolem krku, zapotácel se pod její váhou. Šok, úleva a údiv vyvolané její reakcí ho připravily o rovnováhu. Objal ji kolem pasu a přitiskl k sobě to úžasně teplé lidské tělo. Chutnala medem, životem a spásou, a tak si hladově bral její ústa a blaženě vnímal, jak svou sladkostí odplavuje temnotu jeho strachu.

Nakonec si však osvobodil rty a otřel se tváří o hedvábí zlatých vlasů. Hladil dlouhé lokny, prsty pročesával hustou hřívu a v duchu žasl, jak kouzelně jí odjakživa voněly vlasy. Trpělivě stála a nechala se očichávat a laskat.

Udělal krok vzad a přidržel si ji na délku paže. Potřeboval se na ni podívat.

"Záříš jasněji než slunce," vydechl s vpravdě nábožnou úctou.

Oči se jí zatřpytily neprolitými slzami a on věděl, že už nikdy nezapochybuje o její lásce. Chtělo se mu padnout na kolena a uctívat její čistotu, krásu, zlaté—

Pak už to nevydržela, odstrčila mu ruce, znovu ho chňapla za opasek a vší silou přitáhla k sobě. "Taky tě miluju, Spiku. Ale jestli se ještě někdy," procedila skrze zuby, "pokusíš přede mnou schovat a zase mě ignorovat, tak já tě... já... tak si opatřím fakt dlouhý žebřík a stáhnou ten tvůj bíle oděný, gravitaci popírající, andělský zadek rovnou zpátky ke mně dolů. A pak se těš."

"Auvajs," zaskučel potěšen drsnou předváděčkou majetnictví. Bříškem ukazováčku jí obtáhl zamračené obočí. "Nikdy se nezměň, přemožitelko."

"Na rozdíl od tebe?" odsekla mrzutě. "Teďka *jsi ty* Jediný vyvolený, nic míň než anděl, a *já jsem* ohavnost, pochybná smrtelná povětrnice, co tě tahá z nějaké nebeské dimenze a překází ti v božské misi s cílem ukončit rod přemožitelek."

"Zní to ždibec *obojživelně*, což?" souhlasil. Vtom v něm zvedl hlavu jeho starý rarášek, a Spike mrkl přes rameno se slovy: "Bez urážky, Harrisí."

"Mě nemůžeš urazit, ty..." Xander se zatvářil zoufale. "Pane *Mám věčně bilej ohoz a křídla*," vysypal ze sebe s omluvným pokrčením ramen.

"Nic lepšího nevymyslíš?" zeptal se nevěřícíně Spike.

"Je mi líto," opáčil Xander s křivým úsměvem. "Ještě pořád se snažím strávit všechno tohle..." zakroužil rukama ve vzduchu v dramatickém gestu, "... Spike je *klad'as*."

"Jo, já—" Spike se pokusil říci, že je tím vším stejně šokovaný jako Harris, jenomže...

Willow se na něho obořila: "Tys lhal! Já myslela, že andělé musí mluvit pravdu."

Užasle vyklenul zjizvené obočí.

"Tys mi řekl, žes byl v pekle," zamračila se na něj. "Teď už mám na triku *dva* lidi vytržené z nebe." Rozechvěly se jí rtíky a Spike najednou dostal strach, že se mu tam rozpláče.

"Klídek, Zrzulko," chlácholil ji něžně. "Tys akorát otevřela dveře, to je všechno. Já byl tím, kdo jimi proběhl."

"Ale přece *jsi* byl v—"

"Napadlo tě vůbec někdy, jaké to tam musí být pro

upíra?" položil otázku otázek. "Pokaždé být za úsvitu vytažený z načechraných bílých obláčků, abys krákorál *hale-sakra-luja* až do východu slunka, které vždycky vyjde ze všech stran najednou?" odmlčel se při bolestných vzpomínkách. "A pak, když vzplaneš jako pochodeň, být hašen svěcenou vodou? Dementi," zaklel vzteky bez sebe. "Jeden by si myslel, že po tisíci už těm natvrdejm ptákům docvakne, že slunce a upíři holt nejdou dohromady."

Buffy zalapala po dechu a přimáčkla se k němu pevněji. Klouby prstů jí přešel po lícni kosti, než pokračoval ve vyprávění. "A pak tu bylo vyučování. Chtěli mě vzdělávat, vycvičit mě, abych byl hezky hodný cherubínek," odfrkl si znechuceně. "Nutili mě chodit na jednu nekonečnou přednášku za druhou, všechny na téma *odplata za hříchy*. Cítil jsem se, jako by mě zamkli v televizním studiu při natáčení pořadu, ve kterém vtloukají divákům do hlavy bibli."

Jeho přemožitelka se na něj zaculila. "Ty můj malý ubohý *Veliký zlý upíre*," šaškovala a pak ho něžně políbila.

Zakřenil se na ni. "Věřila bys, že ode mě čekali, že se naučím jejich móresům? Hrát na harfu pro toho vymydleného fráju Serafína, ti svatoušci proklatí, svatější než svatí. Snobové, co si válejí šunky na vyšších příčkách andělské hierarchie," žaloval. "Pověděl jsem těm bezbradým zázraků, kam přesně si můžou ty svoje harfíčky strčit. Vlastně," dodal samolibě, "jeden nebo dva si možná doteďka snaží vytáhnout z buclaté prdelky struny."

Buffy se rozřehtala.

"Jo, chudáčku Spiku," *pecnil* se Xander, ani ten se seabeméně nepokoušel potlačovat úsměv. "Tys prostě

rupnul v andělské škole a vyletěl, vid' že jo?"

"Vyletěl? Sakra, to ne. Já uháněl, jako by mi za patami hořelo, jen abych už byl odtud pryč! Jak jsem říkal, bylo to peklo..."

"Nechápali ho," ozvala se Elly s nepřítomným výrazem ve tváři. "Spike měl slabosti, kterým nemohli porozumět, a sílu, kterou si nedokázali ani dost málo představit. Ubožátka."

Spike se na ni zadíval, někoho mu připomínala. "Ubožátka?" zopakoval pobouřeně. "Ty ptačí mozečky jsou tupé jak tágo."

"Pravda, jsou poněkud omezení a krátkozrací," usmála se na souhlas. "Ale na druhou stranu, takoví byli odjakživa – proto také jen málokdy smí do této dimenze." Podívala se na Buffy. "Vidí věci s průzračnou jasností, ale zjednodušeně – černobíle – a jelikož nemají duši, nejsou schopni rozeznat odstíny. Právě proto byl na počátku vytvořen rod přemožitelék."

Spike ucítil, jak se mu Buffy v náručí napjala, a poznal, že porozuměla.

"*Srdce démona*," zašeptala. "První přemožitelku spoutali a násilím do ní vložili srdce démona," pokračovala už hlasitěji. "Tohle měl ten anděl na mysli, když mi říkal *ohavnost*, že ano?"

"Ve svých vizích jsem spatřila, jak byl kdysi dávno obětován démon světla," přikývla Elly. "Síly – bůh, chcete-li – si uvědomily, že nebeský hostitel, který zlikviduje všechno, co není naprosto čisté, nadělá víc škody než užitku." Odmlčela se, zamrkala a pak se otázala: "Kolik lidí je bez chybičky?"

Willow prolomila mlčení. "Spiku?" zeptala se. "Ty jsi říkal něco jako... že se bojíš, co uvidíš, až pohlédneš na Buffy – tak to proto..."

Přikývl, vůbec se nedivil, že na to přišla právě ona.

"Spike má schopnost nás soudit. Prohlédnout naši lidskost a spatřit, co leží v našich srdcích," vysvětlila Elly.

"Zvací kouzlo!" vydechla Willow. "Vzývala jsem anděla... *a nahlédni do našich srdcí.*"

"Ale jak by to bylo možné?" Gilesovi se konečně rozvázal jazyk a vmísil se do diskuze. "Tvrdíte, že andělé nejsou sto rozlišit úrovně temnoty, protože jim schází duše. Přitom Spike to i přesto dovede. A my už víme, že jeho duše byla obětována, a on tak zaplatil za zničení Brány pekla."

"Obětována, ale komu?" Elly se vesele rozesmála. "On je mimořádný, Ruperte. Vždycky byl."

Spike podezřívavě sledoval, jak se k němu blížila, a pocít, že ji zná, v něm sílí.

"Jak nebo proč mi nebylo odhaleno... vím jen, že jeho kvality leží tady," dotkla se jeho hrudi. "A tady." Bříšky prstů ho zlehka ťukla do čela. "V duchu a... představitosti. Může vejít do světů, které si ostatní ani nedokážou představit."

Když po takové době opět uslyšel Drusillina slova pronesená při jejich seznámení, Spike se zachvěl. Tato žena byla požehnaná, byla nástrojem vyšších sil – stejně jako bývala Dru. Není divu, že mu připadala tolik povědomá.

"Ty v lidech vidíš temnotu?" zeptala se Buffy, pravda kapku vystrašeně.

Bleskově ji uklidnil: "V tobě ne, lásko. Vidím, jak se ovíví kolem ostatních, jako šlahouny upředené z hustého kouře, ale ty záříš pořád jasně."

"Láska!" Elly samou radostí zatleskala. "To je síla tvé lásky, Spiku. Oslepuje tě stejně, jako ti umožňuje *vidět.*"

Faith udělala krok vpřed. "A co my ostatní?" zeptala se. "Myslím, že já tady budu asi ta nejzačouzenější. Hodláš očistit svět ode *mne*, Spiku?" Ústa a oči měla tvrdé, ale i z druhého konce knihovny slyšel, jak jí strachy buší srdce.

Wood došel až k ní a stanul jí po boku, aby byl, jako správný muž, své ženě oporou.

Spike se nejprve zadíval na ochraňujícího manžela, bedlivě si prohlížel čerení, které ho obklopovalo, poté přesunul pozornost k Faith. V jeho očích zářila, a tak se na ni usmál. "Záříš stejně jasně jako Buffy." Uslyšel, jak se zhluboka nadechla, a viděl, jak se s úlevou opřela o Wooda.

"Já se jen chtěla ujistit, že furt kopeme za stejnej mančaft, to je celý," vrátila se ke své silácké póze. Nutno přiznat, že se otřepala fakt rychle.

"A co Amy?" zeptala se Rona. "V té jsi viděl něco jiného, vid'?"

Spikovi se zase zvedl žaludek. Podíval se na Buffy, a ta mu úsměvem dodala kuráž.

"Poznal jsem to dřív, než jsem ji vůbec uviděl," dal se do vysvětlování. "Vnímal jsem něco tak temného a zlého, že..."

"To z ní se ti udělalo špatně," uvědomila si Dawn. "Hlava se ti začala motat ve chvíli, kdy jsme ji potkali na chodbě. Pak s námi odešla do Buffyina bytu a tys... ehm..."

"A já si div nevyzvracel vnitřnosti?"

"Jo," přisvědčila Dawn a jeho výstižný popis postrádající obvyklé pokrytectví slov, ocenila hřejivým úsměvem. "A jen co odešla, udělalo se ti lépe."

Přikývl, načež sklopil oči k podlaze. "Vlastně mi nebylo špatně, abych pravdu řekl." Spustil ruku dosud

ovinutou okolo Buffyina pasu. Nepovažoval za vhodné, aby se jí teď dotýkal. "Měl jsem hlad," přiznal zahanbeně.

Touha se nakrmit byla tak silná, tak sžíravá, že se mu z potřeby krve navalovalo. Přinutil se vypít prasečí krev, kterou Prcek ohřál, ale srazila se mu ve střevech a jenom celou situaci zhoršila.

Na knihovnu padlo ticho.

"Za všechno se platí," vysvětlila Elly významným tónem. Její tvář znenadáni ztratila nadpozemskou vnitřní zář a vypadala staře a unaveně. "Cena za přežití v této dimenzi, kterou musí zaplatit Spike, je tato. Jeho tělesná schránka bude schopna vstřebat pouze krev pocházející z podobného druhu. Buďto jiného démona světla nebo—"

"Přemožitelky," tipla si Buffy.

Ucítil, že její prsty šmátrají po jeho a chopil se její ruky, jako by to bylo záchranné lano. Zvedl hlavu, aby jí viděl do očí, a to, co v nich uzřel, způsobilo, že...

Když se mu tvář zcela nečekaně proměnila v upíří, Buffy zalapala po dechu.

Oči však neměly zlatou barvu jako obvykle, nýbrž planuly ohnivě rudě. Čelo sestoupilo k očím, zvrásněné a děsivé. Z dásní vyjely tesáky. Hrozivé, ostré jako břitva a smrtící. Vypadaly vražedněji než kdy dříve. Za hrdelního vrčení roztahoval křídla, ta stoupala stále výš a výš, až vypadal nesmírně obrovský, jak se tak nad ní tyčil. Jasná zář ji oslepovala a tak si zakryla oči předloktím, aby se na tu hrůzu nemusela dívat. Ozvalo se rozzlobené, pronikavé, vražedné zavytí, a ona se otřásla strachy. Věděla, že se chystá zabít, poznala jeho nepřičetnou touhu nakrmit se.

"Spike!" vykřikla, ale její hlas zanikl ve hřmění, které vydávala jeho křídla, když jimi nervózně zamával.

Sáhla po jeho ruce, chtěla ho popadnout, ale vyskočil do vzduchu a ostatní odstrčil stejně snadno jako těžký stůl.

Kde se vzal, tu se vzal, v ruce se mu zčistajasna objevil planoucí meč ukutý ze samého ohně. Prosekl jím masivní dveře knihovny, odkopl z cesty trosky a zmizel v hlavní části školy.

Kapitola 15

Když se karty obrátí... svádějí se bitvy

K rozbitým dveřím knihovny se vydali v jediné velké skupině... až na Buffy. Ta se hlava nehlava drala kupředu a nevybíravě odstrkovala Scoobies, jen aby se první protáhla torzem dveří. Zoufale se chtěla dostat ke Spikovi dřív, než...

Když se jí ale zčistajasna postavila do cesty něčí postava, zastavila se a nevěřičně zalapala po dechu.

"Překvapení!" zazpívala Tara. Svěšená ramena, sklopená hlava, přimhouřené oči jen nesměle pokukovaly, na rtech plachý, křivý, bolestně povědomý jemný úsměv. Prostě Tara jako živá. Klíčovým zde však bylo slůvko *jako*.

"Taro?" vydechla Willow. Zrzavá obočí se zamračeně stahovala k sobě, zato koutky úst se zvedaly radostí. "Taro!"

Willow se pohnula, aby se za ní rozběhla, ale Buffy ji zavčas chytila za loket.

"Pořád používáš ty samé staré triky, vid'?" oslovila

přelud uštěpačným tónem. "Myslela bych, že *První zlo...*" Willow vedle ní němě zaštkala bolestí, vzteky a nenávisť. "... by touto dobou už mělo přijít s něčím novým."

Hologram Tary se na ně nesměle usmál. "Ach, ale vždyť já přišla." Zvedla ruce stejně půvabně neohrabaným způsobem, jakým se pohybovala Tara, a ukázala na rozštípnuté dveře. "Pojď se podívat, jak tvému načepýřenému upířímu mazlíčkovi utrhají ručičky a nožičky a taky ta nová, kýčovitá křídýlka."

Buffy pustila Willowinu ruku a místo odpovědi proběhla nehmotným přízrakem.

"Hlavu si necháme až nakonec!" zavolal za jejími vzdalujícími se zády. "Aby si ještě předtím, než se jednou provždy obrátí v prach, pěkně užil bolestnou agónii."

Ostatní se hrnuli za Buffy, ale na rozdíl od ní *Prvního* cestou ze dveří pečlivě obcházel, jako když voda obtéká skálu.

Všichni, kromě Willow.

Ta si nejprve musela s Prvním něco vyřídit.

"Vypadni z jejího těla," přikázala.

"Ale je tu takové teplíčko," namítl První, používaje Tařin nejněžnější a nejsvůdnější tón. "Vzpomínáš si, že ano, Willow?" Elegantní Tařinou rukou pohladil Tařin oblý bok a prsty položil na Venušin pahorek. "Jak teplá a mokrá jsem tady uvnitř?"

"Nechej. Ji. Na pokoji!" Willow se zatmělo před očima a zelené duhovky nabraly barvu ebenu. Ucítila, jak jí vlasy začínají poletovat okolo obličeje.

"Donuť mě," posmíval se První. Zvedl druhou Tařinu ruku a začal mnout Taře ňadro. "*Aááach,*" sténal, zatímco se Tařina víčka přivírala rozkoší.

Willow vnímala, jak se v ní prudce vzedmula temná síla přezdívaná zášť. Cítila, jak protéká jejím tělem, proudí žilami. Zvedla ruce, chystala se na Prvního použít černou magii—

"Willow, ne!"

Ignorovala to a začala odříkávat nejtemnější kouzla moci. Zničí Prvního a očistí zemi od jeho lži a klamu. Ať to stojí, co to stojí. Ať tomu padne za oběť cokoli. Na ničem jí nezáleželo. Byla rozhodnutá tu bestii, která špinila Tařinu památku, jednou pro vždy zlikvidovat. Cítila, jak v ní magie kypí a bobtná, poté vyrazila z jejího těla. Namířila ji na—

A inkasovala facku, až se jí před očima roztančily hvězdičky. Rázem přišla o všechnu koncentraci a magii spolkla. Než se nadála, koupila druhou na druhou tvář, div že jí neuletěla hlava, a upadla na zem.

"Tohle přece není řešení!" rozkřičela se na ni Rona. "Je to trik! Past!" Willow cítila, jak ji opouští síla. Pod náparem Roniny železné logiky opadala a mizela. "Přesně tohle chce... abys nad sebou ztratila kontrolu." Ronin hlas znězněl a Willow cítila, jak se jí do očí derou slzy. "Proto se vrátil jako tvoje Tara, jediná bytost, kterou budeš kdy schopna doopravdy milovat."

Willow vzhlížela do Roniny ustarané, trochu smutné tváře a najednou si něco uvědomila. Něco ohromně důležitého. "Mýlíš se," zašeptala, a když se něžně dotkla jednoho z přemožitelčinych drobných tmavých copánků, srdce se jí rozbušilo vzrušením. "V tom, že nejsem schopná milovat nikoho jiného než Taru. Víš, já..." ztlumila hlas do rozechvělého šepotu. "Já jsem..."

"Páni, tohle mě fakt bere, jak dojemné," ozval se jedovatě povědomý hlas.

"Warren!" zasyčela Willow, když se podívala Roně

přes rameno, na nejnovější hologram.

"Předvedete mi něco, vy dvě *holky*? Ochutnáte kobereček, když už jste na zemi?"

Rona vyskočila na nohy a natáhla ruku, aby Willow pomohla vstát. "Ignoruj ho," odfrkla si prezíravě. "Jediné, na co se zmůže, jsou kecy."

Willow souhlasně přikývla, schválně se otočila zády a soustředěně blokovala všechny nechutnosti, které na ně mohlo zpodobnění Warrena vychrlit.

"Máš pravdu," hlesla, když se sídlem rozlehl výstřel. "Pojďme se radši podívat, jestli nemůžeme pomoci Spikovi a Buffy!"

Když utíkaly za zvuky bitvy, Willow se pevně držela Roniny ruky. Nemusely běžet daleko.

Užší vedení se opět shromáždilo na podestě s výhledem do Velkého sálu. Proti posledním paprskům zapadajícího slunce, které pronikaly velikým kulatým oknem za nimi, vyhlíželi jako přízračné siluety. Giles pokřikoval rozkazy, naléhal na lidi, aby se stáhli a za žádnou cenu se nepletli do ničeho, co se dole odehrávalo. Kapitán Becková stála vedle něho s jednou nohou na rozbitém zábradlí a s klidem džentlmena a vážnou, odhodlanou tváří znovu nabíjela pistoli.

Elly byla v šoku, její tvář postrádala jakýkoli výraz.

Wood vypadal ztraceně. Jednou rukou si v náručí přidržoval bezvládné Faithino tělo, na druhé mu visel rozlámaný samostříl. Andrew klečel a pevně držel Xandera. Ten byl sice zraněný a krvácel, ale díkybohu byl stále při vědomí.

"Spiku! Bacha!" zaječela varovně Dawn.

Willow dorazila k zábradlí právě včas, aby viděla, jak křídly propleskl dvě mladé přemožitelky a smetl je stranou.

"Nechte ho být! On není vaším nepřítelem!" zařval Giles do toho zmatku dole, a pak ukázal za Spika. "Tím je ona!"

Willow se podívala tam, kam ukazoval prstem.

"Kennedy," tiše odtušila Rona.

Zděšená Willow se jednou podívala na nejnovější *nádobu* Prvního, načež se otočila... a rozběhla se pryč.

S rudou mlhou před očima zničil Spike dveře vedoucí z knihovny. Prakticky se jimi proboural do prostoru školy a pustil se do hledání přemožitele.

Instinkt ho ovládal. Touha vedla. Hlad hnal kupředu.

Nyní byl čistou esencí zuřivosti, msty a spravedlnosti – cherubín všech cherubínů – šampión. Vyvolený, aby zbavil svět těchto *ohavností* – těchto nehodných přemožitelů, které démonům světla ukradly moc. Smrtelnic, které poskvrnily slávu tím, že užívaly sílu andělů z nízkých, přízemních, pozemských pohnutek.

Měl své poslání, měl svatou povinnost všechny je zlikvidovat.

Pozvedl planoucí meč a vykročil do boje s nepřítelem.

Když se Buffy dostala k zábradlí, Spike už byl obklíčený. Nezaváhala ani na moment. Seskočila z druhého patra rovnou do té masy dole, postavila se před něj coby živý štít a rutinně vykrývala dřevěné kolíky mířící mu na srdce.

"Co si myslíte, že děláte?" obořila se na kroužek

přemožitelek. Dorážely na ně jako vosy s dřevěnými žihadly.

"Buffy," zafuněla jedna z nich. "Uhni z cesty!"

"A nechat vás, abyste ho rozprášily? Zapomeň."

"Ale přece jste nám s Kennedy řekly, že zešílel, zabil Amy a chystá se nás pozabíjet všechny!"

"To jsem nebyla já!" vykřikla Buffy, konečně se jí rozsvítilo. "Je tady *První*. Lže a podvádí, předstírá, že to jsem já – tak jako vždycky. Spike neublíží—"

Zavrčel těsně za ní. Ucítila, jak se jí snažil odstrčit, ale zvrtila se na patě a ustoupila stranou. Když se pokusil projít kolem ní, popadla ho oběma rukama za opasek a držela vší silou.

"Spiku! Přestaň," zařvala. "Co se to s tebou stalo?" Při řeči musela odkopnout dřevěný kolík, kterým ho ohrožovala jedna z dívek. "Přísahám, že další včelku Máju, co se mu pokusí ublížit, už fakt zabiju!" zasyčela.

"Můžeš to zkusit, ale pochybuju, že uspěješ."

Bytost, která právě promluvila, si v mžiku získala pozornost všech. Místnost ztichla.

"Kennedy?" hlesla Buffy a Spike se vrhl vpřed, ale udržela ho na vodítku. Vlastně na opasku.

"Ne tak docela," pronesla temná přemožitelka povýšeným tónem. "Nyní jsem mnohem víc než pouhá Kennedy."

Faith doskočila na mramorovou zem Velkého sálu, pár stop před Buffy. "Jo? Odjakživa jsem si říkala, že nosíš nos moc nahoru," zavrčela. "Když už jsme u toho, vážně, *Kennedy*? To už si rovnou můžeš říkat *princezna-jejíž-hovna-nesmrdí*."

"Opatrně, Faith," pokusila se ji varovat Buffy. "Nezapomínej na *kazatele*."

Faith si odfrkla a přistoupila ke Kennedy ještě o kousek blíž. "Nemám strach. Ona je—"

Kennedy se pohnula neuvěřitelnou rychlostí. Popadla Faith za paže a stiskla, až bylo slyšet praskat kosti. Faith zařvala bolestí a kopla Kennedy do obličeje. Ta rozzlobeně zavyla a silou přesahující i možnosti dané do vínku přemožitelkám, vymrštila Faith vysoko do vzduchu. Buffy mžourala v oslnivě jasných paprscích pozdního slunce a zděšeně sledovala Faithino nouzové přistání doprostřed lodiček shromážděných u zábradlí ve druhém poschodí. Zábradlí se rozšířilo a Scoobies se rozlétli na všechny strany.

V té chvíli popadla temná Kennedy přemožitelku stojící nejbližší a ovinula jí prsty okolo krku. Dříve než se stihl někdo pohnout, byla holka mrtvá a neživé tělo lhostejně odhozené stranou.

Když Lydia vytáhla pistoli a začala střílet, Elly vykřikla: "Pusť Spika!"

Buffy v přímém přenosu sledovala, jak se kulky zavrtávají Kennedy rovnou do hrudi. Nádoba Prvního však sebou stěží trhla.

Vybavila si nakládačky, které jí ušetřil Caleb. A to byl jenom prachobyčejný člověk. S těžkým srdcem si přiznala, že proti Kennedy, přemožitelce posedlé Prvním, je bez šance. Přesto zbývala jedna možnost, jedna jediná poslední naděje...

"Běž, Spiku," pobídla ho a pustila opasek.

Vyrazil ke Kennedy a dvěma totálně zmateným přemožitelkám, které zareagovaly tím, že sáhly po kolíku a zaútočily na něj. Shora varovně vykřikla Dawn. Spike se natočil a pomocí křídel je smetl do bezpečí.

Giles cosi zakřičel, a pak už neměla Buffy oči pro nic jiného než pro duel Spika s Kennedy.

Spike zvedl meč a ťal. Kennedy mu srazila ruku a ránu vykryla. Ohnivý blesk pročísl vzduch a explodoval ve spršce jisker. Chňapla po křídlech a pokusila se ho polapit. Vykroutil se jí a křídla složil. Ohnala se po něm levým hákem. Málem ji kousnul, ale čelisti cvakly naprázdno. Dal jí pecku do nosu, bylo slyšet křupnutí, a ona ho na oplátku kopla do břicha tak tvrdě, že se nohama odlepil od země. Vrhli se na sebe, sevřeli se a pokoušeli se jeden druhého rozdrtit. Zatančili si kolo, kolo, mlýnský a narazili do zdi. Opěrný sloup praskl a na mramorové dlažbě se objevila puklina. Kennedy zvedla ruce do výše, sepjala je v jedinou pěst a tou udeřila Spika shora do hlavy. Padl jako podťatý, ona zajásala, ale všeho do času. Ztěžka se zvedl ze země a bleskově ji jednou nohou podmetl z boku, čímž jí podrazil nohu. Zakopla.

Spatřil svou příležitost, na nic nečekal a zaútočil.

Téměř rychleji, než je sto zachytit lidské oko, měl její hrdlo ve smrtícím stisku. Krční žíla byla odkrytá a zranitelná, vyjížděly mu tesáky.

"Prosím, Spiku," vzlykla vedle něho Willow. "Prosím, nekrm se z ní."

Zaváhal, obrátil oči k Willow... a byl ztracen.

Kennedy využila okamžiku nepozornosti a vyškubla se mu. Pro velký úspěch hodlala zopakovat leteckou akrobacii s Faith. Popadla ho za paže, roztočila a vhodila do slunečních paprsků. Když mu hrudník a nohy začaly olizovat plamínky, zaskučel bolestí. Pak se však ve vzduchu otočil a rozvinul zářivá křídla. Roztáhla se doširoka jako baldachýn. Odstínila slunce, pohltila ho, Spika držela pěkně v bezpečí nahoře a čím dál víc zářila.

Kennedy to bezmocně pozorovala a prskala vzteky. Ona—

"Promiň," špitla Willow ve stejném okamžiku, kdy máchla dlouho skrývanou kouzelnou kosou a rozčísila nádobu Prvního ve dvě.

Esence Prvního vystřelila z rozbité tělesné schránky jako namydlený blesk. Vznášela se ve vzduchu coby průsvitný čínský drak, rozzuřeně řvala a vrčela, dlouho vířila Velkým sálem, načež se rozplynula do éteru.

Epilog

Když se karty obrátí...
může zavládnout mír?

"Je ti dost teplo, lásko?" zeptal se Spike. Přitulil si Buffy blíž k sobě a pokoušel se určit, jestli nemá tělo chladnější, než jaké by mělo být. Uprostřed zimy, na pobřeží zamrzlého jezera, v hrobce, ve které se netopí, není pro křehkého človíčka, jako je ona, šoustání zrovna nejmoudřejší aktivitou.

Místo odpovědi se zachvěla.

Zamračil se a snažil se rozhodnout, jestli je jí doopravdy zima nebo jenom chce—

S rezignovaným povzdechem dospěl ke zralému závěru, že je to vlastně jedno. Překulil se na víku sarkofágu ze zad na bok, takže mohl rozvinout křídla. Zatracené blány, remcal v duchu, byly spíš k vzteku než k užítku, ale Buffy je milovala.

A on žil, aby jí splnil všechna přání. O rozmarech nemluvě.

Znovu změnil pozici. Zvedl se do mírného sedu,

přítáhl si ji do náručí, obtočil okolo nich jemně zářící křídla, až je přikrývala od hlavy k patě, a opět se převalil na víko. Přimáčkla se k němu a vrněla rozkoší.

"Lepší, mazlíčku?"

"Mmmmm, jsou tak teplounká," zavrtěla se na něm. "A sexy." O kousek se překulila, přitáhla Spika nad sebe, na sebe a do sebe.

"Ne tak teplounká jako ty," vydechl, když vklouznul hluboko do ní. Nic mu nedokázalo poskytnout větší slast, dát intenzivnější pocit života, než když byl hluboko uvnitř ní a cítil, jak pulzuje okolo jeho *kolíku* v rytmu tlukotu srdce.

Milovali se zvolna a líně, zakuklení v jeho pružných křídlech se stěží mohli pohybovat. Ne, že by jim to vadilo, nikam nespěchali. Mínili v tom pokračovat celý den.

Tohle si totiž přála Buffy k narozeninám. Jeden den s ním, o samotě v hrobce – na počest starých časů, řekla, když s tím nápadem před týdnem přišla. Podíval se tehdy z podkrovního okna na tlustou sněhovou pokrývku ležící venku, kam až oko dohlédlo, a začal přemítat o teplometech a peřinách.

Když prve vešli do příjemně vyhřáté hrobky, Buffy jednou mrkla na petrolejová kamínka, která tam předvídavě nainstaloval, a skopla je na zem. Ještě štěstí, že inzerovaný bezpečnostní mechanismus nebyl jen laciným reklamním trikem, ale fakt fungoval. Zastavil přívod paliva dřív, než vybuchlo v plamenech. Požár jako dárek k narozeninám, nevím, nevím, ačkoli pokud jde o narozeniny Buffy...

Rázně prohlásila: "Uděláme si vlastní teplo," to už z něho netrpělivě strhávala šatstvo. Právě tehdy už na beton poznal, že až nemravně touží po jeho křídlech.

Díky bohu, že za sexuální objekt pořád považuje ještě taky mě, pomyslel si Spike, zatímco v pravidelném rytmu tančil svůj part. V jednom kuse na něm rajtovala a tahala ho do temných zákoutí, aby si s ním užívala. Něžně jí ožušlával citlivou tkáň úbočí ňadra a infantilně se při tom uculoval. Měla pravdu. Za tu dobu, co byl pryč, se hodně změnila. Byla teď mnohem, mnohem nadržanější, než bývala.

Když poškádlil jazykem bradavku a vzápětí vcucnul pevné kůzlátko do pusy, zachvěla se pod ním.

"Bože, Spike," supěla, zatímco opečovával a jemně sál ňadro. "Já tě miluju."

A byla k němu taky mnohem milejší, dávala mu najevo lásku... a byla šťastnější a otevřenější a... no, odjakživa byla dokonalá. Nyní byla prostě jen dokonalejší.

Ne jako ti ostatní.

Z toho, jak s ním teďka jednali, mu bylo dočista nanic. S úctou a posvátnou bázní. *Pche*. S tím ať se jdou... copak za to mohl, že na co sáhl, zbělalo? A že stačilo, aby prošel okolo květináče a kytky rozkvetly? A navíc se mu na paty všela všelijaká havěť. Ten stupidní Willowin kocour byl sám o sobě dost hrůza, ale co vyváděli ptáci, to už byl vrchol! *Museli* se k němu slétat, vrkat a švitořit? Se všemi těmi uštěbetanými prevíty kolem sebe se cítil jak zapráskaná Sněhurka. A proč je ta podělaná, bezcenná karikatura kocoura jednoduše nesežrala, to nepochopí, co živ... co nemrtev bude.

Študáci a personál byli skoro stejně příšerní jako zvířena, ustavičně se za ním courali. Proto se také držel tak blízko původních Scoobies. Když nic jiného, ti aspoň pamatovali staré zlaté časy, kdy se lidi v jeho přítomnosti třáslí strachy a ne... klaněli. Ve snu by ho

nenapadlo, že někdy rád uvidí Woodovu mrzutou tvář. Ten chlap mu v životě neodpustí. Byl z něho daleko méně odvázaný než zbytek osazenstva. A uctívat ho? To ani omylem. Což Spikovi dokonale vyhovovalo.

Woodovi se vrátili zrovna minulý týden. Byli zproštěni povinnosti střežit Pekelnou bránu v Clevelandu. Nyní zde budou žít nastálo a pracovat ve škole na plný úvazek. Wood se opět ujme ředitelování a Faith bude vypomáhat s tréninkem, dokud se na to bude cítit. Jak to tak vypadá, Woodovi se ji podařilo přibrzdit nejspíše jediným možným způsobem. Zbouchnul ji.

Spike se zakřenil do Buffyina ňadra. Faith v roli matičky mírumilovně kojící líbezného karamelového caparta – bizarní to obrázek. Přesto – ze všech Scoobies – ona jediná měla šanci rozmnožit lidský rod. On tenhle kousek s Buffy nesvede docela určitě. Xander a Andrew také ne, a ani Zrzka se svou novou buchtou. A co se týče Gilese, na to, aby zasel pár kapek anglického sémě do americké dámy v policejním širáku, byl už pozorovatel řekněme poněkud příliš za zenitem.

Ještě tu ovšem zbývala Dawn.

Spike upřímně litoval toho ubohého mládence, který se jí v současnosti pokoušel dostat do kalhotek. Docela svěží mladík, ale pro jeho malého Prcka ani zdaleka ne dost dobrý. Věděl, že bude muset toho kokota vlastnoručně vyprovodit, a to brzy. Dřív než se k němu švagrová stačí citově připoutat. Pěkně ho—

Buffy pohnula boky a vyšla vstříc jeho přírazu. Když ho vnitřním svalstvem stiskla a vyždímala, zasténal rozkoší. Zajel hlouběji a přitáhl si ji ještě blíž. Pulzovala okolo něho, zvedla nohy a zahákla si mu paty za kolena. Prakticky pod ním udělala provaz.

Byla úžasná.

Je mi vším, pomyslel si, když se zahleděl do její zjitřené tváře. Oči potemnělé vášní na něj hleděly s nesmírnou láskou. Těžce oddechovala, ústa pootevřená, rty od polibků nateklé a zčervenalé. Slyšel, jak jí v žilách divoce proudí krev, cítil nektar její sladké buchtičky, sílu lůna, když se stahovalo a zase povolovalo – a přiváděla ho tím k šílenství.

"Grrrh," zavrčel skrz sevřené zuby a bojoval sám se sebou, aby ne—

"Arrghh," zachrčel úlevou, když ucítil, že dospěla na vrchol, a tak si ji tam dovolil doprovodit. Pevně jí sevřel boky, třel pánev o pánev a vlil své sémě do jejího teplého, živoucího těla.

Poté, co se uklidnil poté, co se na ni zhroutil, ucítil ve vlasech její prsty. Vískaly ho, hladily a laskaly. Pak pootočila hlavu, a on měl najednou rty na pulzujícím bodu na jejím krku. Nedokázal odolat, prostě musel aspoň špičkou jazyka olíznout kůži zvlhlou potem. Chutnala solí a silou a medem. Chutnala esencí života.

"Napij se ze mne, Spiku," zašeptala.

Pokusil se zvednout hlavu a odtáhnout se od krční žíly, ale zapletla mu prsty do vlasů a přidržela ho.

"Už pět dní ses nekrmil," pokračovala ustaraně. "Vezmi si trochu ode mne. Je to v pohodě a," vmlouvala se, "je čerstvá, přímo od pramene."

"Buffy," povzdechl si a přestal se vzpírat. Políbil labutí krk a něžnými doteky rtů obkresloval jizvy, kterými ho poznačili jeho soukmenovci. "Krev přemožitelky je silná, sytá a výživná. Nemíjí ji potřeba moc, abych v pohodě fungoval."

"Určitě?" ujišťovala se podezřívavě. "Stačí ti krev, co dávají holky? Protože jestli ne, tak můžu..."

Vyprskl smíchy. "Snad mi nenabízíš, že nějaké

spustíš červenou, lásko?"

"Jasně že ne," plácla ho hned po hlavě. "Chtěla jsem říct, že se mnou vždycky můžeš dotankovat nádrž až po rysku. Víš to, vid'?"

"Vím," hlesl a natáhl krk. Zmocnil se pivoňkových rtů, aby se ji pokusil přivést na jiné myšlenky a vrátit se k příjemnějším záležitostem.

Během měsíců, které uplynuly od jeho návratu, docela dobře vystačil s darovanou krví, kterou mu Rona – mimochodem, Zrzčina láska věčně načuřenou a zahořklou černou perlu rozhodně osladila – zorganizovala. Podmínkou účasti na školní výuce teď bylo přispívání do krevní banky, která z valné části pokrývala spotřebu *domácího* upíra.

Popíjel ji střídmě, pokaždé mu z ní bylo mírně nevolno, a při pohledu na zmrazené sáčky plné krve vyskládané v mrazáku ho hryzalo svědomí. Neměly by ho krmit. Bylo mu to proti srsti, jako by už zase byl jen bezmocný chcípák, a krom toho byla krev přemožitelek příliš čistá. Přežívat se na ní dalo, ale on prahl po čemsi onačejším... temnějším. Ne, že by to nebylo jen otázkou času. Zatím o tom nechtěl nikomu nic říkat – dokonce ani Buffy ne – ale naplní si nádrž čerstvou dávkou přemožitelské krve... brzy.

V hloubi jeho žaludku pomalu, ale jistě narůstal hlad. Na pozadí mysli sílila netrpělivost. *Nějak* se dozvěděl, že První svedl na scestí další a měl novou konvertitku, a že to dlouho nepotrvá a nadejde pro něj čas krmení.

---

překlad: Alice

korektura: Petra

argeneau@email.cz